

CITATE DIN OPERELE
PREȘEDINTELUI
MAO TZE-DUN

EDITURA PENTRU LIMBI STRĂINE
PEKIN 1968

Prima ediție 1968

Tipărit în Republica Populară Chineză

毛泽东

讀毛主席著作
主席著作
主席著作
主席著作
主席著作

林氏

Studiați lucrările președintelui Mao, urmați învățăturile președintelui Mao, acționați după indicațiile președintelui Mao, să fiți buni luptători ai președintelui Mao.

Lin Biao

O reproducere a autografului de mai sus al tovarășului Lin Biao apare în pagina precedentă.

CUVÎNT ÎNAINTE LA EDIȚIA A DOUA

Tovarășul Mao Țze-dun este cel mai mare marxist-leninist al epocii noastre. El a continuat, a apărut și a dezvoltat marxism-leninismul în mod genial, creator și multilateral și l-a ridicat la o etapă cu totul nouă.

Gîndirea lui Mao Țze-dun reprezintă marxism-leninismul epocii în care imperialismul se îndreaptă spre prăbușire totală și în care socialismul înaintează spre victorie în lumea întreagă. Gîndirea lui Mao Țze-dun este o puternică armă ideologică în lupta împotriva imperialismului și în

lupta împotriva revizionismului și a dogmatismului. Gîndirea lui Mao Tze-dun reprezintă pentru întregul partid, întreaga armată și întreaga țară, principiul călăuzitor în toate domeniile de activitate.

De aceea, sarcina cea mai fundamentală în munca politică și ideologică a partidului nostru este de a ține totdeauna sus marele steag roșu al gîndirii lui Mao Tze-dun, de a înarma mințile poporului întregii țări cu gîndirea lui Mao Tze-dun și de a așeza cu fermitate gîndirea lui Mao Tze-dun la loc de comandă în toate domeniile de activitate. Masele largi de muncitori, țărani și soldați, masele largi de cadre revoluționare și de intelectuali trebuie să-și însușească cu adevărat gîndirea lui Mao Tze-dun; ei trebuie să studieze cu toții lucrările președintelui Mao, să urmeze învăța-

turile președintelui Mao, să acționeze după indicațiile președintelui Mao, să fie buni luptători ai președintelui Mao.

În studierea operelor președintelui Mao, trebuie avute în vedere anumite probleme specifice, trebuie să se studieze și să se aplice în mod creator operele președintelui Mao, să se îmbine studiul cu aplicarea, să se studieze cu prioritate ceea ce urmează a fi aplicat de urgență, să se urmărească obținerea unor rezultate imediate și să se depună maximum de efort în direcția aplicării. Pentru ca gândirea lui Mao Tze-dun să fie însușită cu adevărat, trebuie să se studieze în repetate rînduri multe din concepțiile fundamentale ale președintelui Mao; anumite fraze importante este cel mai bine să fie învățate pe de rost, să fie studiate și aplicate în repetate

rînduri. Ziarele trebuie să reproducă în mod regulat citate din operele președintelui Mao, legate de probleme curente pentru ca toată lumea să le studieze și să le aplice. Experiența acumulată în ultimii ani de către masele largi în studierea și aplicarea creatoare a operelor președintelui Mao a dovedit că studierea citatelor din operele președintelui Mao, alese în funcție de problemele specifice, este o metodă bună pentru a studia gândirea lui Mao Tze-dun, favorizînd obținerea de rezultate imediate.

Noi am alcătuit această culegere de „Citate din operele președintelui Mao Tze-dun“ pentru a ajuta masele largi să studieze și mai bine gândirea lui Mao Tze-dun. În organizarea studiului, toate unitățile trebuie să aleagă citate în raport cu situația generală,

cu sarcinile lor, cu starea de spirit a maselor și cu munca lor.

În prezent, în marea noastră patrie se ivește o eră nouă, în care muncitorii, țărani și soldații își însușesc marxism-leninismul, gândirea lui Mao Țze-dun. O dată însușită de către masele largi, gândirea lui Mao Țze-dun devine o forță inepuizabilă, o bombă atomică spirituală de o putere incomparabilă. Editarea în mare tiraj a „Citatelor din operele președintelui Mao Țze-dun“ este o măsură extrem de importantă, care permite maselor largi să-și însușească gândirea lui Mao Țze-dun și care contribuie la promovarea revoluționarizării gândirii poporului nostru. Sperăm că toți tovarășii vor studia în mod conștiincios și cu sîrguință, dînd naștere în întreaga țară la un nou

avînt în studierea și aplicarea crea-
toare a operelor președintelui Mao
Țze-dun și că, sub marele steag roșu
al gîndirii lui Mao Țze-dun, vor lup-
ta pentru transformarea țării noastre
într-un mare stat socialist, cu o agri-
cultură modernă, cu o industrie
modernă, cu o știință și o cultură
modernă și cu o apărare națională
modernă.

Lin Biao

16 decembrie 1966

1. PARTIDUL COMUNIST

Forța-nucleu care conduce cauza noastră este Partidul Comunist Chinez.

Baza teoretică care călăuzește gîndirea noastră este marxism-leninismul.

Cuvîntare de deschidere rostită la prima sesiune a primei legislaturi a Adunării Reprezentanților Populari din Întreaga Chină (15 septembrie 1954).

Pentru a face revoluție, trebuie să existe un partid revoluționar. Fără un partid revoluționar, fără un partid revoluționar creat pe baza teoriei

revoluționare marxist-leniniste și în stilul revoluționar marxist-leninist; este cu neputință să se conducă clasa muncitoare și masele largi populare la biruirea imperialismului și a la-cheilor săi.

Forțe revoluționare din lumea întreagă, uniți-vă, luptați împotriva agresiunii imperialiste! (noiembrie 1948), „Opere Alese“, vol. IV.

Fără eforturile Partidului Comunist Chinez, fără comuniștii chinezi, ca reazem al poporului chinez, nu se poate obține independența și eliberarea Chinei, după cum nu se poate realiza nici industrializarea Chinei și nici modernizarea agriculturii ei.

Despre un guvern de coaliție (24 aprilie 1945), „Opere Alese“, vol. III.

Partidul Comunist Chinez constituie nucleul conducător al întregului popor chinez. Fără un asemenea nucleu, cauza socialismului nu poate triumfa.

Cuvîntare rostită la primirea tuturor delegaților la cel de-al III-lea Congres al Ligii Tineretului Noii Democrații din China (25 mai 1957).

Un partid disciplinat, înarmat cu teoria marxist-leninistă, care folosește metoda autocriticii și care este legat de masele populare; o armată condusă de un asemenea partid; un front unit al tuturor claselor revoluționare și al tuturor grupărilor revoluționare sub conducerea unui asemenea partid —

acestea sînt cele trei arme principale
cu care noi l-am învins pe dușman.

*Despre dictatura democrat-
populară (30 iunie 1949),
„Opere Alese“, vol. IV.*

Trebuie să avem încredere în mase,
trebuie să avem încredere în Partid,
acestea sînt două principii fundamen-
tale. Dacă avem îndoieli față de
aceste două principii, nu vom putea
realiza nimic.

*Despre problema cooperativi-
zării agriculturii (31 iulie 1955).*

Înarmat cu teoria și ideologia
marxist-leninistă, Partidul Comunist
Chinez a adus poporului chinez un
nou stil de muncă, ale cărui aspecte
principale sînt îmbinarea teoriei cu

practica, strânsa legătură cu masele populare și autocritica.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

Un partid politic care conduce o mare mișcare revoluționară nu poate repurta victoria dacă nu posedă o teorie revoluționară, dacă nu are cunoștințe despre istorie și nu înțelege profund mișcarea practică.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Așa cum noi am mai arătat în trecut, mișcarea de rectificare a stilului de gândire și de muncă este o „mișcare generală de educare marxistă“.

Rectificarea stilului de gîndire și de muncă înseamnă studierea marxismului de către întregul partid pe calea criticii și a autocriticii. În cursul mișcării de rectificare a stilului vom putea aprofunda în mod sigur cunoștințele noastre despre marxism.

Cuvîntare rostită la Conferința națională a Partidului Comunist Chinez cu privire la munca de propagandă (12 martie 1957).

A asigura o viață mai bună pentru cele cîteva sute de milioane de chinezi și a transforma țara noastră înapoiată din punct de vedere economic și cultural într-o țară prosperă, puternică și cu un înalt nivel cultural este o sarcină foarte anevoioasă. Trebuie să întreprindem mișcarea de rectificare a stilului de gîndire și de

muncă, atît în prezent cît și în viitor, și să ne debarasăm neconținut de ceea ce este greșit, tocmai pentru a ne putea asuma și mai bine această sarcină și a munci și mai bine împreună cu toți oamenii de bună-credință din afara partidului, care sînt hotărîți să înfăptuiască reforme.

Cuvîntare rostită la Conferința națională a Partidului Comunist Chinez cu privire la munca de propagandă (12 martie 1957).

Politica este punctul de plecare al tuturor acțiunilor practice ale unui partid revoluționar și se manifestă în desfășurarea și în rezultatul final al acțiunilor acestui partid. Toate acțiunile unui partid revoluționar reprezintă o aplicare a politicii sale. Dacă nu aplică o politică justă, el

aplică o politică greșită; dacă nu aplică în mod conștient o anumită politică, o aplică orbește. Ceea ce numim experiență este procesul și rezultatul final al aplicării unei politici. Numai prin practica poporului, adică prin experiență, vom putea să verificăm dacă o politică este justă sau greșită și să determinăm în ce măsură este ea justă sau greșită. Dar practica oamenilor și în special practica unui partid revoluționar și a maselor revoluționare nu poate să nu fie legată de o politică sau alta. Prin urmare, înainte de a întreprinde o acțiune trebuie să explicăm clar membrilor de partid și maselor politica pe care am formulat-o în lumina situației date. Altfel, membrii de partid și masele se vor depărta de sub îndrumarea politicii noastre, vor acționa

orbește și vor aplica o politică greșită.

Despre politica privitoare la industrie și comerț (27 februarie 1948), „Opere Alese“, vol. IV.

Partidul nostru a trasat linia generală și politica generală a revoluției chineze, precum și diverse linii de muncă concrete și diverse măsuri politice concrete. Totuși, se întâmplă adeseori ca mulți tovarăși să țină minte liniile de muncă și măsurile politice concrete și particulare ale partidului nostru și să uite linia sa generală și politica sa generală. Iar dacă uităm într-adevăr linia generală și politica generală a partidului, devenim revoluționari orbi, necopți și confuzi, și atunci când vom aplica o linie de muncă concretă și o măsură

politică concretă, ne vom pierde direcția, vom oscila când spre stînga, când spre dreapta, și munca noastră va avea de suferit.

Cuvîntare rostită la o conferință a cadrelor din regiunea eliberată Șansi-Suiyuan (1 aprilie 1948), „Opere Alese“, vol. IV.

Politica și tactica sînt viața partidului, tovarășii cu sarcini de conducere de la toate nivelurile trebuie să le acorde cea mai mare atenție și în nici un caz să nu manifeste neglijență în această privință.

Circulară cu privire la situație (20 martie 1948), „Opere Alese“, vol. IV.

2. CLASELE ȘI LUPTA DE CLASĂ

Lupta de clasă — unele clase înving, altele sînt eliminate. Aceasta este istoria, aceasta este istoria de cîteva mii de ani a civilizației. A interpreta istoria din acest punct de vedere înseamnă materialism istoric; a te situa în opoziție cu acest punct de vedere înseamnă idealism istoric.

Lepădați-vă de iluzii, pregătiți-vă de luptă (14 august 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

În societatea împărțită în clase fiecare om trăiește ca membru al unei

clase determinate, și nu există nici o idee care să nu poarte o pecete de clasă.

Cu privire la practică (iulie 1937), „Opere Alese“, vol. I.

Schimbările în societate se datoresc în principal dezvoltării contradicțiilor dinăuntru societății, adică a contradicțiilor dintre forțele de producție și relațiile de producție, a contradicțiilor dintre clase, a contradicțiilor dintre nou și vechi. Dezvoltarea acestor contradicții face ca societatea să progreseze, duce la înlocuirea vechii societăți printr-una nouă.

Cu privire la contradicție (august 1937), „Opere Alese“, vol. I.

Crunta exploatare economică și asuprirea politică a țăranimii de către

clasa moșierilor au forțat țărănimea să înfăptuiască numeroase răscoale țărănești, îndreptate împotriva stăpînirii clasei moșierilor ... În societatea feudală chineză, tocmai această luptă de clasă a țărănimii, tocmai aceste răscoale și războaie țărănești au fost adevăratele forțe motrice ale dezvoltării istorice.

Revoluția chineză și Partidul Comunist Chinez (decembrie 1939), „Opere Alese“, vol. II.

Lupta națională este, în ultimă analiză, o problemă a luptei de clasă. Cei care îi asupresc pe negri în Statele Unite sînt numai cercurile dominante reacționare din cadrul rasei albe. Ele nu pot în nici un caz să reprezinte muncitorii, țăranii, intelectualii revoluționari și personalitățile

luminate care formează majoritatea covârșitoare a rasei albe.

Declarație în sprijinul luptei drepte duse de negrii americani împotriva discriminării rasiale practicate de către imperialismul american (8 august 1963).

Nouă ne revine sarcina de a organiza poporul. În ceea ce privește elementele reacționare din China, nouă ne revine sarcina de a organiza poporul pentru a le doborî. Tot ceea ce este reacționar nu cade cîtă vreme nu este lovit. Întocmai ca și măturatul: de regulă, pe unde nu trece mătura, praful nu dispare de la sine.

Situația după victoria în războiul de rezistență împotriva Japoniei și politica noastră (13 august 1945), „Opere Alese“, vol. IV.

Dușmanul nu va pieri de la sine. Nici reacționarii chinezi, nici forțele agresive ale imperialismului american în China nu vor părăsi de bună-voie scena istoriei.

Să ducem revoluția pînă la capăt (30 decembrie 1948), „Opere Alese“, vol. IV.

Revoluția nu este un ospăț, nu este o creație literară, nu este un desen sau o broderie; ea nu poate fi făcută atît de elegant, atît de liniștit și de delicat, cu atîta blîndețe, amabilitate, curtoazie, rețineră și generozitate. Revoluția este o răscoală, un act de violență prin care o clasă răstoarnă pe alta.

Raport asupra anchetei cu privire la mișcarea țărănească din provincia Hunăn (martie 1927), „Opere Alese“, vol. I.

Cian Kai-și caută totdeauna să smulgă de la popor chiar și cea mai mică părticică de putere, chiar și cel mai mic avantaj cucerit. Iar noi? Politica noastră este de a riposta tăiș contra tăiș și de a lupta pentru fiecare petec de pământ. Noi acționăm după maniera sa. Cian Kai-și încearcă totdeauna să impună poporului războiul, ținând o sabie în mîna stîngă și alta în mîna dreaptă. Urmînd exemplul său, punem și noi mîna pe săbii ... Întrucît Cian Kai-și își ascute acum săbiile, trebuie să le ascuțim și noi pe ale noastre.

Situația după victoria în războiul de rezistență împotriva Japoniei și politica noastră (13 august 1945), „Opere Alese“, vol. IV.

Cine sînt dușmanii noștri? Cine sînt prietenii noștri? Iată o chestiune care are o însemnătate primordială în revoluție. Cauza esențială pentru care în trecut toate luptele revoluționare din China n-au dat decît puține rezultate constă în nepriceperea partidului revoluționar de a uni în jurul lui pe adevărații prieteni pentru a da o lovitură adevăraților dușmani. Partidul revoluționar este călăuza maselor, și nu există revoluție care să nu fi fost înfrîntă cînd partidul revoluționar a condus masele pe o cale greșită. Pentru a avea garanția că masele nu vor fi conduse pe o cale greșită și că vom obține cu certitudine victoria în revoluție, nu putem să nu acordăm atenție unirii în jurul nostru a adevăraților noștri prieteni pentru a da o lovitură

adevăraților noștri dușmani. Pentru a deosebi pe adevărații prieteni de adevărații dușmani, nu putem să nu facem o analiză generală a poziției economice a diferitelor clase din societatea chineză și a atitudinii lor față de revoluție.

Analiza claselor din societatea chineză (martie 1926), „Opere Alese“, vol. I.

Toți cei care au intrat în cîrdășie cu imperialismul — militariștii, birocrații, clasa compradorilor, clasa marilor moșieri, precum și aripa reacționară a intelectualității, care le este atașată, sînt dușmanii noștri. Proletariatul industrial este forța conducătoare a revoluției noastre. Întreg semiproletariatul și mica burghezie sînt cei mai apropiați prieteni ai noștri. În ce privește burghezia mijlocie, întotdeauna șovăielnică, aripa ei de dreapta poate

deveni dușmanul nostru, iar aripa ei de stînga poate deveni prietenul nostru; totuși noi trebuie să fim în permanență vigilenți și să nu-i dăm posibilitate de a dezorganiza frontul nostru.

Analiza claselor din societatea chineză (martie 1926), „Opere Alese“, vol. I.

Oricine se situează de partea poporului revoluționar este un revoluționar. Oricine se situează de partea imperialismului, feudalismului și capitalismului birocratic este un contra-revoluționar. Oricine se situează de partea poporului revoluționar numai în vorbe, dar se prezintă cu totul altfel în acțiunile sale, este un revoluționar în vorbe. Oricine se situează nu numai în vorbe, dar și în fapte de

partea poporului revoluționar este un revoluționar în sensul deplin.

Cuvîntare de închidere la cea de-a doua sesiune a primului Comitet Național al Consiliului Consultativ Politic Popular din China (23 iunie 1950).

Eu consider că pentru noi este un lucru rău dacă un om, un partid politic, o armată sau o școală nu este atacată de dușman, deoarece aceasta înseamnă în mod sigur că am făcut cauza comună cu dușmanul. Este un lucru bun dacă noi sîntem atacați de dușman, deoarece aceasta dovedește că am trasat o linie de demarcație clară între noi și dușman. Este un lucru și mai bun dacă dușmanul ne atacă cu violență și ne zugrăvește în cele mai sumbre culori și lipsiți de orice virtute; aceasta dovedește nu

numai că am trasat o linie de demarcație clară între noi și dușman, dar și că am obținut succese remarcabile în munca noastră.

A fi atacat de dușman este un lucru bun și nu un lucru rău
(26 mai 1939).

Trebuie să sprijinim orice la care dușmanul se opune și să ne opunem la orice este sprijinit de dușman.

Interviu acordat celor trei corespondenți ai Agenției Centrale de Presă și ai ziarelor «Saotangbao» și «Sinminbao»
(16 septembrie 1939), „Opere Alese“, vol. II.

Noi stăm pe pozițiile proletariatului și ale maselor largi populare. Pentru un comunist, aceasta înseamnă că el trebuie să stea pe pozițiile

partidului, pe pozițiile partinității și ale politicii partidului.

Cuvîntări rostite la Consfătuirea din Ienan asupra problemelor literaturii și artei (mai 1942), „Opere Alese“, vol. III.

După nimicirea dușmanilor înarmați vor continua să existe dușmani fără arme în mîină, care vor duce inevitabil o luptă pe viață și pe moarte împotriva noastră. Nu trebuie în nici un caz să subapreciem acești dușmani. Dacă acum nu vom pune și nu vom înțelege problema în acest fel, vom comite cele mai grave erori.

Raport prezentat la cea de-a doua plenară a celui de-al VII-lea Comitet Central al Partidului Comunist Chinez (5 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Imperialiștii și reacționarii interni nu se vor împăca niciodată cu înfrîngerea lor și vor mai face ultime sforțări disperate. Chiar atunci cînd pacea și ordinea vor fi restabilite în întreaga țară, ei vor continua prin toate mijloacele să se dedea la sabotaje și să provoace tulburări și vor căuta în fiecare zi și în fiecare ceas să-și restabilească dominația în China. Aceasta este inevitabil și neîndoios, și noi nu trebuie în nici un caz să ne slăbim vigilența.

Cuvîntare de deschidere la prima sesiune plenară a Consiliului Consultativ Politic Popular din China (21 septembrie 1949).

În țara noastră, deși transformările socialiste, în ceea ce privește sistemul de proprietate, au fost în linii

generale desăvîrșite, și deși furtunoasele lupte de clasă de mare amploare ale maselor, caracteristice perioadelor revoluționare anterioare, au luat în linii generale sfîrșit, mai există totuși rămășițe ale claselor răsturnate ale moșierilor și compradorilor, mai există burghezie, iar mica burghezie abia începe să se reeduce. Lupta de clasă nu a luat nicidecum sfîrșit. Lupta de clasă dintre proletariat și burghezie, lupta de clasă dintre diferitele forțe politice și lupta de clasă dintre proletariat și burghezie în domeniul ideologic vor continua să fie de lungă durată, întortocheate și uneori chiar foarte înverșunate. Proletariatul vrea să transforme lumea potrivit concepției sale despre lume, și burghezia vrea de asemenea să transforme lumea potrivit concepției sale despre lume. În acest domeniu,

problema cu privire la cine va învinge — socialismul sau capitalismul — nu a fost încă cu adevărat rezolvată.

*Cu privire la rezolvarea justă
a contradicțiilor din sînul po-
porului (27 februarie 1957).*

Va fi încă nevoie de o perioadă destul de lungă pentru a decide problema victoriei în lupta ideologică dintre socialism și capitalism în țara noastră. Aceasta deoarece influența burgheziei și a intelectualilor proveniți din societatea veche va dăinui încă timp îndelungat în țara noastră, iar ideologia lor de clasă va continua să existe încă multă vreme. Dacă această situație nu va fi suficient înțeleasă, sau nu va fi înțeleasă de loc, se vor comite cele mai grave

greșeli și s-ar putea întâmpla să se ignoreze lupta ideologică necesară.

*Cu privire la rezolvarea justă
a contradicțiilor din sînul po-
porului (27 februarie 1957).*

În țara noastră, ideologia burgheză și mic-burgheză, ideologia antimarxistă, va continua să existe vreme îndelungată. Orînduirea socialistă a fost în linii generale instaurată în țara noastră. Am obținut deja victoria fundamentală în transformarea proprietății asupra mijloacelor de producție, dar nu am repurtat încă o victorie deplină pe fronturile politic și ideologic. În domeniul ideologic, problema cu privire la cine va învinge — proletariatul sau burghezia — nu a fost încă cu adevărat rezolvată. Trebuie să ducem încă o luptă îndelungată împotriva ideologiei burgheze

și mic-burgheze. A nu înțelege această împrejurare și a renunța la lupta ideologică ar constitui o greșeală. Toate ideile greșite, toate buruienile otrăvitoare, toate iezmele și monștrii trebuie criticați și în nici un caz nu trebuie să li se îngăduie să se răspîndească nestingheriți. Critica trebuie să fie însă pe deplin întemeiată, analitică și convingătoare, și nu brutală și birocratică sau metafizică și dogmatică.

Cuvîntare rostită la Conferința națională a Partidului Comunist Chinez cu privire la munca de propagandă (12 martie 1957).

Atît dogmatismul cît și revizionismul încalcă marxismul. Marxismul trebuie neapărat să pășească înainte, trebuie să se dezvolte o dată cu dezvoltarea practicii și nu poate să

stagneze. El nu ar mai avea viață dacă ar rămîne stagnant și stereotip. Dar, totodată, principiile fundamentale ale marxismului nu trebuie încălcate, căci altfel se vor comite greșeli. A privi marxismul dintr-un punct de vedere metafizic și a-l considera un obiect rigid înseamnă dogmatism. A nega principiile fundamentale ale marxismului și a nega adevărul universal al marxismului înseamnă revizionism. Revizionismul este o formă a ideologiei burgheze. Revizionistii estompează deosebirea dintre socialism și capitalism, dintre dictatura proletariatului și dictatura burgheziei. Ceea ce preconizează ei nu este de fapt linia socialistă, ci linia capitalistă. În situația de astăzi, revizionismul este și mai dăunător decât dogmatismul. Critica revizionismului este una din sarcinile noastre

actuale importante pe frontul ideologic.

Cuvîntare rostită la Conferința națională a Partidului Comunist Chinez cu privire la munca de propagandă (12 martie 1957).

Revizionismul sau oportunismul de dreapta este un curent ideologic burghez, și el este cu mult mai periculos decît dogmatismul. Revizioniștii, oportuniștii de dreapta, se pronunță și ei în vorbe pentru marxism, atacă și ei „dogmatismul“. Dar ceea ce atacă ei este tocmai chintesența marxismului. Ei se pronunță împotriva materialismului și a dialecticii sau le denaturează, se pronunță împotriva dictaturii democrat-populare și a rolului conducător al Partidului Comunist sau încearcă să le slăbească, se pronunță împotriva transformărilor

socialiste și a construcției socialiste sau încearcă să le slăbească. După ce revoluția socialistă din țara noastră a repurtat o victorie fundamentală, în societate a mai rămas un număr de oameni care visează la restaurarea sistemului capitalist, și luptă împotriva clasei muncitoare pe toate fronturile, inclusiv pe frontul ideologic. În această luptă revizionistii sînt ajutoarele lor cele mai bune.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul poporului (27 februarie 1957).

3. SOCIALISMUL ȘI COMUNISMUL

Comunismul este sistemul complet al ideologiei proletare și, în același timp, o orînduire socială nouă. Acest sistem ideologic și această orînduire socială diferă de orice alt sistem ideologic și de orice altă orînduire socială și sînt cele mai desăvîrșite, cele mai progresiste, cele mai revoluționare, cele mai raționale din întreaga istorie a omenirii. Ideologia și orînduirea socială feudală au intrat în muzeul istoriei. Ideologia și orînduirea socială a capitalismului au devenit de asemenea, în parte, piese

de muzeu (în U.R.S.S.); în celelalte țări, ele seamănă cu „un muribund care abia mai răsuflă și își trăiește ultimele zile, precum soarele asfințind dincolo de dealurile de la apus“ și vor ajunge curînd obiecte de muzeu. Doar ideologia și orînduirea socială a comunismului se extind cu impetuozitatea unei avalanșe și cu forța unui trăsnet în întreaga lume, trăindu-și minunata primăvară.

Despre noua democrație (ianuarie 1940), „Opere Alese“, vol. II.

Orînduirea socialistă va înlocui în cele din urmă orînduirea capitalistă; aceasta este o lege obiectivă independentă de voința omului. Oricît de mult încearcă reacționarii să frîneze

roata istoriei în mersul ei înainte, mai devreme sau mai târziu revoluția tot va avea loc și va obține inevitabil victoria.

Cuvîntare rostită la sesiunea jubiliară a Sovietului Suprem al U.R.S.S. închinată celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie (6 noiembrie 1957).

Noi, comuniștii, nu ne-am ascuns niciodată vederile politice. Este cert și nu încapе nici o îndoială că programul nostru de viitor, sau programul maximal, are ca scop să ducă China înainte spre socialism și comunism. Denumirea partidului nostru și concepția noastră marxistă despre lume arată limpede acest ideal suprem, nemărginit de luminos și de

frumos, pe care îl vom realiza în viitor.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

Mișcarea revoluționară chineză condusă de Partidul Comunist Chinez este în ansamblu o mișcare revoluționară unitară, care cuprinde atât etapa revoluției democratice cât și etapa revoluției socialiste. Acestea sînt două procese revoluționare diferite prin caracterul lor, și numai după desăvîrșirea primului dintre ele se poate trece la desăvîrșirea celui de-al doilea. Revoluția democratică este o pregătire necesară a revoluției socialiste, iar revoluția socialistă este o urmare inevitabilă a revoluției demo-

cratice. Țelul final al tuturor comuniștilor este de a lupta din toate puterile pentru construirea definitivă a societății socialiste și a societății comuniste.

Revoluția chineză și Partidul Comunist Chinez (decembrie 1939); „Opere Alese“, vol. II.

Revoluția socialistă are ca scop să elibereze forțele de producție. Transformarea proprietății individuale în proprietate colectivă socialistă în domeniul agriculturii și al industriei meșteșugărești și transformarea proprietății capitaliste în proprietate socialistă în industria și comerțul privat vor duce inevitabil la o considerabilă eliberare a forțelor de producție. Astfel vor fi create condițiile sociale

pentru o uriașă dezvoltare a producției industriale și agricole.

Cuvîntare rostită la Conferința Supremă de Stat (25 ianuarie 1956).

În prezent, noi desfășurăm nu numai o revoluție în sistemul social, prin care proprietatea privată este transformată în proprietate socială, dar și o revoluție tehnică, prin care producția bazată pe munca manuală va trece la marea producție mecanizată modernă. Aceste două revoluții sînt legate între ele. În agricultură, în condițiile țării noastre, cooperativizarea trebuie să preceadă folosirea mașinilor mari (în țările capitaliste agricultura se dezvoltă pe calea capitalistă). Așadar, nu trebuie în nici un caz să privim industria și agri-

cultura, industrializarea socialistă și transformarea socialistă a agriculturii ca două lucruri separate și izolate, nu trebuie în nici un caz să accentuăm o latură și să o slăbim pe cealaltă.

Despre problema cooperativizării agriculturii (31 iulie 1955).

Noua orînduire socială a fost creată abia de foarte puțină vreme și are nevoie de un anumit timp pentru a se consolida. Nu se poate presupune că noua orînduire este complet consolidată chiar din momentul creării ei; așa ceva ar fi cu neputință. Ea trebuie consolidată treptat. Pentru a o consolida în mod definitiv este necesar să se realizeze industrializarea socialistă a țării, să se desfășoare cu perseverență revoluția socialistă pe frontul economic și, totodată, să se

desfășoare o permanentă și anevoioasă luptă revoluționară socialistă și o educație socialistă pe frontul politic și ideologic. În afară de acestea, mai trebuie să existe diferite condiții internaționale favorabile.

Cuvîntare rostită la Conferința națională a Partidului Comunist Chinez cu privire la munca de propagandă (12 martie 1957).

În țara noastră, lupta pentru consolidarea orînduirii socialiste, lupta care va decide victoria socialismului sau a capitalismului va dura încă o îndelungată perioadă istorică. Dar noi trebuie cu toții să înțelegem că noua orînduire socialistă, fără nici o îndoială, va fi consolidată. Noi putem, fără nici o îndoială, să construim un stat socialist cu o industrie modernă,

cu o agricultură modernă și cu o știință și o cultură modernă.

Cuvîntare rostită la Conferința națională a Partidului Comunist Chinez cu privire la munca de propagandă (12 martie 1957).

Numărul intelectualilor ostili statului nostru este infim. Lor nu le place statul nostru de dictatură a proletariatului și tînjesc după vechea societate. Oricînd se va ivi o ocazie, ei vor provoca tulburări și vor încerca să răstoarne Partidul Comunist și să restaureze China veche. Între calea proletară și calea burgheză, între calea socialistă și calea capitalistă, ei vor cu încăpăținare să păsească pe cea din urmă. Această din urmă cale este în realitate impracticabilă, de aceea ei sînt gata în fapt să capituleze în fața imperialismului, feudalismului și capitalismului

birocratic. Asemenea oameni pot fi găsiți în cercurile politice, în cercurile industriale, comerciale, culturale și ale învățămîntului, în cercurile tehnico-științifice și în cercurile religioase, și ei sînt extrem de reacționari.

Cuvîntare rostită la Conferința națională a Partidului Comunist Chinez cu privire la munca de propagandă (12 martie 1957).

O problemă serioasă este educarea țăranilor. Economia țărănească este dispersată și, potrivit experienței Uniunii Sovietice, socializarea agriculturii va cere un timp îndelungat și o muncă minuțioasă. Fără socializarea agriculturii, nu poate să existe un socialism integral și consolidat.

Despre dictatura democratic-populară (30 iunie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Trebuie să fim convinși, în primul rînd, că masele largi de țărani doresc să pășească treptat, sub conducerea partidului, pe calea socialismului, și, în al doilea rînd, că partidul este capabil să-i conducă pe țărani pe această cale. Aceste două puncte constituie esența problemei și reflectă tendința generală.

Despre problema cooperativizării agriculturii (31 iulie 1955).

Organele de conducere ale cooperativei trebuie să instaureze preponderența în sînul lor a actualilor țărani săraci și a noilor țărani mijlocași din păturile de jos, avînd ca forță suplimentară pe foștii țărani mijlocași din păturile de jos și pe țărani mijlocași din păturile de sus, atît vechi cît și noi. Numai astfel va fi posibil, potrivit politicii partidului,

să se realizeze unitatea între țăranii săraci și cei mijlocași, să se consolideze cooperativele, să se dezvolte producția și să se realizeze în mod corect transformarea socialistă a tuturor regiunilor rurale. Altfel va fi imposibil să se realizeze unitatea între țăranii mijlocași și cei săraci, să se consolideze cooperativele, să se dezvolte producția și să se realizeze transformarea socialistă a tuturor regiunilor rurale.

Notă introductivă la articolul *Cum poziția dominantă în cooperativa agricolă de producție Utang din comuna Gaușan, județul Cianșa a trecut de la țăranii mijlocași la țăranii săraci* (1955), „Avântul socialist în satele chineze“, vol. II.

Trebuie să ne unim cu țăranii mijlocași, este greșit să nu facem aceasta. Dar pe cine trebuie să se

sprijine la sate clasa muncitoare și Partidul Comunist pentru a se uni cu țărani mijlocași și a realiza transformarea socialistă în toate regiunile rurale? Desigur, numai pe țărani săraci. Așa a fost în trecut, cînd luptam împotriva moșierilor și înfăptuiam reforma agrară; așa este și astăzi, cînd luptăm împotriva chiburilor și a celorlalte elemente capitaliste, pentru a realiza transformarea socialistă a agriculturii. În amîndouă aceste perioade revoluționare, țărani mijlocași au fost șovăitori în primele etape. Numai atunci cînd vor vedea clar tendința generală a evenimentelor și cînd victoria revoluției va fi aproape, țărani mijlocași vor trece de partea revoluției. Țărani săraci trebuie să muncească cu țărani mijlocași și să-i cîștige de partea lor, pentru ca revoluția să ia din zi în zi o

amploare tot mai mare, pînă la victoria finală.

Notă introductivă la articolul *Învățămintele trase din apariția „cooperativelor țăranilor mijlocași” și a „cooperativelor țăranilor săraci” în județul Fuan (1955)*, „Avîntul socialist în satele chineze”, vol. II.

Există o serioasă tendință spre capitalism în rîndurile țăranilor înstăriți. Această tendință va face ravagii dacă vom neglija cîtuși de puțin munca politică în rîndurile țăranilor în perioada mișcării de cooperativizare și în îndelungata perioadă de după aceasta.

Notă introductivă la articolul *Trebuie să ducem o luptă hotărîită împotriva tendinței spre capitalism (1955)*, „Avîntul socialist în satele chineze”, vol. I.

Mișcarea de cooperativizare a agriculturii a fost, de la bun început, o serioasă luptă ideologică și politică. Nici o cooperativă nu poate fi creată fără o asemenea luptă. Pentru ca un sistem social cu totul nou să poată fi instaurat pe terenul celui vechi, trebuie mai întâi să fie curățat terenul. Rămășițele ideologiei vechi, care reflectă vechiul sistem, vor rămîne în mintea oamenilor un timp îndelungat și nu vor ceda ușor și de bunăvoie. După înființarea unei cooperative, ea mai trebuie să treacă încă prin multe lupte pînă a se consolida. Și chiar după ce s-a consolidat, ea poate încă să se prăbușească de îndată ce își slăbește eforturile.

Notă introductivă la articolul
O lecție serioasă (1955), „Avîntul socialist în satele chineze“,
vol. I.

În ultimii ani, forțele spontane ale capitalismului la sate s-au dezvoltat zi de zi, peste tot au apărut noi chia-buri, iar mulți țărani mijlocași înstăriți tind să devină chiaburi. Pe de altă parte, mulți țărani săraci, nedispunând de suficiente mijloace de producție, mai trăiesc în sărăcie, unii au datorii, iar alții își vînd sau își dau în arendă pămîntul lor. Dacă această stare de lucruri va fi lăsată să evolueze, fenomenul de diferențiere la sate se va agrava inevitabil pe zi ce trece. Țăranii care își pierd pămîntul și cei care continuă să trăiască în sărăcie ne vor reproșa faptul că nu întreprindem nimic pentru a-i salva de la ruină și pentru a-i ajuta să-și rezolve greutățile. Țăranii mijlocași înstăriți, care tind să pășească pe calea capitalistă, vor fi și ei nemulțu-

miți de noi, întrucît nu vom fi nicio-dată în stare să le satisfacem cerințele atîta vreme cît nu intenționăm să urmăm calea capitalistă. În asemenea situație, poate alianța muncitorilor și țăranilor să continue să se consolideze? Evident că nu. Această problemă nu poate fi rezolvată decît pe o bază nouă: o dată cu realizarea treptată a industrializării socialiste și a transformării socialiste a industriei meșteșugărești, a industriei și a comerțului capitalist, să se realizeze treptat transformarea socialistă a întregii agriculturi, adică să se înfăptuiască cooperativizarea, să fie lichidate economia chiaburească și economia individuală de la sate, astfel încît întreaga populație rurală să pășească în comun pe calea înstăririi. Noi considerăm că numai astfel alianța

muncitorilor și țăranilor se va putea consolida.

Despre problema cooperativizării agriculturii (31 iulie 1955).

Prin planificarea de ansamblu trebuie să înțelegem planificarea care ia în considerare ansamblul intereselor poporului nostru de 600 milioane de oameni. Atunci când întocmim un plan, când rezolvăm o chestiune sau când ne gândim la o problemă, trebuie să pornim totdeauna de la faptul că țara noastră are 600 milioane de locuitori; nu trebuie în nici un caz să uităm acest lucru.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sânul poporului (27 februarie 1957).

În afară de conducerea partidului, un factor hotărîtor îl constituie populația noastră de 600 milioane. Cînd populația este numeroasă, sînt și multe discuții, entuziasmul este și el mare și există multă energie. Niciodată masele populare nu au fost atît de entuziaste, atît de militante și atît de îndrăznețe ca acum.

Prezentarea unei cooperative
(15 aprilie 1958).

Pe lîngă alte caracteristici ale ei, o caracteristică evidentă a populației chineze de 600 milioane o constituie „sărăcia și lipsurile“. Acesta pare un lucru rău, dar în realitate este un lucru bun. Sărăcia dă naștere la dorința de schimbare, la dorința de

luptă și la dorința de revoluție. Pe o foaie albă de hîrtie, lipsită de orice semn, pot fi așternute cele mai noi și mai frumoase hieroglife, pot fi zugrăvite cele mai noi și mai frumoase desene.

Prezentarea unei cooperative
(15 aprilie 1958).

După victoria pe scară națională a revoluției chineze și după rezolvarea problemei pămîntului, în China vor mai exista două contradicții fundamentale. Prima este internă, și anume contradicția dintre clasa muncitoare și burghezie. A doua este externă, și anume contradicția dintre China și țările imperialiste. Prin urmare, după victoria revoluției democrat-populare, puterea de stat a republicii populare sub conducerea

clasei muncitoare nu trebuie să fie slăbită, ci trebuie să fie întărită.

Raport prezentat la cea de-a doua plenară a celui de-al VII-lea Comitet Central al Partidului Comunist Chinez (5 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

„Nu vreți voi oare să lichidați puterea de stat?“ Ba da, vrem, dar nu acum. În momentul de față nu putem încă să facem acest lucru. De ce? Pentru că mai există imperialismul, pentru că mai există reacțiunea internă, pentru că în țara noastră mai există clase. Sarcina noastră actuală este de a întări aparatul de stat al poporului, adică în principal armata populară, miliția populară și tribunalele populare, în scopul consolidării

apărării naționale și al apărării intereselor poporului.

Despre dictatura democrat-populară (30 iunie 1949),
„Opere Alese“, vol. IV.

Statul nostru este un stat al dictaturii democrat-populare, condus de clasa muncitoare și bazat pe alianța dintre muncitori și țărani. Care sînt funcțiile acestei dictaturi? Prima funcție a dictaturii este reprimarea în țară a claselor și elementelor reacționare, precum și a exploataților care se opun revoluției socialiste, reprimarea acelor care încearcă să submineze construcția socialistă, cu scopul de a rezolva contradicțiile dintre noi și dușmanii noștri în interiorul țării. De exemplu, a aresta, a judeca și a condamna unele elemente contrarevoluționare, a-i priva un anu-

mit timp pe moșieri și pe capitaliștii burocratici de drepturi electorale, a-i lipsi de libertatea cuvîntului, — toate acestea intră în competența dictaturii noastre. Pentru a menține ordinea publică și a apăra interesele maselor largi populare, dictatura trebuie de asemenea să se exercite împotriva delapidatorilor, a escrocilor, a asasinilor, a incendiatorilor, a bandelor de huligani și a celorlalte elemente dăunătoare care tulbură în mod grav ordinea publică. Dictatura are și o a doua funcție, și anume de a apăra țara noastră împotriva activității subversive și unei eventuale agresiuni din partea dușmanilor externi. Cînd se ivește o asemenea situație, dictatura își asumă sarcina de a rezolva contradicțiile pe plan extern dintre noi și dușmanii noștri. Scopul dictaturii este de a apăra munca

pașnică a întregului nostru popor, de a transforma țara noastră într-un stat socialist cu o industrie modernă, cu o agricultură modernă și cu o știință și o cultură modernă.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sinul poporului (27 februarie 1957).

Dictatura democrat-populară are nevoie de conducerea clasei muncitoare, pentru că numai clasa muncitoare este cea mai clarvăzătoare, cea mai dezinteresată și cea mai consecvent revoluționară. Întreaga istorie a revoluției dovedește că, fără conducerea clasei muncitoare, revoluția eșuează, iar sub conducerea clasei muncitoare, revoluția triumfă.

Despre dictatura democrat-populară (30 iunie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Dictatura democrat-populară este bazată pe alianța clasei muncitoare, a țăranimii și a micii burghezii orașenești și, în principal, pe alianța muncitorilor și țăranilor, pentru că aceste două clase formează 80 pînă la 90 la sută din populația Chinei. Aceste două clase sînt principala forță în răsturnarea imperialismului și a reacționarilor gomindaniști. Trecerea de la noua democrație la socialism depinde de asemenea în principal de alianța acestor două clase.

Despre dictatura democrat-populară (30 iunie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Lupta de clasă, lupta pe frontul producției și experimentarea științifică sînt cele trei mari mișcări revoluționare în construirea unei țări socialiste puternice. Aceste mișcări

constituie o garanție sigură care permite comuniștilor să se debaraseze de birocrație, să evite revizionismul și dogmatismul și să rămână pentru totdeauna invincibili, o garanție de nădejde care permite proletariatului să se unească cu masele largi muncitoare și să realizeze o dictatură democratică. Dacă n-ar exista aceste mișcări și dacă s-ar lăsa curs liber moșierilor, chiaburilor, contrarevoluționarilor, elementelor rele, iezmelor și monștrilor, iar cadrele noastre ar închide ochii în fața unei asemenea situații, mulți dintre ei ajungând chiar să nu mai facă distincție între noi și dușman, ci, dimpotrivă, ar colabora cu dușmanul și s-ar lăsa corupți, dezbinați, demoralizați și atrași de dușman, iar dușmanul ar fi în stare să se strecoare înăuntru, dacă mulți dintre muncitori, țărani și inte-

lectuali s-ar lăsa de asemenea ademeniți și intimidați de dușman, dacă lucrurile ar evolua în felul acesta, n-ar trece mult timp, probabil numai câțiva ani sau un deceniu, ori cel mult câteva decenii, și s-ar ivi inevitabil o restaurare contrarevoluționară pe scară națională, iar partidul marxist-leninist ar deveni, fără îndoială, un partid revizionist, un partid fascist, și întreaga Chină și-ar schimba culoarea.

Notă la articolul *Șapte materiale pozitive din provincia Djîdźiang în legătură cu participarea cadrelor la munca fizică* (9 mai 1963), citat apărut în articolul *Despre pseudo-comunismul lui Hrușciiov și învățămintele sale istorice pentru lume* (14 iulie 1964).

Dictatura democrat-populară implică două metode. Față de dușmani, ea folosește metoda dictaturii, și anume, atîta timp cît este necesar, nu le permite să participe la activitățile politice, îi constrînge să se supună legilor guvernului popular și îi obligă să muncească și să se transforme prin muncă în oameni noi. Față de popor, dimpotrivă, nu folosește metoda constrîngerii, ci metoda democrației; cu alte cuvinte, poporului trebuie să-i se permită să ia parte la activitățile politice, el nu trebuie constrîns să facă ba una ba alta, ci față de el trebuie să se folosească metoda democratică de educare și de convingere.

Cuvîntare de închidere la cea de-a doua sesiune a primului Comitet Național al Consiliului Consultativ Politic Popular din China (23 iunie 1950).

În vederea dezvoltării rapide a cauzei socialismului din China pe o bază și mai solidă, poporul chinez, sub conducerea Partidului Comunist, desfășoară o viguroasă mișcare de rectificare. Aceasta este o mare dezbatere care se desfășoară în mod dirijat și liber în cadrul întregului popor prin expuneri de fapte și pe bază de argumente, o dezbatere care se desfășoară atât la orașe cât și la sate cu privire la problema celor două căi, calea socialistă și calea capitalistă, a sistemului fundamental de stat, a măsurilor sale politice importante, a stilului de muncă al cadrelor de partid și de stat, precum și a bunăstării poporului, în vederea rezolvării juste a diferitelor contradicții care există în mod efectiv în sânul poporului și care cer o soluționare imediată. Este o mișcare socialistă

de autoeducare și autoreeducare a poporului.

Cuvîntare rostită la sesiunea jubiliară a Sovietului Suprem al U.R.S.S. închinată celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie (6 noiembrie 1957).

Înfăptuirea măreței munci de construcție pune în fața noastră sarcini extrem de complexe și de grele. Deși partidul nostru are peste 10 milioane de membri, ei nu reprezintă totuși decît o minoritate infimă din populația țării. În organele noastre de stat și în ansamblul activităților din societatea noastră, multe lucruri trebuie făcute de oameni din afara partidului. Dacă nu ne vom pricepe să ne bizuim pe masele populare și să colaborăm cu cei din afara partidu-

lui, nu vom fi în stare să ducem la bun sfârșit munca noastră. Continuînd să întărim unitatea partidului, trebuie, totodată, să întărim și de acum înainte unitatea tuturor naționalităților, a tuturor claselor democratice, a tuturor partidelor democratice, a tuturor organizațiilor populare, să întărim și să lărgim în continuare frontul nostru unit democrat-popular, să înlăturăm cu toată seriozitatea, în orice verigă a muncii noastre, orice manifestare nesănătoasă care dăunează unității dintre partid și popor.

Cuvîntare de deschidere la
Congresul al VIII-lea al Partidului Comunist Chinez (15
septembrie 1956).

4. REZOLVAREA JUSTĂ A CONTRADICȚIILOR DIN SÎNUL POPORULUI

În fața noastră există două tipuri de contradicții sociale: contradicțiile dintre noi și dușmanii noștri și contradicțiile din sînul poporului. Aceste două tipuri de contradicții sînt absolut diferite prin natura lor.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul poporului (27 februarie 1957).

Pentru a înțelege just aceste două tipuri diferite de contradicții — contradicțiile dintre noi și dușmanii

noștri și contradicțiile din sînul poporului — trebuie să precizăm în primul rînd ce este „poporul” și ce sînt „dușmanii” ... În etapa actuală, în perioada construirii socialismului, din categoria poporului fac parte toate clasele și toate păturile și grupările sociale care aprobă, sprijină și muncesc pentru cauza construcției socialiste; toate forțele sociale și toate grupările sociale care se împotrivesc revoluției socialiste și au o atitudine ostilă construcției socialiste sau o subminează sînt dușmanii poporului.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul poporului (27 februarie 1957).

În actualele condiții din țara noastră, contradicțiile din sînul poporului cuprind contradicțiile din sînul clasei

muncitoare, contradicțiile din sînul țărănimii, contradicțiile din sînul intelectualității, contradicțiile dintre clasa muncitoare și țărănime, contradicțiile dintre muncitori și țărani, pe de o parte, și intelectuali, pe de altă parte, contradicțiile dintre clasa muncitoare și ceilalți oameni ai muncii, pe de o parte, și burghezia națională, pe de altă parte, contradicțiile din sînul burgheziei naționale etc. Guvernul nostru popular este un guvern care reprezintă cu adevărat interesele poporului, un guvern care slujește poporul; dar și între el și masele populare există anumite contradicții. Acestea includ contradicțiile dintre interesele de stat, cele colective și cele personale, contradicțiile dintre democrație și centralism, contradicțiile dintre conducători și cei conduși, contradicțiile dintre stilul de muncă

birocratic al anumitor lucrători de stat și masele populare. Toate aceste contradicții sînt de asemenea contradicții din sînul poporului. În general vorbind, contradicțiile din sînul poporului sînt contradicții bazate pe identitatea fundamentală a intereselor poporului.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul poporului (27 februarie 1957).

Contradicțiile dintre noi și dușmanii noștri sînt contradicții antagoniste. Contradicțiile din sînul poporului, dacă este vorba de contradicțiile dintre oamenii muncii, sînt contradicții neantagoniste; în ce privește contradicțiile dintre clasa exploatată și clasa exploatatoare, în afară de aspectul

antagonist, ele au și un aspect neantagonist.

*Cu privire la rezolvarea justă
a contradicțiilor din sânul po-
porului (27 februarie 1957).*

Cum putem determina în viața politică a poporului nostru dacă vorbele și acțiunile noastre sînt juste sau greșite? Noi considerăm că pe baza principiilor Constituției statului nostru, pe baza voinței majorității covârșitoare a poporului nostru și a principiilor politice comune proclamate în diverse rînduri de partidele și grupările politice din țara noastră, se pot formula, în linii generale, următoarele criterii:

1) vorbele și acțiunile noastre trebuie să favorizeze unitatea poporului nostru de diferite naționalități

tăți, și nu să provoace dezbinarea poporului;

2) ele trebuie să favorizeze, și nu să dăuneze transformărilor socialiste și construcției socialiste;

3) ele trebuie să favorizeze consolidarea dictaturii democrat-populare, și nu să submineze sau să slăbească această dictatură;

4) ele trebuie să favorizeze consolidarea centralismului democratic, și nu să submineze sau să slăbească acest sistem;

5) ele trebuie să favorizeze întărirea conducerii Partidului Comunist, și nu să respingă sau să slăbească conducerea Partidului Comunist;

6) ele trebuie să favorizeze solidaritatea internațională socialistă și solidaritatea internațională a tuturor popoarelor iubitoare de

pace, și nu să aducă prejudicii acestor două forme de solidaritate.

Din aceste șase criterii, cele mai importante sînt cel privitor la calea socialistă și cel privitor la conducerea partidului.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul poporului (27 februarie 1957).

Problema stîrpirii contrarevoluționarilor este o problemă a luptei dintre noi și dușmani, o contradicție dintre noi și dușmani. În rîndurile poporului există unii care văd această problemă într-o lumină oarecum diferită. Există două categorii de oameni a căror părere se deosebește de a noastră. Cei care au vederi de dreapta nu fac o delimitare între noi și dușmanii noștri și îi consideră pe

dușmani drept ai noștri. Ei îi consideră prieteni tocmai pe acei pe care masele largi îi consideră dușmani. Cei care au vederi „de stînga“ largesc cadrul contradicțiilor dintre noi și dușmanii noștri pînă într-atîta, încît consideră anumite contradicții din sînul poporului drept contradicții dintre noi și dușmanii noștri, consideră contrarevoluționari oameni care, în realitate, nu sînt contrarevoluționari. Aceste două vederi sînt deopotrivă greșite, pe baza lor nu poate fi rezolvată just problema stîrpirii contrarevoluționarilor și nici nu poate fi dată o apreciere justă muncii noastre în ce privește stîrpirea contrarevoluționarilor.

*Cu privire la rezolvarea justă
a contradicțiilor din sînul po-
porului (27 februarie 1957).*

Contradicțiile calitativ diferite nu pot fi rezolvate decât prin metode calitativ diferite. De pildă, contradicția dintre proletariat și burghezie se rezolvă prin metoda revoluției socialiste; contradicția dintre masele populare și orînduirea feudală se rezolvă prin metoda revoluției democratice; contradicția dintre colonii și imperialism se rezolvă prin metoda războiului național-revoluționar; contradicția dintre clasa muncitoare și țărănime în societatea socialistă se rezolvă prin metoda colectivizării și a mecanizării agriculturii; contradicțiile din sînul Partidului Comunist se rezolvă prin metoda criticii și autocriticii; contradicția dintre societate și natură se rezolvă prin metoda dezvoltării forțelor de producție ... Rezolvarea diferitelor contradicții prin metode diferite constituie un principiu

pe care marxist-leniniștii trebuie să-l respecte cu strictețe.

Cu privire la contradicție
(august 1937), „Opere Alese“,
vol. I.

Cum contradicțiile dintre noi și dușmanii noștri și contradicțiile din sânul poporului sînt de natură diferită, ele trebuie rezolvate prin metode diferite. Pe scurt, primul tip de contradicții se referă la problema unei delimitări precise între noi și dușmanii noștri, pe cînd al doilea tip de contradicții se referă la problema unei delimitări precise între adevăr și neadevăr. Firește că problema relațiilor dintre noi și dușmanii noștri este în același timp și o problemă a adevărului și neadevărului. De pildă,

problema de a ști cine are dreptate — noi sau reacționarii interni și externi, ca imperialismul, feudalismul și capitalismul birocratic — este de asemenea o problemă de adevăr și neadevăr, dar ea face parte dintr-o altă categorie de probleme ale adevărului și neadevărului, care diferă prin natura lor de problemele privitoare la adevăr și neadevăr care se pun în sînul poporului.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul poporului (27 februarie 1957).

Toate problemele de ordin ideologic, toate problemele controversate din sînul poporului pot fi soluționate numai prin metode democratice — metoda discuției, metoda criticii, metoda convingerii și educării; ele nu

pot fi rezolvate prin metode de constrângere și reprimare.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul poporului (27 februarie 1957).

Pentru a putea desfășura o activitate eficace în producție și în învățatură, pentru a trăi în condiții de ordine, poporul cere guvernului său, conducătorilor producției și conducătorilor din instituțiile culturale și de învățămînt să dea diferite dispoziții administrative corespunzătoare, cu caracter obligatoriu. Fără asemenea dispoziții administrative este imposibil să se mențină ordinea publică, lucru pe care îl înțelege oricine posedă cunoștințe elementare. În rezolvarea contradicțiilor din sînul

poporului, dispozițiile administrative și metodele convingerii și educării se completează reciproc. Dispozițiile administrative pentru menținerea ordinii publice trebuie să fie și ele însoțite de munca de convingere și de educare, deoarece a ne bizui numai pe dispoziții administrative se dovedește în multe cazuri ineficace.

*Cu privire la rezolvarea justă
a contradicțiilor din sînul po-
porului (27 februarie 1957).*

Nu încapă îndoială că burghezia și mica burghezie vor căuta să-și exprime propria lor ideologie și vor urmări cu îndărătnicie să se manifeste prin toate mijloacele în problemele politice și ideologice. Este imposibil ca ele să nu caute să se exprime și

să se manifeste. Noi nu trebuie să folosim metode represive spre a le împiedica să se manifeste, ci trebuie să le permitem să se manifeste și, în același timp, atunci cînd ele se vor manifesta, să discutăm cu ele și să le criticăm ideile în mod corespunzător. Trebuie să criticăm, fără îndoială, tot felul de idei greșite. Ar fi, desigur, inadmisibil să renunțăm la critică, să privim cu nepăsare cum ideile greșite se răspîndesc pretutindeni, să permitem ca ele să ocupe nestingherit terenul. Dacă există greșeli, ele trebuie criticate, dacă se ivesc buruieni otrăvitoare, trebuie să luptăm împotriva lor. Critica însă nu trebuie să fie dogmatică; nu trebuie să folosim metoda metafizică, trebuie să ne străduim din răputeri să folosim metoda dialectică. Critica trebuie să se bazeze pe analiza

științifică, trebuie să fie pe deplin convingătoare.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul poporului (27 februarie 1957).

Defectele poporului trebuie criticate ... dar criticînd trebuie să ne situăm cu adevărat pe pozițiile poporului, să fim pătrunși de năzuința arzătoare de a apăra și de a educa poporul. A-ți trata tovarășul ca pe un dușman înseamnă a te situa tu însuși pe pozițiile dușmanului.

Cuvîntări rostite la Consfătuirea din Ienani asupra problemelor literaturii și artei (mai 1942), „Opere Alese“, vol. III.

Contradicțiile și lupta sînt universale, absolute, dar metodele de re-

zolvare a contradicțiilor, adică formele luptei, diferă în virtutea caracterului diferit al contradicțiilor; unele contradicții au caracterul unui antagonism fățiș, altele nu. Potrivit cu dezvoltarea concretă a lucrurilor, unele contradicții care la început sînt neantagoniste se dezvoltă, transformîndu-se în contradicții antagoniste, pe cînd altele care la început sînt antagoniste se dezvoltă, transformîndu-se în contradicții neantagoniste.

Cu privire la contradicție
(august 1937), „Opere Alese“,
vol. I.

În condiții obișnuite, contradicțiile din sînul poporului nu sînt antagoniste. Dacă ele nu sînt însă tratate cum se cuvine, sau dacă dispăre vigența și se manifestă nepăsare și

neglijență, poate apărea antagonismul. Într-o țară socialistă, o asemenea situație este de obicei doar un fenomen parțial și vremelnic. Aceasta se explică prin faptul că în statele socialiste a fost lichidată exploatarea omului de către om, iar interesele poporului sînt în mod fundamental unitare.

*Cu privire la rezolvarea justă
a contradicțiilor din sînul po-
porului (27 februarie 1957).*

În țara noastră, contradicțiile dintre clasa muncitoare și burghezia națională fac parte din contradicțiile din sînul poporului. Lupta de clasă dintre clasa muncitoare și burghezia națională ține în general de domeniul luptei de clasă din sînul popo-

rului, deoarece burghezia națională din țara noastră are un caracter dublu. În perioada revoluției burghezo-democratice, burghezia națională avea, pe de o parte, un caracter revoluționar, iar pe de altă parte, un caracter conciliatorist. În perioada revoluției socialiste, ea, pe de o parte, exploatează clasa muncitoare, realizînd din aceasta profituri, iar pe de altă parte sprijină Constituția și se arată dispusă să accepte transformările socialiste. Burghezia națională se deosebește de imperialiști, de moșieri și de burghezia birocratică. Între burghezia națională și clasa muncitoare există contradicții dintre exploata-tori și exploațați, care, de fapt, sînt de natură antagonistă. Dar în condițiile concrete din țara noastră, dacă contradicțiile antagoniste dintre aceste două clase sînt tratate în mod

cuvénit, ele se pot transforma în contradicții neantagoniste și se pot rezolva prin metode pașnice. Dacă nu le vom trata în mod cuvenit, dacă nu vom aplica față de burghezia națională o politică de unire, de critică și de educare, sau dacă burghezia națională nu va accepta politica noastră, contradicțiile dintre clasa muncitoare și burghezia națională se vor putea transforma în contradicții dintre noi și dușmanii noștri.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul poporului (27 februarie 1957).

Reacționarii din interiorul statelor socialiste, în cîrdășie cu imperialiștii, folosind contradicțiile din sînul poporului, ațîță disensiunile și seamănă dezordine, încercînd să-și înfăptuiască

planurile lor perfide. Această lecție care decurge din evenimentele din Ungaria merită atenția generală.

*Cu privire la rezolvarea justă
a contradicțiilor din sînul po-
porului (27 februarie 1957).*

5. RĂZBOIUL ȘI PACEA

Războiul constituie forma de luptă cea mai înaltă, care a început din momentul apariției proprietății private și a claselor și la care se recurge pentru rezolvarea contradicțiilor dintre clase, națiuni, state, blocuri politice într-o anumită etapă de dezvoltare a acestor contradicții.

Problemele strategice ale războiului revoluționar din China (decembrie 1936), „Opere Alese“, vol. I.

„Războiul este continuarea politicii“. În acest sens, războiul este

politică; războiul ca atare reprezintă o acțiune cu caracter politic, și din timpurile străvechi n-a existat război care să nu aibă caracter politic...

Dar războiul își are specificul său. În acest sens, războiul nu este echivalent cu politica în general. „Războiul este continuarea politicii prin alte mijloace“. Când politica se dezvoltă pînă la anumit stadiu, dincolo de care nu se mai poate desfășura prin mijloacele din trecut, izbucnește războiul, pentru a se înlătura piedicile din calea politicii... Atunci când piedicile sînt înlăturate și țelul politic este atins, războiul ia sfîrșit. Atîta timp cît piedicile n-au fost complet înlăturate, războiul trebuie continuat, pentru ca țelul politic să fie pe deplin atins... De aceea se poate spune

că politica este un război nesîngeros,
iar războiul este o politică sîngeroasă.

*Despre războiul de lungă
durată* (mai 1938), „Opere
Alese“, vol. II.

Toate războaiele din istorie se
împart în două categorii: drepte și
nedrepte. Toate războaiele progresiste
sînt războaie drepte, iar toate răz-
boaiele care împiedică progresul sînt
războaie nedrepte. Noi, comuniștii,
luptăm împotriva tuturor războaielor
nedrepte, care împiedică progresul,
dar noi nu sîntem împotriva războa-
ielor progresiste, drepte. Noi, comu-
niștii, nu numai că nu ne ridicăm
împotriva războaielor drepte, dar
luăm parte activă la aceste războaie.
Cît despre războaie nedrepte, primul
război mondial este un exemplu în
care ambele părți au purtat război

pentru interese imperialiste, și de aceea comuniștii din lumea întreagă au luptat în mod hotărît împotriva acestui război. Calea luptei împotriva unui asemenea război este următoarea: înainte ca războiul să izbucnească trebuie să ne străduim din răsputeri să-l preîntîmpinăm, dar o dată ce el a izbucnit trebuie să folosim orice posibilitate pentru a lupta prin război împotriva războiului, pentru a porni un război drept împotriva unui război nedrept.

Despre războiul de lungă durată (mai 1938), „Opere Alese“, vol. II.

În societatea împărțită în clase, revoluțiile și războaiele revoluționare sînt inevitabile, fără ele nu se poate face un salt în dezvoltarea societății, nu poate fi răsturnată clasa dominantă

reacționară, pentru ca poporul să ia puterea în mâinile sale.

Cu privire la contradicție
(august 1937), „Opere Alese“,
vol. I.

Războiul revoluționar este un fel de antidot; el nu numai că va elimina otrava inamicului, dar va curăți și propriile noastre rînduri de tot putregaiul. Orice război drept, revoluționar constituie o mare forță, el poate să transforme multe lucruri sau să deschidă calea pentru transformarea lor. Războiul chino-japonez va transforma atît China cît și Japonia. Trebuie doar ca China să ducă în mod ferm războiul de rezistență și să aplice în mod ferm linia de orientare spre frontul unit, și atunci vechea Japonie se va transforma inevitabil într-o Japonie nouă, iar vechea Chi-

nă într-o Chină nouă. Atît în China cît și în Japonia, oamenii și lucrurile se vor transforma în însuși cursul războiului cît și după război.

Despre războiul de lungă durată (mai 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Fiecare comunist trebuie să-și însușească adevărul că „puterea politică se naște din țeava armelor“.

Problemele războiului și strategiei (6 noiembrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Sarcina centrală a revoluției și forma ei cea mai înaltă o constituie cucerirea puterii pe calea armelor, adică rezolvarea problemei prin război. Acest principiu revoluționar al marxism-leninismului este universal valabil; el este absolut valabil

atît pentru China cît și pentru celelalte state.

Problemele războiului și strategiei (6 noiembrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

În China, fără luptă armată, nici proletariatul, nici poporul, nici Partidul Comunist nu-și vor putea ocupa locul cuvenit și nici revoluția nu va putea învinge. În decursul celor optsprezece ani, creșterea, întărirea și bolșevizarea partidului nostru au avut loc în procesul războaielor revoluționare, și fără luptă armată nu ar fi existat nici Partidul Comunist de azi. Nici un tovarăș din partidul nostru nu trebuie să uite aceste învățăminte plătite cu sînge.

La apariția revistei «Comunist» (4 octombrie 1939), „Opere Alese“, vol. II.

Din punctul de vedere al teoriei marxiste despre stat, armata constituie principala parte componentă a aparatului puterii de stat. Cine vrea să cucerească puterea de stat și s-o păstreze în mâinile sale trebuie să aibă o armată puternică. Unii ne ironizează, numindu-ne adepți ai „teoriei atotputerniciei războiului“. Da, noi sîntem adepți ai teoriei atotputerniciei războiului revoluționar. Aceasta nu e rău, aceasta e bine, aceasta e în spiritul marxismului. Armele Partidului Comunist din Rusia au creat socialismul. Noi vrem să întemeiem o republică democratică. Experiența luptei de clasă în epoca imperialismului ne arată că clasa muncitoare și masele celor ce muncesc pot să învingă burghezia înarmată și pe moșierii înarmați numai prin forța armelor; în acest sens, putem spune

că lumea poate fi transformată numai cu ajutorul armelor.

Problemele războiului și strategiei (6 noiembrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Noi ne pronunțăm pentru desființarea războiului, noi nu vrem război, dar războiul nu poate fi desființat decât prin război. Dacă vrem să nu mai existe arme, trebuie să luăm armele în mână.

Problemele războiului și strategiei (6 noiembrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Războiul, acest monstru de exterminare reciprocă a omenirii, va fi în cele din urmă desființat de dezvoltarea societății omenești, și chiar într-un viitor nu prea îndepărtat. Dar

pentru a desființa războiul nu există decît un singur mijloc, și anume acela de a lupta prin război împotriva războiului: prin războiul revoluționar împotriva războiului contrarevoluționar, prin războiul național revoluționar împotriva războiului național contrarevoluționar, prin războiul de clasă revoluționar împotriva războiului de clasă contrarevoluționar ... Cînd, în cursul dezvoltării sale, societatea omenească va ajunge la desființarea claselor, la desființarea statului, atunci nu vor mai exista nici un fel de războaie — nici contrarevoluționare, nici revoluționare, nici nedrepte, nici drepte. Aceasta va fi epoca păcii eterne pentru omenire. Studiind legile războiului revoluționar, noi pornim de la năzuința de a desființa orice războaie. Aceasta

este deosebirea dintre comuniști și reprezentanții tuturor claselor exploatare.

Problemele strategice ale războiului revoluționar din China (decembrie 1936), „Opere Alese“, vol. I.

Țara noastră și celelalte țări socialiste au nevoie de pace. Popoarele tuturor țărilor din lume au de asemenea nevoie de pace. Doresc război și nu vor pace doar anumite grupări ale capitalului monopolist dintr-un mănunchi de țări imperialiste, care caută să se îmbogățească de pe urma agresiunii.

Cuvîntare de deschidere la Congresul al VIII-lea al Partidului Comunist Chinez (15 septembrie 1956).

Pentru a obține o pace trainică în lume, trebuie să dezvoltăm mai departe prietenia și colaborarea noastră cu toate țările frățesti din lagărul socialist și să întărim unitatea cu toate țările iubitoare de pace. Trebuie să ne străduim să stabilim relații diplomatice normale cu toate țările care doresc să trăiască în pace cu noi, pe baza respectării reciproce a integrității teritoriale și suveranității, a egalității în drepturi și a avantajului reciproc. Trebuie să acordăm un sprijin activ mișcării de eliberare și de independență națională din țările Asiei, Africii și Americii Latine, precum și mișcării pentru pace și luptelor drepte din toate țările lumii.

Cuvîntare de deschidere la
Congresul al VIII-lea al
Partidului Comunist Chinez (15
septembrie 1956).

În ce privește țările imperialiste, trebuie de asemenea să ne unim cu popoarele lor și să luptăm pentru co-existență pașnică și pentru anumite legături comerciale cu aceste țări, să preîntîmpinăm un eventual război. Dar față de aceste țări nu trebuie în nici un caz să nutrim vreo iluzie nerealistă.

*Cu privire la rezolvarea justă
a contradicțiilor din sînul po-
porului (27 februarie 1957).*

Noi dorim pacea. Dar dacă imperialismul va dori cu tot dinadinsul un război, noi nu vom avea altă alternativă decît să luăm hotărîrea fermă de a duce războiul, după care ne vom apuca din nou să ne construim țara. Dacă te temi în fiecare zi de război, ce vei face dacă va veni un

război? Am spus mai întâi că vîntul de răsărit predomină asupra vîntului de apus și că războiul nu va izbucni, iar acum am adăugat aceste explicații suplimentare cu privire la situația în cazul în care va izbucni un război. Ambele posibilități au fost astfel luate în considerație.

Cuvîntare rostită la Consfătuirea de la Moscova a partidelor comuniste și muncitorești (18 noiembrie 1957).

În prezent, oamenii din toate țările lumii discută despre eventualitatea izbucnirii unui al treilea război mondial. În această problemă trebuie de asemenea să fim pregătiți din punct de vedere moral și să abordăm problema în mod analitic. Sîntem ferm pentru pace și ne pronunțăm

împotriva războiului. Totuși, dacă imperialiștii vor dori cu tot dinadinsul să dezlănțuie un nou război, nici în acest caz nu trebuie să ne temem. Atitudinea noastră în această problemă este aceeași ca și față de „tulburările“ de orice fel: în primul rînd sîntem împotriva, în al doilea rînd nu ne temem. După primul război mondial a apărut Uniunea Sovietică cu o populație de 200 milioane de locuitori. După cel de-al doilea război mondial a apărut lagărul socialist cu o populație totală de 900 milioane. Se poate afirma că dacă imperialiștii vor dori cu tot dinadinsul să dezlănțuie un al treilea război mondial, rezultatul inevitabil al războiului va fi din nou faptul că sute de milioane de oameni vor trece de partea socialismului și doar un mic teritoriu va

rămîne în stăpînirea imperialismului; este de asemenea posibilă o prăbuşire totală a întregului sistem imperialist.

*Cu privire la rezolvarea justă
a contradicţiilor din sînul po-
porului (27 februarie 1957).*

A provoca tulburări, a eşua, a pro-
voca din nou tulburări, a eşua din
nou, şi aşa pînă vor pieri — iată logica
imperialismului şi a tuturor reacţio-
narilor din lume faţă de cauza popo-
rului, şi niciodată ei nu se vor abate
de la această logică. Aceasta este o
lege a marxismului. Cînd spunem că
„imperialismul este feroce“, vrem să
arătăm că natura lui nu se va schimba
niciodată, că imperialiştii nu se vor
învoi niciodată să pună de o parte
cuţitele lor de măcelari şi că nu vor

deveni niciodată sfinți, pînă la pieirea lor.

A lupta, a eșua, a lupta din nou, a eșua din nou, și iar a lupta, pînă la victorie — iată logica poporului, și nici el nu se va abate niciodată de la această logică. Aceasta este o altă lege a marxismului. Revoluția poporului rus a urmat această lege, iar revoluția poporului chinez a urmat și ea această lege.

Lepădați-vă de iluzii, pregătiți-vă de luptă (14 august 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Nu trebuie în nici un caz ca, din cauza victoriei, să ne slăbim vigilența față de turbatele comploturi de răz bunare puse la cale de imperialiști și de lacheii lor. Oricine își va slăbi vigilența va fi dezarmat din punct de

vedere politic și se va găsi într-o poziție pasivă.

*Cuvîntare rostită în cadrul
Comitetului de pregătire al
noului Consiliu Consultativ
Politic (15 iunie 1949), „Opere
Alese“, vol. IV.*

Imperialiștii și lacheii lor, reacționarii chinezi, nu se vor împăca cu înfrîngerea lor pe acest pămînt al Chinei. Ei vor continua să acționeze în cîrdășie pentru a se opune poporului chinez prin toate mijloacele posibile. De exemplu, ei își vor strecura cozile lor de topor în interiorul Chinei, pentru a semăna discordie și a provoca tulburări. Aceasta este inevitabil, și ei nu vor neglija nici un moment aceste activități. Ori, de exemplu, imperialiștii îi vor instiga pe reacționarii chinezi, sau chiar îi vor

ajuta cu propriile lor forțe, pentru a bloca porturile maritime chineze. Ei vor proceda astfel atîta timp cît le va fi posibil. Mai mult încă, dacă ei vor dori să recurgă la noi aventuri, nu este exclus ca ei să-și trimită o parte din trupe pentru a invade și a hărțui frontierele Chinei. Noi trebuie să ținem pe deplin cont de toate acestea.

*Cuvîntare rostită în cadrul
Comitetului de pregătire al
noului Consiliu Consultativ
Politic (15 iunie 1949), „Opere
Alese“, vol. IV.*

Lumea progresează; viitorul este luminos și nimeni nu poate schimba această tendință generală a istoriei. Noi trebuie să ducem în permanență o acțiune de propagandă în rîndurile poporului cu privire la progresul

lumii și la perspectivele ei luminoase, încît poporul să aibă încredere în victorie.

Despre tratativele de la Ciung-ting (17 octombrie 1945), „Opere Alese“, vol. IV.

Comandanții și luptătorii întregii Armate Populare Chineze de Eliberare nu trebuie cu nici un chip să-și slăbească nici cîtuși de puțin voința lor de luptă; orice gînd care slăbește voința de luptă și subapreciază dușmanul este greșit.

Raport prezentat la cea de-a doua plenară a celui de-al VII-lea Comitet Central al Partidului Comunist Chinez (5 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

6. IMPERIALISMUL ȘI TOȚI REAȚIONARII SÎNT TIGRI DE HÎRTIE

Toți reacționarii sînt tigri de hîrtie. În aparență, reacționarii sînt înspăimîntători, dar în realitate ei nu sînt chiar atît de puternici. Din punctul de vedere al perspectivei, cu adevărat puternic este poporul, și nu reacționarii.

*Convorbire cu corespondenta
americană Anna Louise Strong
(august 1946), „Opere Alese”,
vol. IV.*

Tot astfel cum în lume nu există nici un lucru care să nu aibă un

caracter dublu (aceasta este legea unității contrariilor), la fel și imperialismul și toți reacționarii au un caracter dublu — ei sînt tigri adevărați și, în același timp, tigri de hîrtie. În decursul istoriei, clasa stăpînilor de sclavi, clasa feudală a moșierilor și burghezia, înainte de a cuceri puterea de stat și cîtva timp după aceea, au fost pline de vitalitate, revoluționare și progresiste, au fost adevărați tigri. Dar în perioada următoare, datorită faptului că laturile lor antagoniste — clasa sclavilor, țărănimea și proletariatul — s-au întărit treptat și au început să lupte împotriva lor cu o înverșunare crescîndă, aceste clase dominante s-au transformat treptat în contrariul lor, au devenit reacționare, înapoiate, au devenit tigri de hîrtie. Iar în cele

din urmă au fost răsturnate, sau vor fi răsturnate de către popor. Clasele reacționare, retrograde și putrede și-au păstrat acest caracter dublu chiar și în fața ultimelor lupte, pe viață și pe moarte, duse de popor împotriva lor. Pe de o parte, ele au fost tigri adevărați; ele au devorat oameni, au devorat milioane și zeci de milioane de oameni. Cauza luptei poporului a trecut printr-o perioadă de greutate și de încercări, iar în calea ei au apărut multe cotituri și zigzaguri. Pentru a lichida dominația imperialismului, feudalismului și capitalismului birocratic în China, poporul chinez a fost nevoit să consacre acestei lupte peste o sută de ani și să jertfească zeci de milioane de vieți omenești, obținând în cele din urmă victoria în 1949.

Priviți! Nu erau oare aceștia tigri vii, tigri de fier, tigri adevărați? Dar, în cele din urmă, ei s-au transformat în tigri de hîrtie, în tigri morți, în tigri din brînză de soia. Acestea sînt fapte istorice. Oare oamenii n-au văzut și n-au auzit despre aceste fapte? Ele se numără cu miile și cu zecile de mii! Cu miile și cu zecile de mii! De aceea, privind lucrurile în esența lor, din punctul de vedere al perspectivei și din punct de vedere strategic, imperialismul și toți reacționarii trebuie priviți așa cum sînt ei în realitate, ca tigri de hîrtie. Pe aceasta trebuie să se bazeze gîndirea noastră strategică. Pe de altă parte, ei sînt totodată tigri vii, tigri de fier, tigri adevărați care pot devora oameni. Pe aceasta

trebuie să se bazeze gîndirea noastră tactică.

Cuvîntare rostită la şedinţa din Uciang a Biroului Politic al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez (1 decembrie 1958), citat apărut în nota explicativă la textul *Convorbire cu corespondenta americană Anna Louise Strong* „Opere Alese“, vol. IV.

Am spus că toţi reacţionarii aşanumiţi puternici nu sînt în realitate decît tigri de hîrtie. Motivul este că ei sînt rupţi de popor. Priviţi! Hitler n-a fost oare un tigru de hîrtie? N-a fost Hitler răsturnat? Am spus de asemenea că ţarul era un tigru de hîrtie, întocmai ca şi împăratul Chinei şi ca imperialismul japonez. Priviţi! Toţi au fost răsturnaţi. Imperialismul

american n-a fost încă răsturnat și mai are bombă atomică. Eu cred că și el va fi răsturnat. El este de asemenea un tigru de hîrtie.

Cuvîntare rostită la Consfătuirea de la Moscova a partidelor comuniste și muncitorești (18 noiembrie 1957).

Un proverb chinezesc califică acțiunea anumitor oameni proști spunînd despre ei că „vor să arunce cu piatra și își zdrobesc propriile lor picioare“. Reacționarii din toate țările sînt tocmai astfel de proști. Persecuțiile de tot felul pe care ei le pun la cale împotriva popoarelor revoluționare nu pot, în ultimă analiză, decît să stimuleze revoluții populare pe o scară și mai largă, și mai intensă. Oare persecutarea în fel și chip a popoarelor revoluționare de

către țar și Cian Kai-și n-a jucat un asemenea rol de stimulent în marile revoluții din Rusia și China?

Cuvîntare rostită la sesiunea jubiliară a Sovietului Suprem al U.R.S.S. închinată celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie (6 noiembrie 1957).

Imperialismul american a invadat teritoriul chinez Taivan și îl ține de nouă ani sub ocupație. Nu de mult el și-a trimis forțele sale armate să invadeze și să ocupe Libanul. Statele Unite au creat sute de baze militare în numeroase țări din lumea întreagă. Teritoriul chinez Taivan, Libanul și toate bazele militare americane în străinătate reprezintă tot atîtea funii care atîrnă în jurul gîtului imperialismului american. Nu altcineva, ci

înșiși americanii au creat aceste funii și le-au atârnat în jurul propriilor lor gâturi, punînd celelalte capete ale acestor funii în mîinile poporului chinez, ale popoarelor din țările arabe și ale tuturor popoarelor iubitoare de pace din lumea întreagă care se opun agresiunii. Cu cît agresorii americani vor rămîne mai mult timp în aceste locuri, cu atît mai tare se vor strînge funiile în jurul gâturilor lor.

Cuvîntare rostită la Conferința Supremă de Stat (8 septembrie 1958).

Imperialiștii nu mai au mult de trăit, căci ei comit toate ticăloșiile cu putință. Ei persistă în cultivarea și sprijinirea reacțiunii antipopulare din toate țările, ei au ocupat prin forță un mare număr de colonii, semi-colonii și baze militare și amenință

pacea cu războiul atomic. Procedînd astfel, imperialiștii sîlesc peste 90 la sută din populația lumii să se ridice, acum sau în viitor, la lupta comună împotriva lor. Dar imperialiștii sînt încă vii și continuă să-și facă mendrele în Asia, Africa și America Latină. În lumea occidentală, ei asupresc ca și înainte masele populare din propriile lor țări. Această situație trebuie să se schimbe. Este sarcina popoarelor lumii să pună capăt agresiunii și asupririi imperialismului și în principal a imperialismului american.

Interviu acordat unui corespondent al Agenției China Nouă (29 septembrie 1958).

Făcîndu-și mendrele peste tot, imperialismul american s-a pus singur într-o poziție ostilă față de popoarele

lumii întregi, devenind tot mai izolat. Cei care refuză să fie sclavi nu se vor lăsa niciodată intimidați de bombele atomice și cu hidrogen din mâinile imperialiștilor americani. Valul de mînie al popoarelor lumii împotriva agresorilor americani este de nestăvilit. În lupta împotriva imperialismului american și a lacheilor lui, popoarele lumii întregi vor repurta cu siguranță victorii și mai mari.

Declarație în sprijinul luptei juste și patriotice a poporului din Panama împotriva imperialismului american (12 ianuarie 1964).

Dacă cercurile capitaliste monopoliste din Statele Unite persistă în promovarea politicii lor de agresiune și de război, va veni inevitabil ziua

cînd ele vor fi osîndite la spînzurătoare de către popoarele lumii întregi. Aceeași soartă îi așteaptă și pe complicitii Statelor Unite.

Cuvîntare rostită la Conferința Supremă de Stat (8 septembrie 1958).

Pentru a lupta cu dușmanul, am formulat în decursul unei îndelungate perioade o anumită teză, și anume că din punct de vedere strategic trebuie să-i disprețuim pe toți dușmanii noștri, dar din punct de vedere tactic trebuie să-i luăm în serios. Cu alte cuvinte, trebuie să-l disprețuim pe dușman în ansamblul lui, dar trebuie să-l luăm în serios în ceea ce privește fiecare problemă concretă. Dacă nu îl disprețuim pe dușman în ansamblul lui, vom comite o greșală oportunistă. Marx și Engels nu erau

decît doi inși, și totuși ei au afirmat încă pe vremea aceea că capitalismul va fi răsturnat în întreaga lume. Dar în problemele concrete, în problemele privind fiecare dușman în parte, dacă nu luăm dușmanul în serios vom cădea în greșeala aventurismului. În război, bătăliile nu pot fi date decît una cîte una, iar forțele inamicului nu pot fi nimicite decît unitate cu unitate. Fabricile nu pot fi construite decît una cîte una. Țăranii nu pot ara pămîntul decît parcelă cu parcelă. La fel se întîmplă și atunci cînd mîncăm. Din punct de vedere strategic, tratăm mîncarea unui prînz cu ușurință, știind că îl putem duce pînă la capăt. Dar în mod practic mîncăm îmbucătură cu îmbucătură. Este cu neputință să înghițim o masă întreagă dintr-o singură înghițitură. Aceasta se numește rezolvarea problemelor

fiecare în parte, iar în limbajul militar se numește zdrobirea forțelor inamice una câte una.

Cuvîntare rostită la Consfătuirea de la Moscova a partidelor comuniste și muncitorești (18 noiembrie 1957).

Sînt de părere că situația internațională a ajuns acum la un nou punct de cotitură. Două vînturi suflă astăzi în lume: vîntul de răsărit și vîntul de apus. Un proverb chinezesc spune: „Sau vîntul de răsărit predomină asupra vîntului de apus, sau vîntul de apus predomină asupra vîntului de răsărit“. După părerea mea, caracteristica situației actuale este că vîntul de răsărit predomină asupra vîntului de apus, cu alte cuvinte, că forțele socialismului au dobîndit o

superioritate zdrobitoare asupra for-
țelor imperialismului.

Cuvîntare rostită la Consfătu-
rea de la Moscova a partidelor
comuniste și muncitorești (18
noiembrie 1957).

7. ÎNDRĂZNIȚI SĂ LUPTAȚI, ÎNDRĂZNIȚI SĂ ÎNVINGEȚI

Popoare din lumea întreagă, uniți-vă, înfrângeți agresorii americani și pe toți lacheii lor! Popoare din lumea întreagă, fiți curajoase, îndrăzniți să luptați, înfrunțați greutățile, înaintați valuri după valuri. Atunci întreaga lume va aparține cu siguranță popoarelor. Toți monștrii vor fi nimiciți pînă la unul.

Declarație în sprijinul poporului din Congo (L.) împotriva agresiunii americane (28 noiembrie 1964).

Făcînd o apreciere lucidă asupra situației internaționale și interne pe baza științei marxism-leninismului, Partidul Comunist Chinez a căpătat convingerea că toate atacurile reacționarilor interni și de peste hotare nu numai că trebuie înfrînte, dar și că pot fi înfrînte. Atunci cînd pe cer au apărut nori negri, noi am arătat că acesta nu este decît un fenomen temporar, că în curînd întunericul va trece și peste puțin timp va străluci soarele.

Actuala situație și sarcinile noastre (25 decembrie 1947), „Opere Alese“, vol. IV.

În istoria omenirii, toate forțele reacționare aflate în pragul pieirii s-au aruncat întotdeauna într-o ultimă luptă disperată împotriva forțelor revoluționare, iar unii revoluționari au fost adeseori înșelați cîtva timp de

aparența de putere sub care se ascundea un miez putred și nu au izbutit să vadă faptul esențial, anume că dușmanul urma în curînd să fie nimicit, iar ei înșiși vor învinge.

Momentul de cotitură în desfășurarea celui de-al doilea război mondial (12 octombrie 1942), „Opere Alese“, vol. III.

Dacă ei [Gomindanul] vor să lupte, îi vom nimici în întregime. Lucrurile se prezintă astfel: dacă ei ne atacă, noi îi nimicim, și ei vor căpăta satisfacție, puțină satisfacție dacă îi vom nimici puțin, mai multă satisfacție dacă îi vom nimici mai mult și o satisfacție deplină dacă îi vom nimici cu totul. Problemele Chinei sînt complicate, și creierele noastre trebuie de asemenea să fie ceva mai complicate. Dacă cineva vine să ne atace,

vom lupta, vom lupta pentru a dobîndi pacea.

Despre tratativele de la Ciung-ting (17 octombrie 1945), „Opere Alese“, vol. IV.

Dacă cineva ne atacă și dacă condițiile sînt favorabile pentru bătălie, partidul nostru se va situa cu siguranță pe poziții de autoapărare, pentru a-l nimici în mod hotărît, definitiv, total și complet (noi nu ne angajăm imprudent în luptă, dar atunci cînd luptăm, trebuie să învingem). În nici un caz nu trebuie să ne lăsăm intimidați de aspectul teribil al reacționarilor.

Circulară a Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez cu privire la tratativele de pace cu Gomindanul (26 august 1945), „Opere Alese“, vol. IV.

Cît despre propria noastră dorință, noi nu dorim să luptăm nici o singură zi. Dar dacă împrejurările ne forțează să luptăm, putem lupta neabătut pînă la capăt.

Convorbire cu corespondenta americană Anna Louise Strong (august 1946), „Opere Alese“, vol. IV.

Noi sîntem pentru pace. Dar atîta timp cît imperialismul american nu renunță la pretențiile sale arbitrare și absurde și la uneltirile sale de extindere a agresiunii, poporul chinez nu poate avea decît o singură hotărîre, aceea de a continua să lupte neabătut alături de poporul coreean. Aceasta nu înseamnă că noi sîntem războinici. Noi dorim să încetăm imediat războiul, urmînd să rezolvăm ulterior celelalte probleme. Dar imperialismul

american nu dorește să procedeze astfel. Atunci, să continue războiul! Noi sîntem pregătiți să luptăm cu imperialismul american atîția ani cîți va dori el, vom lupta pînă în momentul cînd el va dori să înceteze, pînă la victoria completă a popoarelor chinez și coreean.

Cuvîntare rostită la cea de-a patra sesiune a primului Comitet Național al Consiliului Consultativ Politic Popular din China (7 februarie 1953).

Trebuie să curățim rîndurile noastre de orice idee bazată pe slăbiciune și pe neputință. Orice punct de vedere care supraapreciază forța dușmanului și subapreciază forța poporului este greșit.

Actuala situație și sarcinile noastre (25 decembrie 1947), „Opere Alese“, vol. IV.

Popoarele și națiunile asuprite nu trebuie în nici un caz să-și bizuie speranțele lor de eliberare pe „rațiunea” imperialismului și a lacheilor lui. Ele vor putea obține victoria numai întărindu-și unitatea și perseverînd în luptă.

Declarație împotriva agresiunii în Vietnamul de sud și a masacrării populației sud-vietnameze de către clica S.U.A. - Ngo Dinh Diem (29 august 1963).

Indiferent cînd va izbucni războiul civil pe scară națională, trebuie să fim bine pregătiți. Chiar dacă el va izbucni ceva mai devreme, să zicem mîine dimineața, noi tot trebuie să fim pregătiți. Acesta este punctul unu. În actuala situație internațională și internă este posibil ca războiul civil

să se mențină deocamdată pe o scară limitată și să păstreze vremelnic un caracter local. Acesta este punctul doi. Punctul unu reprezintă situația pentru care trebuie să ne pregătim, iar punctul doi reprezintă o situație care există de mult. Într-un cuvânt, trebuie să fim pregătiți. Fiind pregătiți, vom fi în stare să facem față, așa cum se cuvine, la tot felul de situații complicate.

Situația după victoria în războiul de rezistență împotriva Japoniei și politica noastră (13 august 1945), „Opere Alese“, vol. IV.

8. RĂZBOIUL POPULAR

Războiul revoluționar este războiul maselor populare și el poate fi dus numai mobilizând masele populare, numai sprijinindu-ne pe masele populare.

Mai multă grijă pentru traiul maselor populare, mai multă atenție față de metodele de muncă (27 ianuarie 1934), „Opere Alese“, vol. I.

Ce constituie un adevărat bastion indestructibil? Masele populare, masele de milioane și milioane de oameni care sprijină din toată inima și cu tot cugetul lor revoluția. Acesta

este adevăratul bastion indestructibil pe care nici o forță nu-l va putea distruge, cu nici un chip nu-l va putea distruge. Contrarevoluția nu ne va zdrobi, ci o vom zdrobi noi pe ea. Unind masele de milioane și milioane de oameni în jurul guvernului revoluționar și intensificînd războiul nostru revoluționar, vom putea nimici complet contrarevoluția și vom putea elibera întreaga Chină.

Mai multă grijă pentru traiul maselor populare, mai multă atenție față de metodele de muncă (27 ianuarie 1934), „Opere Alese“, vol. I.

Marile forțe ale războiului își au cele mai bogate resurse în masele populare. Japonia a îndrăznit să-și bată joc de noi, în principal pentru că masele poporului chinez nu sînt

organizate. Cînd această lipsă va fi îndreptată, atunci în fața poporului chinez de sute de milioane care se va ridica, cotropitoriî japonezi se vor afla în aceeași situație ca un bivol sălbatic în fața unui zid de foc: e destul să strigi la el, ca acesta, de spaimă, să se arunce în foc și să ardă de viu.

Despre războiul de lungă durată (mai 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Imperialiștii ne insultă în așa măsură încît este nevoie să tratăm această chestiune cu toată seriozitatea. Nu numai că trebuie să avem o puternică armată regulată, dar trebuie totodată să organizăm pe scară largă divizii ale miliției populare. Astfel, imperia-liștilor le va fi greu să facă măcar un

singur pas în cazul cînd ne-ar invada țara.

Interviu acordat unui corespondent al Agenției China Nouă (29 septembrie 1958).

Din punctul de vedere al războiului revoluționar în ansamblul său, războiul popular de partizani și operațiunile trupelor regulate ale Armatei Roșii se completează ca cele două mâini ale unui om. A folosi numai trupele regulate ale Armatei Roșii și a nu desfășura războiul popular de partizani înseamnă a lupta doar cu o singură mînă. Cînd ne referim la populația bazelor de sprijin ca la un factor în război, vorbind în mod concret, mai ales din punctul de vedere al operațiunilor militare, înțelegem prin aceasta că avem un popor înarmat. Tocmai acesta este principalul

motiv pentru care dușmanului îi e frică să se apropie de bazele de sprijin.

Problemele strategice ale războiului revoluționar din China (decembrie 1936), „Opere Alese“, vol. I.

Fără îndoială că rezultatul războiului este determinat în principal de condițiile militare, politice, economice și naturale în care se află părțile în luptă. Dar aceasta nu este totul. Rezultatul războiului este determinat și de priceperea subiectivă a celor două părți în conducerea războiului. Un comandant militar nu poate încerca să obțină victoria în război depășind cadrul impus de condițiile materiale, dar el poate și trebuie să lupte pentru cucerirea victoriei în cadrul acestor condiții. Deși arena

activității unui comandant militar este construită pe condițiile materiale obiective, el poate totuși regiza pe această arenă multe spectacole vii, pline de acțiuni răsunătoare, frumoase, puternice și grandioase.

Problemele strategice ale războiului revoluționar din China (decembrie 1936), „Opere Alese“, vol. I.

Războiul nu urmărește nici un fel de alte țeluri în afară de „păstrarea forțelor proprii și nimicirea forțelor inamicului“ (prin nimicirea forțelor inamicului se înțelege dezarmarea lui și așa-numita „lipsire a inamicului de forța de împotrivire“, iar nu completa lui exterminare fizică). În antichitate erau folosite în război lancea și scutul. Lancea servea pentru ofensivă, pentru nimicirea inamicului, iar

scutul pentru apărare, pentru propria ocrotire. Pînă în zilele noastre toate armele reprezintă o dezvoltare a acestor două tipuri de arme. Bombardierele, mitralierele, tunurile cu tragere lungă, gazele toxice, toate acestea constituie o dezvoltare a lăncii, iar adăposturile, căștile de oțel, fortificațiile de beton, măștile de gaze constituie o dezvoltare a scutului. Tancurile constituie o nouă armă, în care se îmbină și lancea, și scutul. Ofensiva este principalul mijloc de nimicire a forțelor inamicului, dar nici apărarea nu trebuie pierdută din vedere. Ofensiva are ca scop nemijlocit nimicirea forțelor inamicului și, în același timp, urmărește păstrarea forțelor proprii, întrucît, dacă nu-l nimicești pe inamic, te va nimici el pe tine. Apărarea servește în mod direct la păstrarea forțelor proprii,

dar, în același timp, ea este un mijloc auxiliar pentru ofensivă sau un mijloc de pregătire în vederea trecerii la ofensivă. Retragerea face parte din apărare și este o continuare a apărării, în timp ce urmărirea este o continuare a ofensivei. Trebuie să arătăm că dintre țelurile războiului, nimicirea forțelor inamicului este țelul principal, iar păstrarea forțelor proprii — țelul secundar, întrucât numai nimicirea în masă a forțelor inamicului poate asigura în mod efectiv păstrarea forțelor proprii. De aici rezultă că ofensiva ca mijloc principal de nimicire a forțelor inamicului joacă rolul principal, iar apărarea ca mijloc auxiliar de nimicire a forțelor inamicului și ca unul dintre mijloacele de păstrare a forțelor proprii joacă un rol secundar. Deși în practică, în război,

predomină adeseori apărarea, iar în restul timpului ofensiva, totuși, dacă examinăm desfășurarea războiului în ansamblu, vedem că ofensiva rămîne mijlocul principal.

Despre războiul de lungă durată (mai 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Toate principiile călăuzitoare ale acțiunilor militare decurg dintr-un singur principiu fundamental: păstrarea pe cît e posibil a forțelor proprii și nimicirea forțelor inamicului ... Cum justificăm atunci încurajarea jertfirii eroice în război? În orice război victoria trebuie plătită cu jertfe, iar cîteodată chiar cu jertfe uriașe. Oare aceasta nu este în contradicție cu principiul „păstrării forțelor proprii“? Nicidecum. Mai bine zicînd, acestea sînt contrarii, dar

ele se condiționează reciproc, deoarece jertfele sînt necesare nu numai pentru nimicirea forțelor inamicului, dar și pentru păstrarea forțelor proprii; această „renunțare“ parțială și vremelnică la păstrarea forțelor proprii (sacrificarea lor, cu alte cuvinte plățirea victoriei) este necesară tocmai pentru păstrarea pentru totdeauna a tuturor forțelor. Din acest principiu fundamental decurg o serie întreagă de principii în ceea ce privește conducerea acțiunilor militare, începînd cu principiile tragerii (adăpostește-te, pentru a-ți păstra forțele proprii și folosește pe deplin puterea focului, pentru a nimici forțele inamicului) și terminînd cu principiile strategiei. Acestea toate sînt pătrunse de spiritul acestui principiu fundamental. Toate principiile tehnice, tactice, operative și strategice sînt menite să asigure

înfăptuirea acestui principiu fundamental. Principiul păstrării forțelor proprii și al nimicirii forțelor inamicului constituie baza tuturor principiilor militare.

Problemele strategiei războiului de partizani împotriva Japoniei (mai 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Principiile noastre militare sînt:

1) A ataca mai întîi forțele inamice dispersate și izolate, și apoi forțele inamice concentrate și puternice.

2) A cucerii mai întîi orașe mici și mijlocii și vaste regiuni rurale, și apoi orașe mari.

3) A lua drept obiectiv principal nimicirea forțelor efective ale inamicului, și a nu considera ca obiectiv principal apărarea sau

cucerirea unui oraș sau a unui loc. Apărarea sau cucerirea unui oraș sau a unui loc constituie rezultatul nimicirii forțelor efective ale inamicului, iar adeseori un oraș sau un loc poate fi apărat sau cucerit definitiv numai după ce a trecut în repetate rînduri dintr-o mîină într-alta.

4) A concentra în fiecare bătaie o forță absolut superioară (de două, trei, patru și uneori chiar de cinci, sau șase ori față de cea a inamicului), a încercui complet forțele inamicului, a ne strădui pentru nimicirea lor totală și a nu le îngădui să scape din plasă. În împrejurări speciale, a folosi metoda de a da inamicului lovituri zdrobitoare, și anume de a ne concentra toată forța în vederea unui atac frontal și a unui atac

asupra unuia din flancurile inamicului sau asupra ambelor flancuri ale sale, cu scopul de a nimici o parte și de a deruta o altă parte, astfel încît armata noastră să-și poată deplasa rapid forțele pentru a zdrobi celelalte forțe ale inamicului. A ne strădui pentru evitarea bătăliilor de uzură în care cîștigurile nu compensează pierderile sau în care ele sînt egale cu pierderile. Astfel, deși în ansamblu sîntem (numeric vorbind) în stare de inferioritate, avem superioritatea absolută în fiecare sector determinat, în fiecare bătălie în parte, ceea ce asigură victoria pe plan operațional. Cu timpul, vom obține superioritatea în ansamblu și în cele din urmă vom nimici toate forțele inamice.

5) A nu ne angaja în bătălie nepregătiți sau într-o bătălie a cărei victorie nu este sigură; a depune toate eforturile pentru a fi bine pregătit pentru fiecare bătălie și pentru a asigura victoria în condițiile date ale raportului dintre inamic și noi.

6) A dezvolta pe deplin stilul nostru de luptă — curaj în bătălii, nici o teamă de sacrificii, nici o teamă de oboseală și luptă continuă (adică angajarea în bătălii succesive într-un interval de timp scurt și fără repaus).

7) A ne strădui pentru nimicirea inamicului în cursul mișcărilor de trupe. În același timp, a da importanță tacticii atacului de poziții în scopul de a cuceri puncte fortificate și orașe ale inamicului.

8) În ceea ce privește atacarea

orașelor, a cuceri cu hotărîre toate punctele fortificate și orașele care sînt slab apărate de inamic. A cuceri la momentul oportun toate punctele și orașele apărate de inamic cu forțe moderate, atunci cînd circumstanțele o permit. Cît despre toate punctele fortificate și orașele puternic apărate de inamic, a aștepta pînă cînd condițiile sînt coapte și atunci a le cuceri.

9) A completa forțele noastre cu toate armele și cu cea mai mare parte a personalului capturat de la inamic. Principalele surse de oameni și materiale ale armatei noastre sînt pe front.

10) A ști să folosim intervalele dintre bătălii pentru a ne odihni, a ne instrui și a ne consolida trupele. Perioadele de repaus, de instrucție și de consolidare nu trebuie, în

general, să fie prea lungi, și, pe cât e posibil, nu trebuie să lăsăm inamicul să cîștige răgaz.

Acestea sînt principalele metode pe care Armata Populară de Eliberare le-a folosit în înfrîngerea lui Cian Kai-și. Ele sînt rezultatul călirii Armatei Populare de Eliberare în cursul multor ani de lupte împotriva dușmanilor interni și de peste hotare și sînt cu totul potrivite actualei noastre situații ... Strategia și tactica noastră se bazează pe războiul popular; nici o armată antipopulară nu poate folosi strategia și tactica noastră.

Actuala situație și sarcinile noastre (25 decembrie 1947), „Opere Alese“, vol. IV.

Superioritatea de forțe fără pregătire nu este o adevărată superioritate

și înseamnă tot lipsă de inițiativă. Înțelegînd acest adevăr, trupe inferioare inamicului ca forță, dar pregătite de luptă, pot adeseori să dea inamicului lovituri prin surprindere și să înfrîngă pe cel de partea căruia se află superioritatea.

Despre războiul de lungă durată (mai 1938), „Opere Alese“, vol. II.

9. ARMATA POPULARĂ

Fără o armată populară, poporul nu va avea nimic.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

Această armată este puternică pentru că oamenii care o formează sînt oameni cu o disciplină conștientă; ei s-au unit și luptă nu pentru interesele egoiste ale unui pumn de oameni sau ale unui grup restrîns, ci pentru interesele maselor largi populare, pentru interesele întregii națiuni. A se situa ferm de partea poporului chinez,

a sluji din toată inima și cu tot devotamentul poporul chinez — iată unicul scop al acestei armate.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

Armata Roșie Chineză este o organizație armată care îndeplinește sarcinile politice ale revoluției. Mai ales în prezent, Armata Roșie nu poate nicidecum să se mărginească numai să poarte război; pe lângă lupta pentru nimicirea forțelor armate ale inamicului, îi mai revin sarcini importante în domeniul propagandei în mase, al organizării maselor, al înarmării maselor, al acordării de ajutor maselor în crearea puterii revoluționare și chiar în domeniul creării de organizații ale

Partidului Comunist. Armata Roșie nu duce un război exclusiv de dragul războiului, ci pentru propagandă în mase, pentru organizarea maselor, pentru înarmarea maselor, pentru a le acorda ajutor în crearea puterii revoluționare; renunțarea la aceste scopuri ar face ca atât războiul cât și însăși existența Armatei Roșii să fie lipsite de sens.

Despre îndreptarea ideilor greșite din partid (decembrie 1929), „Opere Alese“, vol. I.

Armata Populară de Eliberare va fi totdeauna un detașament de luptă. Chiar după ce vom obține victoria pe scară națională, în perioada istorică în care clasele nu vor fi lichidate în țara noastră și în care va continua să existe în lume sistemul imperialist, armata noastră va rămîne un

detașament de luptă. Nu trebuie să existe nici o neînțelegere și nici o șovăială asupra acestui punct.

Raport prezentat la cea de-a doua plenară a celui de-al VII-lea Comitet Central al Partidului Comunist Chinez (5 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Avem o armată care luptă, precum și o armată a muncii. Armata noastră care luptă se compune din Armata a 8-a și Noua armată a 4-a. Dar și armata care luptă trebuie să fie folosită în două direcții; să lupte și să se ocupe totodată și de munca productivă. Avînd aceste două feluri de armate, armata de luptă fiind capabilă să-și asume această dublă sarcină și pe deasupra să ducă și munca în rîndurile maselor, vom

putea învinge toate greutățile și vom înfrînge imperialismul japonez.

Organizați-vă! (29 noiembrie 1943), „Opere Alese“, vol. III.

Apărarea noastră națională va fi consolidată și nu vom permite nici unor imperialiști să invadeze din nou teritoriul țării noastre. Forțele noastre armate populare trebuie menținute și dezvoltate pe baza eroice și încercatei Armate Populare de Eliberare. Vom avea nu numai o puternică armată terestră, dar și o puternică forță aeriană și o puternică marină militară.

Cuvîntare de deschidere la prima sesiune plenară a Consiliului Consultativ Politic Popular din China (21 septembrie 1949).

Principiul nostru este: partidul comandă arma; este absolut inadmisibil ca arma să comande partidul.

Problemele războiului și strategiei (6 noiembrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Toți ofițerii și soldații noștri trebuie să țină totdeauna minte că noi sîntem marea Armată Populară de Eliberare, sîntem trupele conduse de marele Partid Comunist Chinez. Trebuie doar să respectăm neabătut directivele partidului, și vom învinge cu siguranță.

Manifestul Armatei Populare Chineze de Eliberare (octombrie 1947), „Opere Alese“, vol. IV.

10. CONDUCEREA COMITETELOR DE PARTID

Sistemul comitetelor de partid este o importantă instituție de partid pentru asigurarea conducerii colective și pentru prevenirea monopolizării conducerii treburilor de către un singur individ. S-a constatat de curînd că în unele organe de conducere (desigur nu în toate), a devenit o practică obișnuită ca o singură persoană să monopolizeze conducerea treburilor și să ia hotărîri asupra problemelor importante. Rezolvarea problemelor importante nu este hotărîtă de către ședința comitetului de partid, ci de către o singură persoană, iar membrii

comitetului de partid nu sînt decît prezențe formale. Divergențele de păreri între membrii comitetului nu pot fi rezolvate și sînt lăsate vreme îndelungată în suspensie. Membrii comitetului de partid mențin între ei numai o unitate de formă și nu de fond. Această stare de lucruri trebuie schimbată. De acum înainte, trebuie să fie stabilit peste tot un sistem sănătos de ședințe ale comitetelor de partid, de la birourile regionale ale Comitetului Central pînă la comitetele districtuale de partid, de la comitetele de front pînă la comitetele de brigadă, precum și în organele de partid ale regiunilor militare (subcomisii ale Comisiei Militare Revoluționare sau grupuri de conducere), în grupele de partid din conducerea organelor guvernamentale, organizațiilor populare, agenției

de presă și redacțiilor de ziare; toate problemele importante (desigur nu problemele mărunte, fără importanță, sau problemele ale căror soluții au fost deja decise în cadrul discuțiilor în ședințe și care nu cer decît să fie aplicate) trebuie supuse discuției comitetelor, iar membrii prezenți trebuie să-și exprime pe deplin părerile și să ajungă la decizii precise a căror aplicare va fi asigurată de membrii respectivi ... Ședințele unui comitet de partid trebuie să fie de două feluri: ședințe ale comitetului permanent și ședințe plene; aceste două forme nu trebuie confundate. În afară de aceasta, trebuie să reținem că conducerea colectivă și răspunderea personală sînt deopotrivă indispensabile și nu trebuie neglijate nici una nici cealaltă. În armată, comandanții au dreptul să ia

hotărîri de urgență în timpul bătăliei și atunci cînd circumstanțele o cer.

Despre întărirea sistemului comitetului de partid (20 septembrie 1948), „Opere Alese“, vol. IV.

Secretarul unui comitet de partid trebuie să știe să fie un bun „comandant de grupă“. Un comitet de partid are zece pînă la douăzeci de membri, ca și o grupă în armată, așa încît secretarul poate fi comparat cu un „comandant de grupă“. Într-adevăr, nu este ușor să conduci bine această grupă. În prezent, fiecare birou regional și birou subregional al Comitetului Central conduce o vastă regiune și își asumă sarcini foarte grele. A conduce înseamnă nu numai a hotărî orientarea generală și

măsurile politice, ci și a stabili metode de muncă juste. Chiar dacă orientarea generală și măsurile politice sînt juste, dar metodele de muncă sînt neglijate, se pot totuși ivi probleme. Pentru a-și îndeplini sarcinile de conducere, un comitet de partid trebuie să se sprijine pe „membrii grupei” sale și să pună pe deplin în valoare rolul acestora. Pentru a fi un bun „comandant de grupă”, secretarul trebuie să studieze și să examineze temeinic problemele. Unui secretar sau unui secretar adjunct îi va fi greu să-și conducă cum trebuie „grupa” dacă nu are grijă să ducă o muncă de propagandă și de organizare în rîndul membrilor propriei sale „grupe”, dacă nu știe să reglementeze relațiile sale cu membrii comitetului și dacă nu studiază cum să conducă cu succes o ședință. Dacă

„membrii grupei“ nu pășesc în cadență, ei nu se pot aștepta niciodată să conducă zeci de milioane de oameni în luptă și în construcție. Bineînțeles că relațiile dintre secretar și membrii comitetului sînt relații în care minoritatea trebuie să se supună majorității, de aceea ele diferă față de relațiile dintre un comandant de grupă și oamenii lui. Aici n-am făcut decît o analogie.

Metodele de muncă ale comitetelor de partid (13 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Puneți problemele pe masă. Astfel trebuie să procedeze nu numai „comandantul de grupă“, dar și membrii comitetului. Nu criticați pe la spate. Ori de cîte ori se ivesc probleme, convocați o ședință, puneți problemele pe masă, discutați-le, luați hotărîri, și

ele vor fi rezolvate. Dacă există probleme și nu sînt puse pe masă, ele rămîn mult timp nerezolvate și pot chiar să se tărăgăneze ani de-a rîndul. „Comandantul de grupă“ și membrii comitetului mai trebuie să dea dovadă de înțelegere în relațiile lor reciproce. Nimic nu este mai important decît înțelegerea, sprijinul și prietenia dintre secretar și membrii comitetului, dintre Comitetul Central și birourile sale regionale, dintre birourile regionale ale Comitetului Central și comitetele teritoriale de partid.

Metodele de muncă ale comitetelor de partid (13 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

„Schimbați informații“. Cu alte cuvinte, membrii unui comitet de partid trebuie să se țină reciproc la

curent și să facă un schimb de informații privitoare la chestiunile care le sînt aduse la cunoștință. Acest lucru este foarte important pentru obținerea unui limbaj comun. Unii nu procedează în acest fel, ci, întocmai ca acei oameni descriși de Lao Tzî, „nu se vizitează toată viața unii pe alții, deși cîntatul cocoșilor și lătratul cîinilor pot fi auzite de la unii la ceilalți“. Rezultatul este că le lipsește un limbaj comun.

Metodele de muncă ale comitetelor de partid (13 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Întrebați-i pe subordonații voștri asupra chestiunilor pe care nu le înțelegeți sau pe care nu le cunoașteți, nu vă exprimați cu ușurință aprobarea sau dezaprobarea ... Nu trebuie să pretindem că știm ceea ce nu

știm și „nu trebuie să ne fie rușine să-i întrebăm pe subordonați“, ci trebuie să știm să ne plecăm urechea la părerile cadrelor din verigile de jos. Să fim elevi înainte de a deveni profesori; să învățăm de la cadrele din verigile de jos înainte de a da ordine ... Ceea ce spun cadrele din verigile de jos poate să fie sau poate să nu fie just; trebuie să analizăm ceea ce auzim. Trebuie să luăm în seamă părerile juste și să acționăm potrivit cu ele ... Trebuie să ascultăm și părerile greșite venite de jos; ar fi greșit să nu le ascultăm de loc. Dar ascultînd asemenea păreri, nu trebuie să acționăm potrivit cu ele, ci trebuie să le supunem criticii.

Metodele de muncă ale comitetelor de partid (13 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Învățați „să cîntați la pian“. Pentru a cînta la pian, trebuie să miști toate cele zece degete; nu e de ajuns să miști numai cîteva degete și să le lași pe celelalte nemișcate. Totuși, nici apăsînd deodată pe toate cele zece degete nu ia naștere o melodie. Pentru a produce muzică bună, mișcarea celor zece degete trebuie să fie ritmică și coordonată. Un comitet de partid trebuie să apuce ferm în mînă sarcina sa centrală și totodată să-și desfășoare munca și în alte domenii de activitate. În prezent trebuie să ne ocupăm de multe domenii; trebuie să avem grijă de munca din toate regiunile, din toate unitățile armate și din toate sectoarele și nu putem să acordăm atenție numai cîtorva probleme în detrimentul celorlalte. Oriunde există o problemă, trebuie să ne aplecăm asupra ei; această metodă

trebuie neapărat să ne-o însușim. Unii cîntă bine la pian, alții nu; între melodiile pe care le produc aceste două categorii de oameni există o mare deosebire. Membrii comitetelor de partid trebuie să învețe „să cînte bine la pian“.

Metodele de muncă ale comitetelor de partid (13 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

„Apucați cu fermitate sarcinile în mînă“. Aceasta înseamnă că comitetul de partid trebuie nu numai „să apuce în mînă“ sarcinile sale principale, dar trebuie și să le „apuce în mînă cu fermitate“. Poți ține bine în mînă un lucru numai atunci cînd îl apuci cu fermitate, fără să descleştezi cîtuși de puțin degetele. A nu apuca cu fermitate înseamnă a nu apuca de loc. Cu palma deschisă nu

se poate apuca, desigur, nimic. Chiar și atunci când strîngi mîna ca și cum ai apuca ceva, dar nu strîngi tare, tot nu apuci nimic. Unii dintre tovarășii noștri apucă și ei sarcinile principale, dar nu le apucă cu fermitate și de aceea nu izbutesc să-și ducă bine munca la capăt. Nu merge dacă nu apucați de loc, nu merge nici dacă nu apucați cu fermitate.

Metodele de muncă ale comitetelor de partid (13 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Să aveți „cifrele“ în minte. Aceasta înseamnă că trebuie neapărat să acordăm atenție aspectului cantitativ al unei situații sau al unei probleme și să facem o analiză cantitativă de bază. Orice calitate se manifestă într-o anumită cantitate și fără cantitate nu poate fi vorba nici de cali-

tate. Avem mulți tovarăși care, nici pînă astăzi nu înțeleg încă faptul că trebuie să acorde atenție aspectului cantitativ al lucrurilor — statisticilor de bază, procentajelor principale și limitelor cantitative care determină calitatea lucrurilor. Ei nu au nici o „cifră“ în minte și, prin urmare, nu pot să nu comită greșeli.

Metodele de muncă ale comitetelor de partid (13 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

„Înștiințare către populație“. Ședințele trebuie să fie anunțate în prealabil, ca și atunci cînd emitem o „înștiințare către populație“, așa încît fiecare să știe ce se va discuta și ce probleme vor fi rezolvate și să se poată pregăti din vreme. În unele locuri, ședințele cadrelor se convoacă fără a se pregăti mai întîi rapoarte

și proiecte de rezoluții, și doar când sosesc participanții la ședințe se improvizează soluții găsite la repezeală, cum spune zicala: „Trupele și caii au sosit, dar proviziile și furajul nu sînt încă pregătite“, ceea ce nu este bine. Nu vă grăbiți să convocați ședințe, dacă ele nu au fost pregătite.

Metodele de muncă ale comitetelor de partid (13 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

„Cantitate mai mică, calitate mai bună“. Cuvîntările, discursurile, articolele și rezoluțiile trebuie toate să fie clare și concise. La fel și ședințele nu trebuie să dureze prea mult.

Metodele de muncă ale comitetelor de partid (13 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Dați atenție unirii în muncă cu acei tovarăși ale căror vederi diferă de ale voastre. Atît în munca locală cît și în armată, trebuie să acordăm atenția acestui principiu, care se aplică de asemenea și în relațiile noastre cu oamenii din afara partidului. Noi ne-am adunat din toate colțurile țării și trebuie să știm să ne unim în muncă nu numai cu tovarășii care împărtășesc vederile noastre, dar și cu cei care au păreri diferite de ale noastre.

Metodele de muncă ale comitetelor de partid (13 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Feriți-vă prin toate mijloacele de orgoliu. Aceasta este o problemă de principiu pentru conducători și o condiție importantă pentru menținerea unității. Chiar și cei care n-au

comis greșeli grave și au obținut mari succese în muncă nu trebuie să fie orgolioși.

Metodele de muncă ale comitetelor de partid (13 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Trageți două linii de demarcație. Mai întâi, între revoluție și contrarevoluție, între Ienan și Sian.¹ Unii nu înțeleg că trebuie trasă această linie de demarcație. De exemplu, atunci când combat birocrăția ei vorbesc de Ienan ca și cum acolo „nimic nu e bun“ și nu fac nici o comparație și

¹ Ienan a fost sediul Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez din ianuarie 1937 pînă în martie 1947. Sian a fost centrul dominației reacționare a Gomindanului în China de nord-vest. Tovarășul Mao Țze-dun citează aici aceste două orașe ca simboluri ale revoluției și contrarevoluției.

nici o distincție între birocrăția din Ienan și birocrăția din Sian. Ei comit în acest fel o greșeală fundamentală. În al doilea rînd, este necesar să tragem o linie de demarcație în rîndurile detașamentului revoluției între ceea ce este just și ceea ce este greșit, între succese și lipsuri și, totodată, să discernem care dintre acestea două primează și care are un rol secundar. De pildă, succesele reprezintă 30 la sută sau 70 la sută? Nu trebuie nici să le subestimăm, nici să le supraestimăm. Trebuie să avem o evaluare fundamentală asupra muncii unui om și să stabilim dacă realizările lui sînt de 30 la sută și greșelile lui de 70 la sută sau invers. Dacă realizările sînt de 70 la sută, atunci activitatea lui trebuie să fie în linii mari aprobată. Ar fi cu totul greșit să descriem o activitate în care

realizările primează drept o activitate în care greșelile primează. În examinarea unei probleme, nu trebuie să uităm niciodată să tragem aceste două linii de demarcație, între revoluție și contrarevoluție și între succese și lipsuri. Dacă vom ține bine minte aceste două linii de demarcație, lucrurile vor merge bine, altfel vom confunda natura problemelor. Firește, pentru a trasa corect aceste linii, este necesar să facem mai întâi un studiu și o analiză minuțioasă. Trebuie să adoptăm o atitudine de analiză și de studiu față de fiecare om și de fiecare problemă.

Metodele de muncă ale comitetelor de partid (13 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Din punct de vedere organizatoric, trebuie să aplicăm în mod riguros

principiile vieții democratice sub o îndrumare centralizată. Căile de înfăptuire a lor sînt următoarele:

1) Organele de partid conducătoare trebuie să stabilească o linie călăuzitoare justă, trebuie să știe să găsească o soluție pentru problemele care se ivesc și astfel să se impună ca centre de conducere.

2) Organele superioare trebuie să aibă o idee clară despre situația din organele inferioare și despre viața maselor, ceea ce va crea o bază obiectivă pentru o conducere justă.

3) Organele de partid de toate gradele nu trebuie să ia hotărîri nechibzuite. O dată hotărîrea luată, ea trebuie să fie transpusă în mod ferm în viață.

4) Toate hotărârile importante ale organelor de partid superioare trebuie aduse grabnic la cunoștința organelor inferioare și a întregii mase a membrilor de partid...

5) Organele de partid inferioare și masa membrilor de partid trebuie să discute în detaliu indicațiile organelor superioare, străduindu-se să înțeleagă pe deplin sensul acestor indicații, și să stabilească metodele în vederea aplicării lor.

Despre îndreptarea ideilor greșite din partid (decembrie 1929), „Opere Alese“, vol. I.

11. LINIA MASELOR

Poporul, și numai poporul, este forța motrice care făurește istoria universală.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

Masele sînt adevărații eroi, pe cînd noi înșine sîntem adeseori ridicol de naivi. Fără a înțelege aceasta nu putem dobîndi nici măcar cunoștințe minime.

*Prefață și postfață la „Anchete
la țară“* (martie - aprilie 1941),
„Opere Alese“, vol. III.

Masele populare au o nelimitată putere creatoare. Ele sînt capabile să se organizeze și să-și îndrepte eforturile spre toate domeniile și ramurile de activitate în care își pot dezvolta energia; ele pot desfășura o ofensivă asupra producției în lărgime și în profunzime și își pot făuri o bunăstare crescîndă.

Notă introductivă la articolul *S-a găsit o soluție pentru brațele de muncă de prisos* (1955), „Avîntul socialist în satele chineze“, vol. II.

În momentul de față, avîntul mișcării țărănești este un eveniment de o extrem de mare însemnătate. Va trece foarte puțină vreme, și în toate provinciile Chinei centrale, de sud și de nord se vor ridica sute de milioane

de țărani; puterea lor, asemeni unui uragan, va fi atît de impetuoasă și de violentă, încît nici o forță, oricît de mare, n-o va putea stăvili. Ei vor sfărîma toate lanțurile care îi leagă și vor înainta cu iuțeala spre eliberare. Ei vor săpa mormîntul tuturor imperialiștilor, militariștilor, funcționarilor — delapidatori de bani publici și corupți, despoților locali și nobililor de țară înrăiți. Ei vor verifica toate partidele și grupările revoluționare, pe toți revoluționarii, fie pentru a-i accepta, fie pentru a-i respinge. Să pășim în fruntea lor, pentru a-i conduce? Să rămînem în urmă, pentru ca, gesticulînd în mod autoritar, să-i criticăm? Sau să stăm în calea lor, pentru a lupta împotriva lor? Fiecare chinez este liber să aleagă una dintre aceste trei căi, dar desfășurarea

evenimentelor va sili pe fiecare să se grăbească cu alegerea.

Raport asupra anchetei cu privire la mișcarea țărănească din provincia Hunan (martie 1927), „Opere Alese“, vol. I.

În momentul de față, avîntul transformării sociale la sate pe calea cooperativizării s-a ivit deja în unele locuri și în curînd va cuprinde toată țara. Aceasta este o mișcare revoluționară socialistă de mare amploare a populației rurale de peste cinci sute de milioane de oameni, și are o extrem de mare însemnătate mondială. Trebuie să conducem această mișcare în mod activ, entuziast și planificat, nu să o tragem înapoi prin tot felul de mijloace. Într-o asemenea mișcare, se poate înțelege, anumite devieri sînt inevitabile; ele nu sînt, de

altfel, greu de îndreptat. Lipsurile sau greşelile care persistă în rîndurile cadrelor şi ale ţăranilor pot fi îndreptate sau corectate dacă îi vom ajuta în mod activ.

Despre problema cooperativizării agriculturii (31 iulie 1955).

În mase sălăşluieşte un entuziasm inepuizabil pentru socialism. Dar cei care într-o perioadă revoluţionară nu ştiu decît să urmeze vechea rutină nu observă de loc acest entuziasm. Ei sînt orbi şi totul le apare întunecat înaintea ochilor. Uneori ei merg atît de departe încît confundă adevărul cu neadevărul şi fac din alb negru. Oare n-am dat destul peste asemenea oameni? Cei care nu ştiu decît să urmeze vechea rutină subapreciază întotdeauna entuziasmul poporului. Cînd apare ceva nou, întotdeauna ei

îl dezaprobă și mai întâi i se împotrivesc. Apoi își recunosc înfrîngerea și își fac puțină autocritică. Data următoare, cînd apare iar un lucru nou, ei reiau de la capăt ciclul acestor două atitudini. Și orice lucru nou s-ar ivi ulterior, ei vor proceda întotdeauna după același tipic. Asemenea oameni sînt totdeauna pasivi, nu pășesc niciodată înainte în momentele critice. Ei au totdeauna nevoie ca cineva să le dea o puternică lovitură în spate pentru a face un pas înainte.

Notă introductivă la articolul *Această comună a realizat cooperativizarea agriculturii în doi ani* (1955), „Avîntul socialist în satele chineze“, vol. II.

De douăzeci de ani și mai bine, partidul nostru a dus în fiecare zi o

muncă de mase, iar în ultimii zece ani și ceva a vorbit în fiecare zi despre linia maselor. Noi am susținut totdeauna că revoluția trebuie să se sprijine pe masele populare, pe participarea tuturor, și ne-am opus bizuirii numai pe un mic număr de oameni care să dea ordine. Totuși, unii tovarăși nu aplică încă linia maselor în munca lor; ei continuă să se sprijine doar pe un mic număr de oameni, lucrând în mod singuratic și izolat. Un motiv este că, atunci când fac ceva, ei nu voiesc niciodată să dea explicații clare celor pe care-i conduc și nu înțeleg să le dezvolte inițiativa și forța creatoare. În mod subiectiv, și ei vor ca toată lumea să ia parte la muncă, dar nu dau nimănui de știre ce este de făcut și cum trebuie să se facă. În acest fel, cum ar putea fiecare să se apuce de muncă

și cum s-ar putea ca lucrurile să fie bine făcute? Pentru a rezolva această problemă, lucrul esențial este desigur desfășurarea educației ideologice cu privire la linia maselor, dar în același timp trebuie să-i învățăm pe acești tovarăși o serie de metode concrete de muncă.

Convorbire cu redactorii ziarului «Dzingsuijibao» (2 aprilie 1948), „Opere Alese“, vol. IV.

Douăzeci și patru de ani de experiență ne arată că orice sarcină just stabilită, orice politică justă și orice stil de muncă just corespund întotdeauna cu cerințele maselor în momentul dat și în locul dat și întăresc întotdeauna legătura noastră cu masele; și, dimpotrivă, orice sarcină greșit stabilită, orice politică

greșită și orice stil de muncă greșit nu corespund niciodată cu cerințele maselor în momentul dat și în locul dat și ne înstrăinează întotdeauna de mase. Asemenea rele ca dogmatismul, empirismul, metodele pur administrative, codismul, sectarismul, birocratismul și atitudinea arogantă în muncă sînt absolut dăunătoare și inadmisibile, iar cei care suferă de aceste boli trebuie să le vindece, tocmai pentru că ele ne înstrăinează de mase.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

Pentru a stabili o legătură cu masele, trebuie să acționăm în conformitate cu nevoile maselor, cu dorințele lor. În orice muncă făcută

pentru mase, trebuie să pornim de la nevoile lor, și nu de la dorințele vreunui individ, fie ele oricît de binevoitoare. Se întîmplă adeseori că deși masele au în mod obiectiv nevoie de anumite transformări, în mod subiectiv ele nu sînt încă conștiente de aceste nevoi și le lipsește încă hotărîrea și dorința de a înfăptui aceste transformări; în aceste cazuri trebuie să așteptăm cu răbdare; abia atunci cînd, în urma muncii noastre, masele se vor pătrunde, în majoritatea lor, de conștiința necesității, de hotărîrea și de dorința de a înfăptui transformările respective — abia atunci trebuie să le înfăptuim; procedînd altfel, riscăm să ne rupem de mase. Orice muncă care cere participarea maselor degenerază într-o formalitate deșartă și sfîrșește printr-un eșec dacă masele nu sînt

încă conștiente de necesitatea acestei munci și dacă nu și-au manifestat dorința de a participa de bunăvoie la ea ... Aici acționează două principii: principiul nevoii reale a maselor, și nu al unei nevoi născocite, care nu există decît în capetele noastre, și principiul liberului consimțămînt al maselor, al hotărîrii manifestate de masele înseși, și nu al hotărîrii pe care o manifestăm noi în locul lor.

Front unit în munca culturală
(30 octombrie 1944), „Opere
Alese“, vol. III.

Congresul nostru trebuie să cheme întregul partid să fie vigilent și să urmărească cu atenție susținută ca nici un tovarăș, oricare ar fi postul pe care îl deține, să nu se rupă de mase. Să învețe pe fiecare tovarăș

să iubească fierbinte masele populare, să-și plece urechea cu atenție la glasul lor; să se unească strâns cu masele oriunde s-ar afla, să nu se situeze deasupra maselor, ci să meargă în mijlocul lor; potrivit cu nivelul conștiinței deja atins de mase, să dezvolte și să ridice acest nivel; pe baza principiului liberului consimțământ, izvorât din inima maselor, să ajute masele să se organizeze treptat și să desfășoare treptat toate formele de luptă necesare pe care le permit condițiile externe și interne ale regiunii respective în momentul dat.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

Dacă ținem să trecem la ofensivă atunci când masele nu sînt încă conștiente, aceasta înseamnă aventurism.

Dacă voim cu tot dinadinsul să conducem masele la o acțiune împotriva dorinței lor, vom avea în mod inevitabil eșec. Dacă nu înaintăm atunci când masele cer să înainteze, aceasta înseamnă oportunism de dreapta.

Convorbire cu redactorii ziarului «Dzingsuijibao» (2 aprilie 1948), „Opere Alese“, vol. IV.

Metodele pur administrative sînt greșite în orice muncă, pentru că ele depășesc nivelul conștiinței maselor și încalcă principiul liberului consimțămînt; aceasta este manifestarea unei boli care se numește graba excesivă. Tovarășii noștri nu trebuie să creadă că tot ceea ce ei au înțeles este de înțeles și pentru masele largi. Numai o verificare în mijlocul maselor poate arăta dacă o idee sau

alta a fost deja înțeleasă de mase și dacă ele sînt gata s-o traducă în viață. Procedînd în felul acesta, vom putea evita metodele pur administrative. O greșeală în orice muncă este și codismul, pentru că el înseamnă rămînerea în urmă față de nivelul conștiinței maselor, încalcă principiul de a conduce masele întotdeauna înainte. Codismul este manifestarea unei boli care se numește încetineală. Tovarășii noștri nu trebuie să creadă că, dacă ei înșiși nu înțeleg încă ceva, aceasta este de neînțeles și pentru mase. Se întîmplă adeseori ca masele să ne ia înainte și să ceară imperios să pășească înainte, iar tovarășii noștri să nu fie în stare să se situeze în fruntea lor; dimpotrivă, reflectînd vederile unor elemente înapoiate și considerînd în mod greșit aceste vederi drept vederi ale maselor largi,

acești tovarăși se tîrăsc în coada elementelor înapoiate.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

A totaliza părerile maselor și a le duce iarăși în mase, pentru ca masele să le aplice în mod ferm, elaborînd astfel idei conducătoare juste — iată principala metodă de conducere.

Cîteva probleme cu privire la metodele de conducere (1 iunie 1943), „Opere Alese“, vol. III.

În toată activitatea practică a partidului nostru, conducerea justă trebuie să fie construită întotdeauna pe principiul: „a porni de la mase, a reveni la mase“. Aceasta înseamnă:

a totaliza părerile maselor (părerii izolate și nesistematizate) și a le duce din nou (generalizate și sistematizate după studierea lor) în mase, a le populariza și a le explica, a face ca ele să devină ideile maselor înseși, pentru ca masele să le aplice în mod ferm și să le transforme în acțiuni și, totodată, a verifica justetea acestor idei pe baza acțiunilor maselor. Pe urmă trebuie să totalizăm iarăși părerile maselor și să le ducem din nou în mase, pentru ca masele să le aplice în mod ferm, și așa mereu în cicluri fără de sfârșit. De fiecare dată aceste idei vor deveni din ce în ce mai juste, mai viabile, mai bogate. Iată teoria marxistă a cunoașterii.

Cîteva probleme cu privire la metodele de conducere (1 iunie 1943), „Opere Alese“, vol. III.

Trebuie să mergem în mijlocul maselor, să învățăm de la mase, să sintetizăm experiența lor, să deducem din ea principii și metode și mai bune, și mai sistematice, pe care, apoi, să le ducem din nou în mase (să le popularizăm), să chemăm masele să le aplice în viață, pentru a rezolva problemele maselor și pentru ca masele să obțină eliberarea și fericirea.

Organizați-vă! (29 noiembrie 1943), „Opere Alese“, vol. III.

În organele noastre de conducere din unele locuri există oameni care cred că este suficient dacă conducătorii singuri cunosc politica partidului și că nu este nevoie ca și masele să o cunoască. Acesta este unul din motivele fundamentale pentru care o

parte din munca noastră n-a putut fi făcută cum trebuie.

Convorbire cu redactorii ziarului «Dzingsuijibao» (2 aprilie 1948), „Opere Alese“, vol. IV.

În orice mișcare de masă, trebuie să facem o anchetă și o analiză în linii fundamentale pentru a se cunoaște numărul sprijinitorilor activi, al oponenților și al celor care păstrează o poziție intermediară; problemele nu pot fi decise în mod subiectiv și fără temei.

Metodele de muncă ale comitetelor de partid (13 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Acolo unde există mase, ele sînt compuse, în linii mari, din trei părți: elemente relativ active, elemente

intermediare și elemente relativ înapoiate. De aceea, conducătorii trebuie să fie capabili să unească în jurul lor un mic număr de elemente active din care să alcătuiască osatura conducerii și, totodată, sprijinindu-se pe acestea, să ridice nivelul elementelor intermediare și să atragă de partea lor elemente înapoiate.

Cîteva probleme cu privire la metodele de conducere (1 iunie 1943), „Opere Alese“, vol III.

A ști să traduci politica partidului în acțiunea maselor, a ști să faci ca nu numai cadrele de conducere, ci și masele largi să înțeleagă și să-și însușească fiecare mișcare și fiecare luptă a noastră — aceasta este arta marxist-leninistă a conducerii. În aceasta rezidă și linia de demarcație

care determină dacă comitem sau nu greșeli în munca noastră.

Convorbire cu redactorii ziarului «Dzingsuijibao» (2 aprilie 1948), „Opere Alese“, vol. IV.

Numai spiritul activ al unui grup de conducere, care nu se îmbină cu spiritul activ al maselor largi, se transformă în zadarnice eforturi ale unui pumn de oameni. Pe de altă parte, numai spiritul activ al maselor largi, fără un grup de conducere puternic care să organizeze cum se cuvine acest spirit activ, el nu se poate menține vreme îndelungată, nu se poate dezvolta în direcția justă și nu se poate ridica la un nivel și mai înalt.

Cîteva probleme cu privire la metodele de conducere (1 iunie 1943), „Opere Alese“, vol. III.

Activitatea productivă a maselor, interesele lor, experiența lor și starea lor de spirit — toate acestea trebuie să se găsească permanent în atenția cadrelor de conducere.

Inscripție pentru expoziția activității productive a organizațiilor de pe lângă Comitetul Central al partidului și Înaltul Comandament al Armatei a 8-a, «Dziefangjibao» din Ienan (24 noiembrie 1943).

Trebuie să acordăm o profundă atenție problemelor privitoare la traiul maselor, începînd cu problemele pămîntului și muncii și terminînd cu problemele aprovizionării cu combustibil, orez, ulei și sare ... Toate aceste probleme ale traiului maselor trebuie să se afle la ordinea zilei. Ele trebuie să fie discutate, trebuie să

se ia hotărîri în privința lor, aceste hotărîri să fie transpuse în viață și să fie controlată executarea lor. Trebuie să facem ca masele largi populare să înțeleagă că noi sîntem exponenții intereselor lor, că soarta noastră este în mod intim legată de a lor. Trebuie ca, pornind de la aceasta, ele să înțeleagă sarcinile și mai mari trasate de noi, sarcinile războiului revoluționar și astfel să sprijine revoluția, extinzînd-o în întreaga țară și să urmeze chemările noastre politice, luptînd pînă la capăt pentru victoria revoluției.

Mai multă grijă pentru traiul maselor populare, mai multă atenție față de metodele de muncă (27 ianuarie 1934), „Opere Alese“, vol. I.

12. MUNCA POLITICĂ

În acea perioadă [în perioada primului război civil revoluționar, între anii 1924-1927 — N.R.], în armată a fost instituit sistemul reprezentanților de partid și al secțiilor politice, care nu fusese pînă atunci cunoscut în istoria Chinei. Tocmai datorită acestui sistem, armata a căpătat o fizionomie cu totul nouă. Armata Roșie creată în 1927 și Armata a 8-a de astăzi au moștenit și au dezvoltat acest sistem.

Interviu acordat jurnalistului englez James Bertram (25 octombrie 1937), „Opere Alese“, vol. II.

Pe baza războiului popular și pe baza principiilor unității și coeziunii dintre armată și popor, ale unității și coeziunii dintre comandanți și luptători și ale descompunerii trupelor inamice, Armata Populară de Eliberare și-a instituit viguroasă sa muncă politică revoluționară, care constituie un factor important în cucerirea victoriei noastre asupra dușmanului.

Actuala situație și sarcinile noastre (25 decembrie 1947), „Opere Alese“, vol. IV.

Această armată a creat un întreg sistem de muncă politică, indispensabil războiului popular și care își pune ca sarcină lupta pentru unirea rîndurilor armatei noastre, pentru unirea cu armatele prietene, pentru unirea cu poporul, pentru descompunerea

armatei inamice și pentru asigurarea victoriei în război.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

Munca politică constituie linia vitală a oricărei munci economice, cu atît mai mult în perioada transformării radicale a sistemului social-economic.

Notă introductivă la articolul
O lecție serioasă (1955), „Avîntul socialist în satele chineze“, vol. I.

„Celula de partid este constituită avînd ca bază compania“, acesta constituie un motiv important datorită căruia Armata Roșie a putut să lupte în

cele mai grele condiții fără să se descompună.

Lupta din munții Tzinganșan
(25 noiembrie 1928), „Opere
Alese“, vol. I.

Munca politică desfășurată în Armata a 8-a se bazează pe trei principii fundamentale: 1. Principiul unității dintre comandanți și ostași, și anume lichidarea practicilor feudale din armată, interzicerea bătăii și a înjurăturilor, crearea unei discipline conștiente, aplicarea unui mod de viață în care comandanții și ostașii să împărtășească în comun toate bucuriile și necazurile. De aceea, întreaga armată este strâns unită. 2. Principiul unității dintre armată și popor, și anume aplicarea unei discipline militare care nu îngăduie nici cea mai mică știrbire a intereselor poporului,

desfășurarea muncii de propagandă în rîndul maselor populare, organizarea și înarmarea maselor, ușurarea greutăților lor economice, pedepsirea trădătorilor și vînzătorilor de patrie, care aduc prejudicii cauzei armatei și poporului. De aceea armata este strîns unită cu poporul și este pretutindeni bine primită de popor.

3. Principiul descompunerii trupelor inamice și al atitudinii mărinimoase față de prizonierii de război. Victoria noastră depinde nu numai de acțiunile de luptă ale armatei noastre, ci și de descompunerea trupelor inamice.

Interviu acordat jurnalistului englez James Bertram (25 octombrie 1937), „Opere Alese“, vol. II.

În relațiile sale cu populația, cu organele guvernamentale, cu organizațiile

de partid, în relațiile dintre comandanți și ostași, în relațiile dintre munca militară și cea politică, în relațiile dintre cadre, armata noastră trebuie să se călăuzească după principii juste, și în nici un caz să nu se molipsească de spirit militarist. Comandanții trebuie să aibă grijă de ostași, să nu manifeste o atitudine de indiferență față de ei, să nu le aplice pedepse corporale. Armata trebuie să aibă grijă de populație, nu trebuie să știrbească interesele poporului. Armata trebuie să respecte guvernul și partidul, să nu-și dea ifose de independență.

Organizați-vă! (29 noiembrie 1943), „Opere Alese“, vol. III.

Politica noastră față de prizonierii capturați din trupele japoneze, din trupele-marionetă și din trupele

anticomuniste este de a-i pune pe toți în libertate, cu excepția acelor care și-au atras ura maselor populare și trebuie să fie neapărat executați și a căror sentință capitală este ratificată de autoritățile superioare. Acei care au fost înrolați cu forța și care înclină mai mult sau mai puțin spre revoluție trebuie să fie atrași pe scară largă în slujba armatei noastre, iar toți ceilalți să fie lăsați să plece; și dacă se vor angaja din nou în lupta împotriva noastră și vor cădea din nou prizonieri, din nou să li se dea drumul. Nu trebuie să-i insultăm, să le sustragem banii și obiectele, să le cerem să se căiască, ci trebuie să-i tratăm în toate împrejurările cu sinceritate și cordialitate. Trebuie dusă o astfel de politică față de toți prizonierii, oricât de reacționară ar fi starea lor de spirit.

Această politică este extraordinar de eficientă pentru izolarea taberei reacțiunii.

Despre politica noastră (25 decembrie 1940), „Opere Alese“, vol. II.

Armele constituie un factor important, dar nu hotărîtor în război. Factorul hotărîtor este omul, și nu lucrurile. Raportul de forțe este determinat nu numai de raportul puterii militare și economice, ci și de raportul resurselor umane și al sprijinului din partea populației. Puterea militară și economică au nevoie de stăpînirea omului.

Despre războiul de lungă durată (mai 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Bomba atomică este un tigru de hîrtie de care reacționarii americani

se servesc pentru a-i înspăimînta pe oameni. În aparență, ea este de temut, dar în realitate nu este de loc înspăimîntătoare. Bineînțeles, bomba atomică este o armă de exterminare în masă, dar ceea ce decide rezultatul unui război este poporul, și nu unul sau două tipuri noi de arme.

Convorbire cu corespondenta americană Anna Louise Strong (august 1946), „Opere Alese“, vol. IV.

Baza armatei o constituie ostașii. Fără ca armata să fie insuflată de un spirit politic progresist, fără a desfășura în acest scop o muncă politică progresistă, e imposibil să se realizeze o adevărată unitate între ofițeri și ostași, e imposibil să se trezească în cel mai înalt grad entuziasmul lor pentru războiul de rezistență și, prin

urmare, e imposibil să se creeze baza cea mai propice pe care întreaga noastră tehnică și tactică să-și manifeste eficacitatea.

Despre războiul de lungă durată (mai 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Punctul de vedere pur militar este extrem de răspândit în rîndurile unei părți a tovarășilor din Armata Roșie. Manifestările lui sînt următoarele:

1. Acești tovarăși consideră că treburile militare și politica se opun reciproc și refuză să recunoască faptul că treburile militare nu constituie decît unul dintre mijloacele de îndeplinire a sarcinilor politice. Mai mult, unii afirmă că „atunci cînd treburile merg bine pe plan militar, merg bine, firește, și pe plan politic; cînd însă treburile merg prost pe plan

militar, nici pe plan politic nu pot merge bine“. În acest fel, ei ajung pînă într-acolo încît consideră că treburile militare au un rol conducător față de politică.

.
Despre îndreptarea ideilor greșite din partid (decembrie 1929), „Opere Alese“, vol. I.

Desfășurarea intensă a educației ideologice constituie veriga centrală în unirea întregului partid pentru marea lui luptă politică. Dacă această sarcină nu va fi îndeplinită, partidul nu-și va putea îndeplini nici una din sarcinile sale politice.

Despre un guvern de coaliție (24 aprilie 1945), „Opere Alese“, vol. III.

În ultimul timp, munca ideologică și politică în rîndurile intelectualității

și ale tineretului studios a slăbit și au apărut unele deviații. În ochii unora, n-ar mai fi nevoie de grijă față de politică, față de viitorul patriei și de idealurile omenirii, marxismul ar fi fost un timp la modă, iar acum nu ar mai fi așa la modă. Ținînd seama de această situație, în prezent este necesar să intensificăm munca noastră ideologică și politică. Atît intelectuali, cît și tineretul studios trebuie să învețe cu sîrguință. Paralel cu studiile lor de specialitate, ei trebuie să progreseze atît din punct de vedere ideologic cît și din punct de vedere politic, iar pentru aceasta ei trebuie să studieze marxismul, să studieze problemele de actualitate și problemele politice. Lipsa unei concepții politice juste este echivalentă cu lipsa de suflet ... Toate instituțiile și organizațiile trebuie să-și

asume răspunderea muncii ideologice și politice. De această muncă trebuie să aibă grijă Partidul Comunist, Liga Tineretului, instituțiile guvernamentale de resort și, cu atât mai mult, directorii și profesorii instituțiilor de învățământ.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sânul poporului (27 februarie 1957).

Datorită desfășurării muncii de educație politică, ostașii Armatei Roșii au căpătat cu toții conștiință de clasă, au căpătat noțiuni generale asupra împărțirii pământului, asupra creării de organe ale puterii și asupra înarmării muncitorilor și țăranilor; ei știu că luptă pentru ei înșiși, pentru clasa muncitoare și țărănime. De aceea, cu toate condițiile grele de luptă, ei nu se plâng. În fiecare companie, batalion

și regiment s-au înființat comitete de ostași care reprezintă interesele ostașilor și care duc muncă politică în unitățile lor și muncă în rîndurile maselor populare.

Lupta din munții Tzinganșan
(25 noiembrie 1928), „Opere
Alese“, vol. I.

Datorită desfășurării juste a mișcării de istorisire a suferințelor (denunțarea suferințelor îndurate de oamenii muncii din partea vechii societăți și a reacționarilor) și a celor trei verificări (referitoare la apartenența de clasă, la îndeplinirea muncii și la voința de luptă), s-a ridicat considerabil conștiința politică a comandanților și ostașilor întregii armate în lupta lor pentru eliberarea maselor muncitoare exploatare, pentru realiza-

rea reformei agrare în toată țara și pentru nimicirea dușmanului comun al întregului popor, banda lui Cian Kai-și. În același timp, s-a întărit considerabil unitatea de monolit dintre comandanți și ostași sub conducerea Partidului Comunist. Pe această bază, a sporit puritatea rîndurilor armatei, s-a întărit disciplina, a fost desfășurată o mișcare de masă pentru instrucția militară și s-a dezvoltat și pe mai departe democrația politică, economică și militară, care în rîndurile armatei se realizează în mod cu totul îndrumat și în perfectă ordine. Astfel, armata a devenit unită ca un singur tot, fiecare aducîndu-și aportul său de idei și de energie, o armată care nu se teme de nici un sacrificiu și care este în stare să învingă greutățile materiale și să dea dovadă de eroism colectiv și de vitejie în

nimicirea dușmanului. O asemenea armată va fi invincibilă.

Despre marea victorie din Nord-vest și mișcarea de educație politico-ideologică și de instrucție de tip nou din Armata de Eliberare (7 martie 1948), „Opere Alese“, vol. IV.

În ultimele luni, aproape toate unitățile Armatei Populare de Eliberare au folosit intervalele dintre bătălii pentru a întreprinde o vastă muncă de educație politico-ideologică și de instruire. Această muncă s-a desfășurat în spiritul metodei democratice în mod cu totul îndrumat și în perfectă ordine. Aceasta a stimulat entuziasmul revoluționar al maselor largi de comandanți și ostași, făcându-le să înțeleagă în mod clar scopul războiului, a pus capăt anumitor tendințe

ideologice nejuste și anumitor fenomene nesănătoase existente în armată, a educat cadrele și ostașii și a sporit extrem de mult capacitatea de luptă a armatei. Această mișcare de educație politico-ideologică și de instrucție a armatei, de tip nou, cu un caracter democratic și de masă trebuie desfășurată în continuare și de acum înainte.

Cuvîntare rostită la o conferință a cadrelor din regiunea eliberată Șansi-Suiyuan (1 aprilie 1948), „Opere Alese“, vol. IV.

Politica de educație aplicată în Academia Militară și Politică Anti-japoneză se bazează pe următoarele principii: o orientare politică fermă și justă, un stil de muncă caracterizat prin hărnicie și simplitate, o strategie și o tactică elastică și flexibilă. Aceste

trei principii sînt indispensabile pentru formarea unui militar revoluționar al rezistenței anti-japoneze. Întregul personal administrativ, toți profesorii și studenții Academiei își desfășoară munca de educație și studiile potrivit cu aceste trei principii.

A fi atacat de dușman este un lucru bun și nu un lucru rău
(26 mai 1939).

Națiunea noastră a avut întotdeauna un stil de luptă perseverentă și plină de abnegație, pe care trebuie să-l dezvoltăm ... Cu atît mai mult, Partidul Comunist a susținut întotdeauna o orientare politică fermă și justă ... orientare indisolubil legată de un stil de muncă bazat pe o luptă perseverentă și plină de abnegație; fără o orientare politică fermă și justă, este imposibil să stimulăm

acest stil de muncă, iar fără un astfel de stil de muncă, este cu neputință să urmăm o orientare politică fermă și justă.

Cuvîntare rostită la mitingul de la Ienan consacrat sărbătoririi zilei de 1 Mai, ziua internațională a muncii (1 mai 1939).

Unitate, dinamism, seriozitate și vioiciune.

Deviză pentru Academia Militară și Politică Antijaponeză

Ceea ce contează cu adevărat în lume este de a fi conștiincios; Partidul Comunist se preocupă în cea mai mare măsură de conștiinciozitate.

Convorbire cu studenții și practicanții chinezi la Moscova (17 noiembrie 1957).

13. RELAȚIILE DINTRE OFIȚERI ȘI SOLDAȚI

Armata noastră a promovat întotdeauna o dublă politică: în primul rînd, trebuie să fim necruțători față de dușmani, trebuie să-i strivim și să-i nimicim; în al doilea rînd, trebuie să fim amabili față de ai noștri, față de popor, față de tovarăși, față de superiori și de subordonații noștri și să ne unim cu ei.

Discurs la recepția oferită de
Comitetul Central al partidului
în cinstea delegaților frunțași
la studii din rîndul trupelor
staționate în spatele frontului
(18 septembrie 1944).

Venind din toate colțurile țării, ne-am adunat aci în vederea unui obiectiv revoluționar comun ... Cadrele noastre trebuie să se îngrijească de fiecare ostaș și toți cei care fac parte din rîndurile revoluției trebuie să aibă grijă unul de altul, să se iubească și să se ajute reciproc.

Să slujim poporul (8 septembrie 1944), „Opere Alese“, vol. III.

În fiecare unitate a armatei trebuie să fie lansată o mișcare de sprijinire a cadrelor și de sollicitudine față de ostași, chemînd cadrele să dea dovadă de sollicitudine față de ostași și pe ostași să sprijine cadrele, să-și aducă la cunoștință unii altora, în mod deschis, lipsurile și greșelile lor și să le îndrepte repede. În acest fel, ei vor fi în stare să-și atingă scopul de a

realiza o unitate perfectă a rîndurilor lor.

Sarcinile pentru anul 1945 (15 decembrie 1944).

Mulți cred că raporturile dintre ofițeri și ostași, dintre armată și popor n-au putut fi puse la punct din cauză că s-au folosit metode greșite; eu le-am spus întotdeauna că în această chestiune este vorba de o atitudine fundamentală (sau de un principiu fundamental), care constă în respectul față de ostaș, în respectul față de popor. Din această atitudine decurg politica, metodele și formele. Dacă ne abatem de la această atitudine, atunci și politica, metodele și formele vor fi în mod inevitabil greșite și nu vom reuși cu nici un chip să punem la punct nici relațiile dintre ofițeri și

ostași și dintre armată și popor. Cele trei principii fundamentale ale muncii politice a armatei sînt următoarele: în primul rînd, unitatea dintre ofițeri și ostași, în al doilea rînd, unitatea dintre armată și popor și în al treilea rînd, descompunerea armatei inamice. Pentru a înfăptui în mod efectiv aceste principii, trebuie să pornim de la o atitudine fundamentală, care constă în respectul față de ostaș, respectul față de popor și respectul față de demnitatea umană a prizonierilor care au depus armele. Cei care consideră că în această chestiune nu este vorba de o atitudine fundamentală, ci de o problemă de ordin pur tehnic, se înșeală profund și ei trebuie să-și îndrepte această greșală.

Despre războiul de lungă durată (mai 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Cînd își desfășoară activitatea în rîndurile oamenilor muncii, comuniștii trebuie să aplice metode democratice de convingere și educare, nefiind în nici un caz permisă aplicarea metodelor administrative și a mijloacelor de constrîngere. Partidul Comunist Chinez respectă cu fidelitate acest principiu marxist-leninist.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul poporului (27 februarie 1957).

Tovarășii noștri trebuie să înțeleagă că reeducarea ideologică este o muncă de lungă durată, care trebuie dusă cu răbdare și migală și nu trebuie să încerce ca, prin cîteva lecții sau cîteva ședințe, să schimbe ideologia oamenilor formată în cursul unei vieți de mai multe decenii. Oamenii nu pot fi convinși decît prin lămurire, și nu

prin constrângere. Constrângerea nu va duce decît la supunere forţată şi niciodată la convingere. Încercarea de a-i supune pe oameni prin forţă este inadmisibilă. Această metodă poate fi folosită faţă de duşmani, dar în nici un caz faţă de tovarăşi sau prieteni.

Cuvîntare rostită la Conferinţa naţională a Partidului Comunist Chinez cu privire la munca de propagandă (12 martie 1957).

Trebuie să facem o distincţie clară între noi şi duşmani, şi să nu adoptăm o poziţie antagonistă faţă de tovarăşii noştri, tratîndu-i ca pe duşmani. Trebuie să luăm cuvîntul pătrunşi de dorinţa arzătoare de a apăra cauza poporului şi de a ridica nivelul conştiinţei politice a poporului, şi nu

pentru a ridiculiza sau a ataca pe cei
cărora ne adresăm.

*Cuvîntare rostită la Conferința
națională a Partidului Comu-
nist Chinez cu privire la munca
de propagandă (12 martie 1957).*

14. RELAȚIILE DINTRE ARMATĂ ȘI POPOR

Armata trebuie să se unească cu poporul într-un singur tot, pentru ca poporul să vadă în ea propria sa armată. Această armată va fi invincibilă...

Despre războiul de lungă durată (mai 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Trebuie ca fiecare tovarăș să înțeleagă că dacă ne vom sprijini pe popor, dacă vom crede cu tărie în nesecatele forțe creatoare ale maselor populare

și în consecință vom avea încredere în popor și ne vom uni cu el într-un singur tot, vom putea birui orice greutate și nici un dușman nu ne va putea învinge; dimpotrivă, noi vom putea învinge orice dușman.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere Alese“, vol. III.

Oriunde s-ar afla, tovarășii noștri trebuie să stabilească relații bune cu masele, să se îngrijească de mase și să le ajute să-și rezolve greutățile. Trebuie să ne unim cu masele largi populare; cu cât ne vom uni cu un număr mai mare de mase, cu atât va fi mai bine.

Despre tratativele de la Ciung-ting (17 octombrie 1945), „Opere Alese“, vol. IV.

În regiunile eliberate, pe de o parte, armata trebuie să sprijine organele puterii și să se îngrijească de popor, iar pe de altă parte, organele puterii democratice trebuie să conducă poporul în acțiunea de sprijinire a armatei și de grijă față de familiile militarilor aflați în războiul de rezistență anti-japonez, îmbunătățind astfel într-o măsură și mai mare relațiile dintre armată și popor.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

În armată trebuie să ducem o muncă ideologică pe lângă fiecare comandant și ostaș, făcându-i să înțeleagă pe deplin importanța pe care o au sprijinirea organelor puterii și grija

față de popor. Dacă armata se achită bine de această sarcină, organele locale, organizațiile obștești și poporul vor îmbunătăți, la rîndul lor, relațiile lor cu armată.

Orientarea muncii noastre în regiunile eliberate în cursul anului 1946 (15 decembrie 1945), „Opere Alese“, vol. IV.

În cursul campaniilor de sprijinire a organelor puterii și de grijă față de popor, de sprijinire a armatei și de grijă față de familiile militarilor, trebuie să examinăm pînă la capăt lipsurile și greșelile făcute în anul 1943 de unitățile militare, de organele locale de partid și de organele locale ale puterii și să le înlăturăm cu hotărîre în anul 1944. Pe viitor, în prima lună a fiecărui an trebuie să organizăm

pretutindeni citirea repetată a angajamentelor atît în ceea ce priveşte sprijinirea organelor puterii şi grija faţă de popor, cît şi în ceea ce priveşte sprijinirea armatei şi grija faţă de familiile militarilor; trebuie să facem în repetate rînduri o autocritică deschisă, cu caracter de masă, în legătură cu lipsurile şi greşelile care au avut loc pe teritoriul bazei de sprijin respective, care constau în comportare jignitoare a trupelor faţă de organele locale de partid şi ale puterii, faţă de organizaţiile obşteşti şi faţă de populaţie şi în grija insuficientă pentru trupe din partea organelor locale de partid, a organelor locale ale puterii, a organizaţiilor obşteşti şi a populaţiei (fiecare parte trebuie să se critice numai pe sine, să nu critice şi partea cealaltă), şi să

luăm măsuri pentru înlăturarea cōmpletă a lipsurilor și greșelilor.

Să desfășurăm pe teritoriul bazelor de sprijin mișcarea pentru reducerea arenzilor, pentru dezvoltarea producției, pentru sprijinirea organelor puterii și pentru grija față de popor (1 octombrie 1943), „Opere Alese“, vol. III.

15. DEMOCRAȚIA ÎN CELE TREI DOMENII PRINCIPALE

În armată trebuie înfăptuită o anumită democratizare, care constă în principal în lichidarea practicilor feudale — bătaia și înjurăturile — și în împărtășirea în comun de către ofițeri și ostași a tuturor bucuriilor și necăzurilor din viața de toate zilele. Pe această cale va fi realizată unitatea dintre ofițeri și ostași, va crește imens capacitatea de luptă a armatei, și nu va mai încăpea nici o îndoială că acest război cumplit și de lungă durată va putea fi susținut.

Despre războiul de lungă durată (mai 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Cu toate condițiile materiale precare și cu toate luptele frecvente, Armata Roșie se menține ca și înainte ferm, și aceasta se explică nu numai prin rolul partidului, dar și prin aplicarea în armată a democrației. Comandanții nu bat pe ostași; ostașii și comandanții sînt tratați în mod egal; ostașii se bucură de libertatea cuvîntului la întruniri; au fost desființate ceremoniile inutile; administrarea financiară se face de față cu toată lumea... În China democrația este necesară nu numai poporului, ea este necesară și armatei. Regimul democratic din armată constituie o armă importantă pentru distrugerea armatei feudale mercenare.

Lupta din munții Tzinganșan
(25 noiembrie 1928), „Opere
Alese“, vol. I.

Linia noastră în domeniul muncii politice în armată constă în mobilizarea deplină a maselor de ostași, a comandanților și a întregului personal de serviciu, pentru ca printr-o mișcare democratică sub conducere centralizată să fie atinse cele trei obiective principale: un înalt grad de unitate politică, îmbunătățirea condițiilor de viață și ridicarea nivelului tehnicii și tacticii militare. Cele „trei verificări” și cele „trei rectificări”¹ care se desfășoară cu entuziasm în prezent în armata noastră sînt menite să atingă, prin metodele democrației politice

¹ Cele „trei verificări” și cele „trei rectificări” au constituit o mișcare importantă pentru consolidarea partidului și intensificarea educației ideologice în armată; ele au fost aplicate de partidul nostru în legătură cu reforma agrară în timpul Războiului de eliberare populară. În organizațiile locale

și economice, primele două din aceste obiective.

În ceea ce privește democrația pe plan economic, trebuie ca reprezentanților aleși de ostași să li se asigure dreptul de a-l ajuta (fără însă a se situa deasupra lui) pe comandantul companiei în administrarea aprovizionării și hranei.

În ceea ce privește democrația pe plan militar, în perioadele de instrucție trebuie practicate metodele de instruire reciprocă între ofițeri și ostași și între ostași înșiși; în perioadele

ale partidului, cele „trei verificări“ înseamnă verificarea apartenenței de clasă, a ideologiei și a stilului de muncă; în unitățile armatei, ele înseamnă verificarea apartenenței de clasă, a îndeplinirii muncii și a voinței de luptă. Cele „trei rectificări“ înseamnă consolidarea organizației, intensificarea educației ideologice și îmbunătățirea stilului de muncă.

de luptă, în companiile din prima linie a frontului trebuie să se țină diferite ședințe mari sau mici. Sub conducerea comandantului companiei, masele de ostași trebuie să fie mobilizate la discutarea modului de atacare și de cucerire a pozițiilor inamice și a căilor de îndeplinire a altor sarcini de luptă. Când luptele continuă timp de mai multe zile, trebuie ținute mai multe asemenea ședințe. O asemenea democrație militară a fost practică cu mare succes în timpul bătăliei de la Panlung în nordul provinciei Șensi și în timpul bătăliei de la Șîdziadjuang din regiunea Șansi-Ceahar-Hăbei. S-a dovedit că această practică nu prezintă decît avantaje și nu aduce nici un prejudiciu.

Mișcarea democratică din armată (30 ianuarie 1948),
„Opere Alese“, vol. IV.

În marea luptă care se desfășoară, Partidul Comunist Chinez cere tuturor organelor conducătoare de partid, tuturor membrilor și cadrelor lui să-și dezvolte inițiativa în cel mai înalt grad; numai astfel el va putea învinge. Această inițiativă trebuie să-și găsească expresia concretă în energia creatoare a organelor de conducere, a cadrelor și a membrilor de partid, în manifestarea simțului lor de răspundere și a operativității lor în muncă, în punerea cu curaj și cu pricepere a problemelor, în exprimarea părerilor lor, în criticarea lipsurilor, precum și în controlul asupra muncii organelor de conducere și a cadrelor cu muncă de conducere, control bazat pe o atitudine plină de grijă tovarășească. Altminteri, ceea ce numim noi inițiativă va rămâne o vorbă goală. Dezvoltarea acestei inițiative depinde însă de democratiza-

rea vieții interne de partid. Dacă nu există suficientă democrație internă de partid nu se poate dezvolta această inițiativă. Formarea a numeroase cadre pricepute este de asemenea posibilă numai în condițiile existenței democrației interne de partid.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Cu condiție de a nu fi un element ostil și de a nu se deda la atacuri răuvoitoare, oricui îi este îngăduit să-și exprime părerea, chiar dacă ceea ce spune este greșit. Conducătorii de toate gradele au datoria de a asculta ce spun ceilalți. Să fie aplicate două principii: 1. a spune tot ceea ce știi, a nu trece sub tăcere nimic din ceea ce ai de spus; 2. nimeni nu este vinovat

pentru a fi vorbit, critica trebuie privită de cei care o ascultă ca o învățătură. Fără principiul „nimeni nu este vinovat pentru a fi vorbit“, care să fie respectat cu adevărat și nu în mod fals, nu va fi eficace nici principiul „a spune tot ceea ce știi, a nu trece sub tăcere nimic din ceea ce ai de spus“.

Sarcinile pentru anul 1945 (15 decembrie 1944).

Este necesar să desfășurăm în partid o muncă de educare în problemele democrației, pentru ca membrii de partid să înțeleagă ce este viața democratică, ce legătură există între democrație și centralism și cum se înfăptuiește centralismul democratic. Numai pe această cale este posibil, pe de o parte, să se lărgască cu adevărat democrația internă de partid, iar pe

de altă parte să se evite ultrademocratismul și dezmățul liberal, care subminează disciplina.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Atît în armată cît și în organele locale, democrația internă de partid trebuie să servească la întărirea disciplinei de partid și la sporirea capacității de luptă, și nu la slăbirea disciplinei și a capacității de luptă.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Să lichidăm din punct de vedere teoretic rădăcinile ultrademocratismului. În primul rînd, trebuie să arătăm

că ultrademocratismul poartă în sine primejdia prejudicierii și chiar a subminării complete a organizațiilor de partid, a slăbirii și chiar a distrugerii complete a capacității de luptă a partidului, ceea ce ar lipsi partidul de posibilitatea de a-și îndeplini sarcinile de luptă și, prin urmare, ar duce la înfrângerea revoluției. Trebuie să arătăm apoi că ultrademocratismul își are originea în aversiunea individualistă mic-burgheză față de disciplină. Pătrunzând în partid, această aversiune individualistă față de disciplină capătă înfățișarea concepțiilor ultrademocratice pe plan politic și organizatoric. Aceste concepții sînt absolut incompatibile cu sarcinile de luptă ale proletariatului.

Despre îndreptarea ideilor greșite din partid (decembrie 1929), „Opere Alese“, vol. I.

16. EDUCAȚIA ȘI INSTRUCȚIA

Politica noastră în domeniul educației trebuie să asigure dezvoltarea celor educați pe plan moral, intelectual și fizic, pentru ca ei să devină oameni ai muncii culți, cu conștiință socialistă.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul popoului (27 februarie 1957).

În educarea cadrelor atît la locul de muncă cît și în școlile de cadre, trebuie să se statornicească politica axării studiilor pe problemele practice ale revoluției chineze, luînd drept

călăuză principiile fundamentale ale marxism-leninismului, și să se respingă metoda studierii statice, izolate a marxism-leninismului.

Să reorganizăm studiul nostru
(mai 1941), „Opere Alese“,
vol. III.

Într-o școală militară, lucrul cel mai important este alegerea directorului școlii, selecționarea profesorilor, elaborarea politicii de educație.

Problemele strategice ale războiului revoluționar din China
(decembrie 1936), „Opere Alese“, vol. I.

Dacă într-o instituție de învățământ cu o sută de persoane nu există un grup de conducere provenit din rândurile profesorilor, funcționarilor și

elevilor, format în conformitate cu condițiile practice (și nu înjghebat în mod artificial) și compus din cîțiva, uneori peste zece, oameni dintre cei mai activi, mai cinstiți și mai capabili, atunci această instituție de învățămînt va lucra, fără îndoială, prost.

Cîteva probleme cu privire la metodele de conducere (1 iunie 1943), „Opere Alese“, vol. III.

Toți ofițerii și ostașii din armata noastră trebuie să-și perfecționeze arta militară, să pășească înainte cu curaj în acest război în care cert vom învinge și să nimicească toți dușmanii în mod hotărît, definitiv, total și complet.

Manifestul Armatei Populare Chineze de Eliberare (octombrie 1947), „Opere Alese“, vol. IV.

În cadrul programului de un an pentru educație politico-ideologică și instrucție, care începe acum, trebuie acordată importanță în egală măsură și îmbinate atît aspectul militar cît și aspectul politic. La început se va pune accentul pe aspectul politic, pe îmbunătățirea relațiilor dintre ofițeri și ostași, pe întărirea unității interne și pe stimularea marelui entuziasm al cadrelor și al maselor de luptători. Numai în acest fel se va putea înfăptui cu succes consolidarea și instrucția pe plan militar și se vor obține rezultate și mai bune.

Sarcinile pentru anul 1945 (15 decembrie 1944).

În ceea ce privește metodele de instruire a trupelor, trebuie să desfășurăm o mișcare de masă în cursul căreia ofițerii să-i instruiască pe ostași,

ostașii să-i instruiască pe ofițeri și ostașii să se instruiască unii pe alții.

Orientarea muncii noastre în regiunile eliberate în cursul anului 1946 (15 decembrie 1945), „Opere Alese“, vol. IV.

Lozinca noastră în instruirea trupei este: „Ofițerii să-i instruiască pe ostași, ostașii să-i instruiască pe ofițeri și ostașii să se instruiască unii pe alții“. Ostașii au o mare experiență practică de luptă. Ofițerii trebuie să învețe de la ostași; ei vor fi mult mai capabili când vor fi transformat experiența altora în experiența proprie.

Convorbire cu redactorii ziarului «Dzingsuijibao» (2 aprilie 1948), „Opere Alese“, vol. IV.

În programul de instruire a trupei, pe primul plan trebuie să se afle

ridicarea nivelului tehnic al tragerii, al luptei cu baioneta, al aruncării grenadelor, iar pe planul al doilea — ridicarea nivelului tactic; se va acorda o importanță specială antrenamentului pentru operațiunile de noapte.

Orientarea muncii noastre în regiunile eliberate în cursul anului 1946 (15 decembrie 1945), „Opere Alese“, vol. IV.

17. SĂ SLUJIM POPORUL

Trebuie să fim modești, prudenți, fără înfumurare, fără pripeală și să slujim cu trup și suflet poporul chinez. . .

Cele două destine ale Chinei
(23 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

A sluji poporul cu trup și suflet, fără a ne rupe de mase măcar o singură clipă; a ne călăuzi în toate după interesele poporului, și nu după interesele unor persoane sau ale unui mic grup de oameni; a identifica răspunderea față de popor cu răspunderea

față de organele de conducere ale partidului — iată care este punctul nostru de plecare.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

Organele de stat exercită centralismul democratic, ele trebuie să se sprijine pe masele populare, iar lucrătorii din instituțiile de stat trebuie să fie în slujba poporului.

*Cu privire la rezolvarea justă
a contradicțiilor din sînul po-
porului* (27 februarie 1957).

Spiritul tovarășului Bethune, caracterizat prin uitare totală de sine și slujire neprecupețită a celorlalți, și-a găsit expresia în sentimentul lui de cea mai adîncă răspundere pentru muncă

și în dragostea sa nemărginită față de
tovarăși și față de popor. Fiecare comu-
nist trebuie să învețe aceasta de la el.

.
Noi toți trebuie să ne însușim spiri-
tul său de abnegație și de totală
dezinteresare. Așa putem deveni oa-
meni de mare folos poporului. Un
om poate să fie înzestrat cu aptitudini
mai mari sau mai mici, dar numai
înzestrat cu acest spirit el poate fi un
om cu suflet ales, un om adevărat,
un om de înaltă moralitate, un om
lipsit de interese josnice, un om folo-
sitor poporului.

*În memoria lui Norman Be-
thune (21 decembrie 1939),
„Opere Alese“, vol. II.*

Partidul nostru Comunist, precum
și Armata a 8-a și Noua armată a 4-a,
pe care le conduce Partidul Comunist

sînt o armată a revoluției. Această armată a noastră există exclusiv pentru eliberarea poporului și acționează consecvent în interesul poporului.

Să slujim poporul (8 septembrie 1944), „Opere. Alese“, vol. III.

Fiecare din cadrele noastre, oricare i-ar fi rangul, este un slujitor al poporului; tot ceea ce facem noi este în slujba poporului. De care cusururi nu ne putem deci debarasa?

Sarcinile pentru anul 1945 (15 decembrie 1944).

Datoria noastră este de a răspunde în fața poporului. Fiecare cuvînt, fiecare acțiune și fiecare măsură politică trebuie să corespundă intereselor

poporului, iar dacă se comit greșeli, ele trebuie neapărat să fie îndreptate; tocmai aceasta se numește a răspunde în fața poporului.

Situația după victoria în războiul de rezistență împotriva Japoniei și politica noastră (13 august 1945), „Opere Alese“, vol. IV.

În luptă sînt întotdeauna jertfe, și moartea este un fenomen obișnuit. Noi murim însă pentru popor, cu gîndul la interesele poporului, cu gîndul la suferințele imensei majorități a poporului; murim, deci, de o moarte demnă. Cu toate acestea, trebuie să reducem prin toate mijloacele numărul jertfelor inutile.

Să slujim poporul (8 septembrie 1944), „Opere Alese“, vol. III.

Fiecare om este sortit să moară, dar nu fiecare moarte are aceeași însemnătate. Un scriitor chinez din antichitate, Sîma Țien, spunea: „Desigur, fiecare om moare, dar moartea unuia este mai grea decît muntele Taișan, pe cînd moartea altuia este mai ușoară decît puful de lebedă“. Moartea pentru interesele poporului este mai grea decît muntele Taișan, iar a-ți irosi forțele în serviciul fasciștilor și a muri pentru interesele exploatatorilor și asupritorilor poporului atîrnă mai ușor decît puful de lebedă.

Să slujim poporul (8 septembrie 1944), „Opere Alese“, vol. III.

18. PATRIOTISM ȘI INTERNAȚIONALISM

Poate oare un comunist, ca internaționalist, să fie în același timp și patriot? Noi considerăm nu numai că poate, dar și că trebuie. Conținutul concret al patriotismului este determinat de condițiile istorice. Există „patriotismul” agresorilor japonezi și al lui Hitler, și există patriotismul nostru. Comuniștii trebuie să se ridice cu hotărâre împotriva așa-zisului „patriotism” al agresorilor japonezi și al lui Hitler. Comuniștii japonezi și germani sînt defetiști în războaiele pe

care le duc țările lor; este atît în interesul poporului japonez cît și în interesul celui german de a contribui prin toate mijloacele ca războaiele duse de agresorii japonezi și de Hitler să se termine printr-o înfrîngere; cu cît mai deplină va fi această înfrîngere, cu atît va fi mai bine . . . Această deoarece războaiele duse de agresorii japonezi și de Hitler sînt nefaste nu numai pentru celelalte popoare ale lumii, ci și pentru popoarele din propriile lor țări. Alta este situația în China. China este o victimă a agresiunii. De aceea comuniștii chinezi trebuie să îmbine patriotismul cu internaționalismul. Noi sîntem internaționaliști și în același timp sîntem patrioți; lozinca noastră este să luptăm pentru apărarea patriei, împotriva agresorului. Pentru noi, defetismul

este o crimă; a lupta pentru victorie în războiul de rezistență împotriva Japoniei este o datorie de la care nu ne putem sustrage, deoarece numai ducînd un război pentru apărarea patriei putem să înfrîngem pe agresori și să obținem eliberarea națională, și numai atunci cînd națiunea va fi eliberată, va exista posibilitatea eliberării proletariatului și a întregului popor muncitor. Victoria Chinei, zdrobirea imperialiștilor care au invadat China, va constitui un ajutor și pentru popoarele din celelalte țări. De aceea patriotismul în războiul de eliberare națională înseamnă înfăptuirea în practică a internaționalismului.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Ce fel de spirit este acesta care a făcut ca un străin, neurmărind nici un fel de interese egoiste, să adopte cauza eliberării poporului chinez drept propria sa cauză? Acesta este spiritul internaționalismului, al comunismului, pe care trebuie să și-l însușească fiecare comunist chinez ... Noi trebuie să ne unim cu proletarii din toate țările capitaliste, cu proletarii din Japonia, Anglia, S.U.A., Germania, Italia și din toate celelalte state capitaliste, și numai atunci vom putea să răsturnăm imperialismul, să obținem eliberarea națiunii noastre și a poporului nostru, eliberarea tuturor națiunilor și popoarelor din lume. Tocmai în aceasta constă internaționalismul nostru, cu care noi ne opunem națio-

nalismului îngust și patriotismului îngust.

În memoria lui Norman Bethune (21 decembrie 1939),
„Opere Alese“, vol. II.

În lupta pentru eliberarea lor completă, popoarele asuprite trebuie să se sprijine mai întâi pe propria lor luptă și numai după aceea pe ajutorul internațional. Popoarele care au obținut victoria în revoluție trebuie să ajute popoarele care luptă pentru eliberare. Aceasta este datoria noastră internaționalistă.

Convorbire cu prieteni africani
(8 august 1963).

Țările socialiste sînt state de un tip cu totul nou, în care clasele exploata-toare au fost răsturnate și poporul

muncitor a preluat puterea. În relațiile dintre aceste state se aplică principiul unirii internaționalismului cu patriotismul. Noi sîntem strîns legați prin interese și idealuri comune.

Cuvîntare rostită la sesiunea jubiliară a Sovietului Suprem al U.R.S.S. închinată celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie (6 noiembrie 1957).

Popoarele țărilor din lagărul socialist trebuie să se unească, popoarele țărilor Asiei, Africii și Americii Latine trebuie să se unească, popoarele tuturor continentelor trebuie să se unească, toate țările iubitoare de pace trebuie să se unească, toate țările supuse agresiunii, controlului, intervenției și jignirilor din partea Statelor Unite trebuie să se unească și astfel să

se formeze cel mai larg front unit împotriva politicii de agresiune și de război a imperialismului american, pentru apărarea păcii mondiale.

Declarație în sprijinul luptei juste și patriotice a poporului din Panama împotriva imperialismului american (12 ianuarie 1964).

Lucrurile și fenomenele se află într-o continuă dezvoltare. S-au scurs numai 45 de ani de la Revoluția din 1911, și înfățișarea Chinei s-a schimbat în întregime. Încă 45 de ani, și în anul 2001, care va marca intrarea în secolul al XXI-lea, înfățișarea Chinei se va schimba în și mai mare măsură. China va deveni o puternică țară industrială socialistă. Ea trebuie să fie astfel. Întrucât China este o țară cu o suprafață de 9 600 000 kilometri pătrați și

cu o populație de 600 milioane de locuitori, ea trebuie să aducă o contribuție relativ mai mare la umanitate. Vreme îndelungată contribuția noastră a fost prea mică și noi regretăm aceasta.

Trebuie însă să fim modești. Nu numai acum, ci și peste 45 de ani și întotdeauna. În relațiile noastre internaționale, noi, chinezii, trebuie să lichidăm în mod hotărât, definitiv, total și complet șovinismul de mare putere.

*În memoria doctorului Sun
Lat-sen (noiembrie 1956).*

Noi nu trebuie în nici un caz să adoptăm o atitudine arogantă, de șovinism de mare putere, nu trebuie în nici un caz să devenim îngîmfați în urma victoriei revoluției și a unor succese obținute în construcție. Fiecare

stat — mare sau mic — își are părțile
sale pozitive și părțile sale negative.

Cuvîntare de deschidere la
Congresul al VIII-lea al Par-
tidului Comunist Chinez (15
septembrie 1956).

19. EROISMUL REVOLUȚIONAR

Această armată merge întotdeauna neînfricat înainte, hotărîtă să înfrîngă orice dușman, și să nu se lase niciodată supusă de dușman. În orice condiții, oricît de grele, ea va continua să lupte pînă la ultimul om.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

Să dezvoltăm din plin stilul nostru de luptă — curaj în bătălii, nici o teamă de sacrificii, nici o teamă de oboseală și luptă continuă (adică

angajarea în bătălii succesive într-un interval de timp scurt și fără repaus).

Actuala situație și sarcinile noastre (25 decembrie 1947), „Opere Alese“, vol. IV.

Mii și mii de martiri și-au jertfit eroic viețile pentru interesele poporului. Să ridicăm sus steagul lor, să înaintăm pe drumul înroșit de sângele lor!

Despre un guvern de coaliție (24 aprilie 1945), „Opere Alese“, vol. III.

Să fim ferm hotărâți, să nu ne temem de nici un sacrificiu, să învingem orice greutate pentru cucerirea victoriei.

Moșneagul cel Nărod a mutat munții (11 iunie 1945), „Opere Alese“, vol. III.

Tocmai într-un moment critic al desfășurării Expediției spre nord, frontul național unit al Gomindanului, al Partidului Comunist și al tuturor păturilor populației, care reprezenta cauza eliberării poporului chinez, precum și toate principiile politice revoluționare ale acestui front unit au fost zădărnicate de către politica antipopulară, trădătoare a autorităților gomindaniste, care și-a găsit expresia într-o „epurare în partid” și în represii singeroase ... De atunci, unirii i-a luat locul războiul civil, democrației i-a luat locul dictatura, unei Chine luminoase i-a luat locul o Chină întunecată. Totuși, Partidul Comunist Chinez și poporul chinez nu au putut fi nici intimidați, nici supuși, nici nimiciți. Ei s-au sculat de la pământ, și-au spălat sângele, și-au înmormântat tovarășii căzuți și au continuat din nou

lupta. Ținînd sus marele steag al revoluției, ei au desfășurat rezistența armată, au creat organe ale puterii populare în regiuni întinse din China, au înlăptuit reforma sistemului agrar, au creat armata populară — Armata Roșie Chineză, au menținut și au dezvoltat forțele revoluționare ale poporului chinez.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

Aveți multe calități, aveți mari merite, dar să țineți minte întotdeauna că nu trebuie să vă înfumurați. Vă stimează toți, și aceasta este just, dar tocmai aceasta poate provoca ușor înfumurare. Dacă vă veți înfumura, dacă nu veți fi modești, dacă veți înceta să vă străduiți, dacă nu veți

respecta pe ceilalți, dacă nu veți respecta cadrele și masele — veți înceta de a mai fi eroi și fruntași în muncă. Au existat în trecut asemenea oameni, dar sperăm că voi nu veți urma exemplul lor.

Trebuie să învățăm să ducem muncă economică (10 ianuarie 1945), „Opere Alese“, vol. III.

În lupta pentru nimicirea dușmanului, pentru refacerea și dezvoltarea producției industriale și agricole, voi ați învins multe greutăți, dând dovadă de imensă vitejie, înțelepciune și inițiativă creatoare. Voi sînteți o pildă pentru întreaga națiune chineză, sînteți osatura progresului victorios al cauzei poporului în toate domeniile, sînteți un reazem de nădejde al guvernului popular și o punte care

leagă guvernul popular de masele
largi.

Salutul Comitetului Central al
Partidului Comunist Chinez
adresat Conferinței naționale a
reprezentanților eroilor în luptă
și a fruntașilor în producție
(25 septembrie 1950).

Noi, națiunea chineză, avem curajul
de a lupta împotriva dușmanilor
noștri pînă la ultima picătură de sînge,
sîntem plini de hotărîrea de a redobîndi
prin propriile noastre eforturi
ceea ce am pierdut și sîntem capabili
să stăm pe propriile noastre picioare în
rîndul națiunilor lumii.

*Despre tactica luptei împotriva
imperialismului japonez* (27
decembrie 1935), „Opere
Alese“, vol. I.

20. CONSTRUIREA ȚĂRII CU HĂRNICIE ȘI ÎN SPIRIT DE ECONOMIE

Trebuie ca toate cadrele și întregul popor să țină mereu seama de faptul că China este o mare țară socialistă, dar în același timp o țară săracă și înapoiată din punct de vedere economic. Aceasta constituie o mare contradicție. Pentru ca țara noastră să devină bogată și puternică vor fi necesari cîteva zeci de ani de lupte îndîrjite și pline de abnegație, care vor cuprinde, printre altele, aplicarea unei politici de hărnicie și economie în construirea țării, bazată pe respectarea

unui regim sever de economii și pe lupta împotriva risipei.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sinul popoului (27 februarie 1957).

Hărnicia și economia trebuie să fie practicate în administrarea uzinelor și fabricilor, a magazinelor, a tuturor întreprinderilor de stat și a cooperativelor, precum și a celorlalte întreprinderi. Principiul hărniciei și economiei trebuie să fie aplicat în orice muncă. Acesta este principiul regimului de economii, care constituie unul din principiile fundamentale ale economiei socialiste. China este o țară mare, dar încă foarte săracă, și vor fi necesare mai multe decenii pentru a deveni o țară prosperă. Chiar și peste câteva decenii va trebui să aplicăm principiul hărniciei și economiei. Dar mai ales în

decursul următorilor cîteva zeci de ani și în decursul următoarelor cîteva planuri cincinale va trebui să promovăm hărnicia și spiritul de economie și să acordăm o atenție deosebită respectării unui regim sever de economii.

Notă introductivă la articolul *Hărnicia și economia în administrarea cooperativelor* (1955), „Avîntul socialist în satele chinaze“, vol. I.

Pretutindeni trebuie să economisim prin toate mijloacele resursele umane și materiale. Nu putem trăi cu gîndul numai la ziua de azi; nu putem să ne permitem folosirea abuzivă și irosirea resurselor. În orice loc am fi, trebuie să calculăm chiar din primul an de muncă pe mulți ani înainte, să ținem seama de războiul de lungă durată pe

care trebuie să-l susținem, de contraofensivă, precum și de construcția care va începe după izgonirea dușmanului. Trebuie, pe de o parte, să nu tolerăm în nici un caz folosirea abuzivă și irosirea resurselor, iar pe de altă parte, să depunem eforturi pentru dezvoltarea producției. În trecut unele regiuni au plătit scump pentru faptul că n-au fost făcute dinainte calcule pentru o perioadă lungă, că nu au avut grijă nici de economisirea resurselor umane și materiale, nici de dezvoltarea producției. Aceste învățăminte trebuie acum să ne rețină atenția.

Trebuie să învățăm să ducem muncă economică (10 ianuarie 1945), „Opere Alese“, vol. III.

În scopul de a reface și a dezvolta rapid producția agricolă precum și

producția industrială din orașele, trebuie ca, în cursul luptei pentru lichidarea sistemului feudal, să depunem toate eforturile pentru a păstra pe cât este posibil toate mijloacele de producție și bunurile de consum utilizabile, luând măsuri energice împotriva oricărei distrugerii și risipe a acestora, opunându-ne la banchete și chefuri și veghind la aplicarea unei stricte economii.

Cuvîntare rostită la o conferință a cadrelor din regiunea eliberată Șansi-Suiyuan (1 aprilie 1948), „Opere Alese“, vol. IV.

Principiul de bază cu privire la cheltuielile bugetare trebuie să fie economia. Este necesar ca toți lucrătorii organelor guvernamentale să înțeleagă că corupția și risipa consti-

tuie cele mai mari crime. Lupta împotriva corupției și a risipei a dat în trecut unele rezultate și trebuie să depunem eforturi și de acum înainte în această direcție. Să economisim fiecare ban pentru nevoile războiului și ale revoluției, pentru construcția noastră economică — iată principiile contabilității noastre.

Politica noastră economică (23 ianuarie 1934), „Opere Alese“, vol. I.

În momentul de față, în rîndul multor lucrători de-ai noștri se dezvoltă o tendință periculoasă care se manifestă prin lipsa de dorință de a împărți cu masele bucuriile și necazurile, prin preocuparea pentru renume și avantaje personale. Acest lucru este

foarte rău. În cursul mișcării pentru sporirea producției și realizarea de economii cerem simplificarea organelor și transferarea cadrelor către verigile de jos, pentru ca un număr considerabil de cadre să revină în producție; aceasta este una din metodele pentru înlăturarea acestei tendințe periculoase.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sinul poporului (27 februarie 1957).

Autoaprovizionarea armatei prin dezvoltarea producției nu numai că îmbunătățește condițiile materiale ale vieții ei, nu numai că ușurează povara poporului și prin aceasta permite sporirea efectivului armatei, dar aduce

și numeroase rezultate suplimentare imediate, și anume:

1) Îmbunătățirea relațiilor dintre ofițeri și soldați. Muncind împreună în producție, ei se apropie ca frații.

2) Întărirea dragostei de muncă ... De când armata se autoaprovizionează din producția proprie, s-a întărit dragostea de muncă și au fost lichidate deprinderile proprii trîndavilor.

3) Întărirea disciplinei. Introducerea disciplinei muncii în procesul activității productive nu numai că nu slăbește disciplina de luptă și disciplina militarilor în viața de toate zilele, ci, dimpotrivă, o întărește.

4) Îmbunătățirea relațiilor dintre armată și populație. O dată cu apariția gospodăriei proprii a unităților militare, cazurile de atentat la bunurile populației devin din ce în ce mai rare sau dispar cu desăvârșire. În procesul producției, armata și populația se ajută reciproc prin schimb de muncă în producție, ceea ce întărește și mai mult prietenia dintre ele.

5) Trupele manifestă mai rar nemulțumire față de organele puterii; se îmbunătățesc relațiile dintre trupe și organele puterii.

6) Se stimulează mișcarea largă a populației pentru dezvoltarea producției. Atunci când armata se îndeletnicește cu producția, necesitatea de a se ocupa de producție devine mai clară și pentru instituții,

și ele se apucă și mai energic de această îndeletnicire. Se înțelege că și pentru întreaga populație devine mai clară necesitatea unei mișcări generale pentru sporirea producției și cu atît mai energic se apucă și ea de această treabă.

Despre autoaprovizionarea armatei prin dezvoltarea producției și despre importanța mișcării pentru rectificarea stilului de gîndire și de muncă și a mișcării pentru dezvoltarea producției (27 aprilie 1945), „Opere Alese“, vol. III.

Unii spun că atunci cînd unitățile militare se ocupă cu munca productivă, ele nu mai pot să lupte și să se ocupe cu pregătirea militară, iar dacă instituțiile se ocupă cu producția, ele nu mai pot să lucreze. O asemenea

afirmație nu este justă. În ultimii ani, unitățile noastre militare din Regiunea de graniță, desfășurînd pe scară largă munca productivă, și-au asigurat în cantități suficiente hrană și îmbrăcăminte și, paralel cu aceasta, s-au ocupat cu mai mult succes decît înainte de pregătirea de luptă, precum și de învățămîntul politic și de cel de cultură generală. În același timp, unitatea internă a armatei și unitatea dintre armată și populație au devenit și mai trainice decît înainte. În regiunile de front, în tot cursul anului trecut s-a desfășurat pe scară largă mișcarea pentru dezvoltarea producției; totodată au fost obținute succese mari în ducerea operațiilor militare și a început pretutindeni mișcarea de instruire a trupelor. Datorită activității lor în producție, condițiile de trai ale lucrătorilor din instituții s-au îmbunătățit,

li s-au împuținat grijile, iar activitatea lor a devenit mai operativă. Aceasta se referă atît la Regiunea de graniță cît și la regiunile de front.

Trebuie să învățăm să ducem muncă economică (10 ianuarie 1945), „Opere Alese“, vol. III.

21. SĂ NE BIZUIM PE PROPRIILE NOASTRE FORȚE ȘI SĂ LUPTĂM CU DÎRZENIE

Pe ce trebuie să se bazeze politica noastră? Pe propriile noastre forțe, ceea ce se numește bizuirea pe propriile forțe. Noi nu sîntem izolați — toate țările și popoarele din lume care luptă împotriva imperialismului sînt prietenii noștri. Cu toate acestea, noi punem accentul pe bizuirea pe forțele proprii. Sprijinindu-ne pe forțele pe care le-am organizat noi înșine, putem

învinge toți reacționarii chinezi și străini.

Situația după victoria în războiul de rezistență împotriva Japoniei și politica noastră (13 august 1945), „Opere Alese“, vol. IV.

Noi ne pronunțăm pentru bizuirea pe propriile noastre forțe. Sperăm să primim ajutor din afară, dar nu trebuie să depindem de el. Noi ne sprijinim pe propriile noastre eforturi, pe forțele creatoare ale întregii noastre armate și ale întregului nostru popor.

Trebuie să învățăm să ducem muncă economică (10 ianuarie 1945), „Opere Alese“, vol. III.

Cucerirea victoriei în toată țara nu este decît primul pas al unui marș

lung de zece mii de li ... Revoluția chineză este grandioasă, dar drumul care ne stă în față după revoluție este mai lung, munca este mai grandioasă și mai anevoioasă. Această chestiune trebuie să fie elucidată de pe acum în partid, pentru ca tovarășii să rămână și pe viitor modești, prudenți, să nu fie îngîmfați sau nesăbuiți, și pentru ca ei să persevereze în stilul lor de viață simplă și de luptă dîrză.

Raport prezentat la cea de-a doua plenară a celui de-al VII-lea Comitet Central al Partidului Comunist Chinez (5 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Trebuie să dezobișnuim complet cadrele noastre de ideea că fără a lupta din greu, fără sudoare și fără sînge am putea obține cu ușurință vic-

torii, sprijinindu-ne doar pe întâmplări norocoase.

Creați baze solide de sprijin în Nord-est (28 decembrie 1945), „Opere Alese“, vol. IV.

Trebuie să ducem în permanență o acțiune de propagandă în rîndurile poporului cu privire la progresul lumii și la perspectivele ei luminoase, astfel ca poporul să aibă încredere în victorie. În același timp, trebuie să spunem poporului și tovarășilor noștri că drumul nostru va fi sinuos. Există încă multe obstacole și greutăți pe drumul revoluției. Congresul al VII-lea al partidului nostru a prevăzut numeroase greutăți, și noi preferăm să le presupunem încă mai numeroase. Unii tovarăși nu vor să se gîndească prea mult la greutăți. Greutățile sînt însă o realitate; trebuie să recunoaștem

atîtea greutăți cîte sînt și nu putem să adoptăm în privința lor o atitudine de „nerecunoaștere“. Trebuie să recunoaștem greutățile, să le analizăm și să le combatem. Nu există drumuri drepte în lume; trebuie să fim gata să urmăm un drum sinuos și să nu încercăm să obținem lucrurile fără osteneală. Nu trebuie să ne imaginăm că într-o bună dimineată toți reacționarii vor cădea în genunchi din propria lor inițiativă. Într-un cuvînt, viitorul nostru este luminos, dar drumul nostru este sinuos. Ne așteaptă încă multe greutăți, care nu trebuie neglijate. Unindu-ne într-un efort comun cu întregul popor, vom putea cu siguranță să înlăturăm orice greutate și să cîștigăm victoria.

Despre tratativele de la Ciung-ting (17 octombrie 1945), „Opere Alese“, vol. IV.

Cel care vede numai partea luminoasă a lucrurilor și nu observă greutățile nu poate să lupte cu succes pentru îndeplinirea sarcinilor care stau în fața partidului.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

Bogățiile societății sînt create de către muncitori, țărani și intelectualitatea muncitoare. Dacă ei își vor lua destinul în propriile lor mîini, dacă vor urma o linie marxist-leninistă și vor rezolva activ problemele, în loc să le evite, ei vor putea întotdeauna să rezolve orice greutate din lume.

Notă introductivă la articolul
Secretarul de partid ia sarcinile
în mîină și toți membrii de par-
tid participă la crearea coopera-
tivelor (1955), „Avîntul socialist
în satele chineze“, vol. I.

Toți tovarășii din partid trebuie să ia pe deplin în considerație toate greutățile și să fie gata să le învingă sistematic și cu o voință de neînfrînt. Forțele reacționare își au greutățile lor, iar noi le avem pe ale noastre. Dar greutățile forțelor reacționare sînt de nerezolvat, deoarece ele sînt forțe care se apropie de pieire și care n-au nici o perspectivă de viitor. Greutățile noastre pot fi învinse, deoarece noi sîntem forțe noi, în creștere, care au înaintea un viitor luminos.

Salutăm noul avînt al revoluției chineze (1 februarie 1947), „Opere Alese“, vol. IV.

În momentele grele, tovarășii noștri trebuie să știe să vadă succesele noastre, trebuie să știe să vadă ceea

ce este luminos, trebuie să ne sporim curajul.

Să slujim poporul (8 septembrie 1944), „Opere Alese“, vol. III.

Tot ce este nou se dezvoltă pe căi sinuoase și pline de greutate. Ar fi o iluzie deșartă să se creadă că în înfăptuirea cauzei socialismului pot fi evitate greutățile, căile sinuoase și eforturile maxime, că totul se desfășoară în condiții favorabile și că succesele pot fi obținute ușor.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul poporului (27 februarie 1957).

În anumite momente ale luptei revoluționare, greutățile precumpănesc asupra condițiilor favorabile; în acest caz, greutățile constituie latura principală, iar condițiile favorabile — latura

secundară a contradicției. Dar prin eforturile revoluționarilor se poate treptat să se învingă greutățile, să se creeze o situație nouă, favorabilă, și atunci situația nefavorabilă cedează locul situației favorabile.

Cu privire la contradicție
(august 1937), „Opere Alese“,
vol. I.

Ce înseamnă muncă? Muncă înseamnă luptă. În anumite locuri există greutăți și probleme pe care noi trebuie să le rezolvăm. Noi ne ducem acolo ca să muncim și să luptăm pentru a rezolva aceste greutăți. Cel care ține să meargă într-un loc cu atât mai mult cu cât greutățile sînt mai mari, acela este un bun tovarăș.

Despre tratativele de la Ciung-ting (17 octombrie 1945),
„Opere Alese“, vol. IV.

Există o veche fabulă chineză care se numește „Moșneagul cel Nărod a mutat munții“. În ea se povestește că în vechime, în partea de nord a Chinei trăia un bătrîn numit Moșneagul cel Nărod din Munții Nordului. Drumul de la casa lui spre sud era închis de doi munți mari: Taihangșan și Vangușan. Moșneagul cel Nărod a hotărît ca împreună cu fiii săi să năruie cu săpăligile acești munți. Un alt bătrîn, pe nume Bătrînul Înțelept, văzîndu-i, a rîs și a spus: „Vă țineți de prostii! Este întru totul cu neputință ca voi cîțiva să puteți nărui acești doi munți mari!“ Moșneagul cel Nărod i-a răspuns: „După ce voi muri eu, vor rămîne copiii mei, după ce vor muri copiii, vor rămîne nepoții, și așa va urma generație după generație, într-un șir nesfîrșit. Munții aceștia sînt înalți, dar ei nu se mai

pot înălța; cu cît vom săpa mai mult, cu atît ei se vor micșora; de ce să nu fie în puterea noastră să-i năruim?” Respingînd prin aceste cuvinte judecata greșită a Bătrînului Înțelept, Moșneagul cel Nărod s-a apucat, fără a șovăi, să sape zi de zi munții ca să-i năruie. Aceasta l-a înduioșat pe dumnezeu care a trimis pe pămînt pe doi dintre sfinții lui să ia cei doi munți în spate și să-i mute din locul acela. Există și astăzi doi munți mari care apasă cu greutatea lor asupra poporului chinez: unul din ei se numește imperialismul, iar celălalt feudalismul. Partidul Comunist Chinez a hotărît de mult să năruie acești munți. Trebuie să traducem în viață cu perseverență hotărîrea noastră, trebuie să muncim fără încetare și-l vom înduioșa și noi pe dumnezeu; iar acest dumnezeu nu-i altul decît ma-

sele largi ale poporului chinez. Și dacă se va ridica întregul popor să năruie împreună cu noi acești munți, cum să nu putem să-i năruim?

Moșneagul cel Nărod a mutat munții (11 iunie 1945), „Opere Alese“, vol. III.

22. METODELE DE GÎNDIRE ȘI METODELE DE MUNCĂ

Istoria omenirii este istoria dezvoltării neconținute de la imperiul necesității la imperiul libertății. Această istorie nu se va încheia niciodată. În societatea în care există clase, lupta de clasă nu va lua sfârșit. În societatea în care nu există clase, lupta dintre nou și vechi, dintre ceea ce este corect și ceea ce este greșit nu se va încheia niciodată. În domeniul luptei pe frontul producției și în do-

meniul experimentării științifice, omenirea va progresa întotdeauna fără oprire și natura se va dezvolta întotdeauna fără oprire, ele nu vor rămâne niciodată la același nivel. De aceea umanitatea va trebui întotdeauna să-și facă un neconținut bilanț al experienței sale, să descopere, să inventeze, să creeze și să progreseze. Toate ideile de stagnare, de pesimism, de inerție, de orgoliu și de îngîmfare sînt greșite, deoarece ele nu corespund realității istorice a dezvoltării societății umane de aproximativ un milion de ani încoace și nici realității istorice a naturii, cît o cunoaștem noi pînă în momentul de față (de exemplu, natura așa cum este reflectată de istoria

corpurilor cerești, a pământului, a vieții și de istoria celorlalte științe ale naturii).

Citat apărut în Raport cu privire la activitatea guvernului prezentat de premierul Ciu En-lai la prima sesiune a celei de-a III-a legislaturi a Adunării Reprezentanților Populari din Întreaga Chină (21-22 decembrie 1964).

Științele naturii constituie una din armele de care omul se servește în lupta pentru libertate. În vederea cuceririi libertății pe plan social, omul trebuie să folosească științele sociale pentru a cunoaște și a transforma societatea și a înlăptui revoluția socială. În vederea cuceririi libertății în domeniul naturii, omul trebuie să folosească științele naturii pentru a cunoaște, a supune și a transforma

natura și a se elibera astfel de sub dominația naturii.

Cuvîntare rostită la adunarea inaugurală a Societății de cercetare a științelor naturii din Regiunea de graniță (5 februarie 1940).

Filozofia marxistă — materialismul dialectic — are două particularități cît se poate de evidente: prima particularitate este caracterul ei de clasă, afirmarea deschisă a faptului că materialismul dialectic slujește proletariatul; a doua particularitate este caracterul ei practic, sublinierea faptului că teoria este dependentă de practică, că bază teoriei este practica și că teoria, la rîndul ei, servește practica.

Cu privire la practică (iulie 1937), „Opere Alese“, vol. I.

Filozofia marxistă consideră că principalul nu constă în a înțelege legile lumii obiective spre a putea explica lumea, ci în a folosi cunoașterea legilor obiective pentru a transforma în mod activ lumea.

Cu privire la practică (iulie 1937), „Opere Alese“, vol. I.

De unde vin ideile juste? Cad ele din cer? Nu. Sînt ele inerente minții? Nu. Ele nu pot să vină decît din practica socială, din trei feluri de practică socială: lupta pe frontul producției, lupta de clasă și experimentarea științifică.

De unde vin ideile juste?
(mai 1963).

Existența socială a oamenilor determină gîndirea lor. Iar ideile juste proprii unei clase avansate, din mo-

mentul cînd sînt îmbrăţişate de mase, devin o forţă materială capabilă să transforme societatea şi lumea.

De unde vin ideile juste?
(mai 1963).

Angajaţi în diverse lupte în cursul practicii lor sociale, oamenii cîştigă o bogată experienţă atît din succesele cît şi din insuccesele lor. Nenumărate fenomene ale lumii exterioare obiective sînt reflectate în creierul omului prin canalul celor cinci organe de simţ — văzul, auzul, mirosul, gustul şi pipăitul, la început sub forma cunoaşterii senzoriale. Cînd aceste date ale cunoaşterii senzoriale s-au acumulat în cantitate suficientă, se produce un salt prin care ele se transformă în cunoaştere raţională, adică în idei. Acesta este un proces al cunoaşterii.

Aceasta este prima etapă a procesului general al cunoașterii, și anume etapa trecerii de la materia obiectivă la conștiința subiectivă, de la existență la idee. În această etapă încă nu s-a dovedit dacă conștiința sau ideile (inclusiv teoriile, măsurile politice, planurile sau procedeele de acțiune) reflectă sau nu în mod corect legile lumii exterioare obiective, nu se poate încă determina dacă ele sînt sau nu juste. Urmează apoi cea de-a doua etapă a procesului de cunoaștere, etapa trecerii de la conștiință la materie, de la idee la existență, în care cunoașterea cîștigată în cursul primei etape este aplicată în practica socială, pentru a vedea dacă aceste teorii, măsuri politice, planuri, procedee de acțiune etc. produc rezultatele așteptate. În general vorbind, este just ceea

ce reușește, și fals ceea ce eșuează; aceasta este valabil mai ales în ceea ce privește lupta oamenilor cu natura. În lupta socială, forțele care reprezintă clasa avansată suferă uneori eșecuri, nu pentru că ar avea idei greșite, ci pentru că, în raportul forțelor care se înfruntă, ele sînt temporar mai slabe decît forțele reacțiunii; de aceea, ele suferă eșecuri, dar mai devreme sau mai tîrziu ele tot vor triumfa. Trecînd prin încercarea practicii, cunoașterea omului face un alt salt. Acest salt este mai important decît cel precedent. Căci numai acest salt permite, în ultimă instanță, să se dovedească dacă primul salt al cunoașterii, adică ideile, teoriile, măsurile politice, planurile, procedeele de acțiune etc. elaborate în cursul proceselor de reflectare a lumii exterioare obiective, sînt juste

sau sînt false; nu există alt mijloc de a verifica adevărul.

De unde vin ideile juste?
(mai 1963).

Pentru a se ajunge la o cunoaștere justă, este adeseori necesar să se repete în multe rînduri procesul trecerii de la materie la conștiință și apoi de la conștiință la materie, adică de la practică la cunoaștere și apoi de la cunoaștere la practică. Aceasta este teoria marxistă a cunoașterii, teoria materialist-dialectică a cunoașterii.

De unde vin ideile juste?
(mai 1963).

Nimeni nu poate cunoaște un fenomen oarecare fără a veni în contact cu el, adică dacă el nu trăiește (nu face practică) în ambianța acestui feno-

men . . . Dacă vrei să capeți cunoștințe, participă la practica transformării realității. Dacă vrei să cunoști gustul pereii, trebuie s-o transformi, s-o guști . . . Dacă vrei să cunoști teoria și metodele revoluției, trebuie să iei parte la revoluție. Toate cunoștințele autentice izvorăsc din experiența directă.

Cu privire la practică (iulie 1937), „Opere Alese“, vol. I.

Cunoașterea începe de la practică; dobândind prin practică cunoștințe teoretice, trebuie să ne întoarcem din nou la practică. Rolul activ al cunoașterii se manifestă nu numai prin saltul activ de la cunoașterea senzorială la cunoașterea rațională, dar — ceea ce este și mai important — și prin saltul

de la cunoașterea rațională la practica revoluționară.

Cu privire la practică (iulie 1937), „Opere Alese“, vol. I.

Fiecăruia îi este limpede că indiferent de care lucru ne-am ocupa, dacă nu înțelegem condițiile lui, caracterul lui, legătura dintre el și alte fenomene, nu vom înțelege nici legile lui de dezvoltare, nu vom ști cum să ne ocupăm de el și nu vom putea să-l ducem la bun sfârșit.

Problemele strategice ale războiului revoluționar din China (decembrie 1936), „Opere Alese“, vol. I.

Dacă oamenii vor să obțină succese în muncă, adică să dobândească rezultatele așteptate, ei trebuie neapărat să-și pună ideile în concordanță cu

legile lumii exterioare obiective; în caz contrar, vor suferi o înfrângere în practică. După ce au suferit o înfrângere, oamenii trag învățăminte chiar din înfrângerea suferită, își modifică ideile și le pun în concordanță cu legile lumii, exterioare, și atunci ei pot transforma înfrângerea în victorie. Proverbele: „Înfrângerea este mama succesului“ și „Fiecare eșec ne face mai înțelepți“ exprimă tocmai acest adevăr.

Cu privire la practică (iulie 1937), „Opere Alese“, vol. I.

Noi sîntem marxiști, iar marxismul ne învață că în abordarea unei probleme, nu trebuie să pornim de la definiții abstracte, ci de la fapte care există în mod obiectiv și, pe baza analizării acestor fapte, să elaborăm

orientarea noastră, politica noastră, măsurile noastre.

Cuvântări rostite la Consfătuirea din Ienan asupra problemelor literaturii și artei (mai 1942), „Opere Alese“, vol. III.

Cea mai fundamentală metodă de muncă, pe care orice comunist trebuie s-o păstreze neabătut în minte, este aceea de a stabili orientarea în muncă potrivit cu condițiile reale. Examinând cauzele greșelilor pe care le-am comis, vom descoperi întotdeauna că ele au apărut ca urmare a faptului că ne-am îndepărtat de la situația reală dintr-un moment dat și dintr-un loc dat și că am stabilit în mod subiectiv orientarea muncii noastre.

Cuvântare rostită la o conferință a cadrelor din regiunea eliberată Șansi-Suiyuan (1 aprilie 1948), „Opere Alese“, vol. IV.

Nu există nimic mai comod pe lume decît idealismul și metafizica, deoarece ele permit să se pălăvrăgească despre orice, fără a se ține seama de realitatea obiectivă și fără a supune cele afirmate controlului realității obiective. Dimpotrivă, materialismul și dialectica cer eforturi; ele trebuie să se bazeze pe realitatea obiectivă și să se supună controlului acesteia. Dacă nu facem eforturi, riscăm să alunecăm în idealism și metafizică.

Notă introductivă la *Materiale în legătură cu grupul contra-revoluționar al lui Hu Făng* (mai 1955).

Trebuie să examinăm lucrurile din punctul de vedere al esenței lor și să considerăm manifestările lor exterioare numai ca o cale care duce spre un

prag pe care trecîndu-l, vom atinge esența lucrurilor. Aceasta este singura metodă științifică sigură de analiză a fenomenelor.

Dintr-o scînteie poate izbucni un incendiu (5 ianuarie 1930), „Opere Alese“, vol. I.

Cauza fundamentală a dezvoltării lucrurilor și fenomenelor se află nu în afara lucrurilor și fenomenelor, ci înăuntrul lor, în natura internă contradictorie a lucrurilor și fenomenelor. Oricărui lucru și fenomen îi sînt inerente contradicții interne, care dau naștere mișcării și dezvoltării lui. Contradicțiile interne, inerente lucrurilor și fenomenelor, constituie cauza fundamentală a dezvoltării lor, în timp ce legătura reciprocă și interacțiune dintre un lucru sau fenomen

și celelalte lucruri și fenomene nu reprezintă decît cauze secundare.

Cu privire la contradicție
(august 1937), „Opere Alese“,
vol. I.

Dialectica materialistă consideră că cauzele exterioare constituie condiția schimbărilor, iar cauzele interioare — baza schimbărilor, cauzele exterioare acționînd prin cele interioare. Oul, primind o cantitate corespunzătoare de căldură, se transformă într-un pui, dar căldura nu poate transforma o piatră într-un pui, pentru că baza lor este diferită.

Cu privire la contradicție
(august 1937), „Opere Alese“,
vol. I.

Filozofia marxistă consideră că legea unității contrariilor este legea

fundamentală a universului. Această lege acționează în mod universal, atât în natură cît și în societatea omenească și în gîndirea oamenilor. Laturile opuse ale contradicției coexistă în unitate și luptă și aceasta stimulează mișcarea și schimbarea lucrurilor și fenomenelor. Pretutindeni există contradicții, ele au însă un caracter diferit datorită caracterului diferit al lucrurilor și fenomenelor. Pentru fiecare lucru sau fenomen concret, unitatea contrariilor este condiționată, temporară, tranzitorie și, prin urmare, relativă, în timp ce lupta contrariilor este absolută.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul poporului (27 februarie 1957).

Metoda analitică este o metodă dialectică. Prin analiză, se înțelege

analiza contradicțiilor inerente lucrurilor și fenomenelor. Fără a cunoaște bine viața, fără a înțelege într-adevăr contradicțiile respective, este imposibil să se facă o analiză judicioasă.

Cuvîntare rostită la Conferința națională a Partidului Comunist Chinez cu privire la munca de propagandă (12 martie 1957).

Lenin spune că analiza concretă a situației concrete este „ceea ce constituie însăși esența, sufletul viu al marxismului“. Multora dintre tovarășii noștri le lipsește aptitudinea de a gândi analitic; cînd văd lucruri și fenomene complexe, nu li se ivește dorința de a le analiza și de a le studia în mod repetat și aprofundat, ci preferă să tragă concluzii simpliste — fie absolut pozitive, fie absolut

negative . . . Pe viitor trebuie să îndreptăm această stare de lucruri.

Studiul nostru și situația actuală (12 aprilie 1944), „Opere Alese“, vol. III.

Modul în care acești tovarăși examinează problemele nu este just. Ei nu privesc laturile esențiale și principale ale problemelor, ci pun accentul pe cele neesențiale și secundare. Trebuie arătat că aceste laturi neesențiale și secundare nu pot fi neglijate, ci trebuie să fie rezolvate una câte una. Nu se cuvine însă să le confundăm cu laturile esențiale și principale, căci în acest fel ne-am pierde orientarea.

Despre problema cooperativizării agriculturii (31 iulie 1955).

În această lume, lucrurile sînt complexe și sînt determinate de mulți

factori. Trebuie să examinăm problemele sub diferitele lor aspecte, și nu numai sub un singur aspect.

Despre tratativele de la Ciung-ting (17 octombrie 1945), „Opere Alese“, vol. IV.

Un eșec inevitabil îi așteaptă pe oamenii care privesc problemele în mod subiectiv, unilateral și superficial, și care, venind într-un loc nou, fără să se intereseze de situație, fără să studieze lucrurile în ansamblul lor (istoria lucrurilor și starea lor actuală) și fără să pătrundă în miezul lucrurilor (caracterul lucrurilor date și legătura lor interioară cu celelalte lucruri) încep imediat, plini de sine, să dispună și să dea ordine.

Cu privire la practică (iulie 1937), „Opere Alese“, vol. I.

În studierea unei probleme, trebuie să ne ferim de subiectivism, de unilateralitate și de superficialitate. Prin subiectivism se înțelege nepriceperea de a aborda o problemă în mod obiectiv, adică de a o aborda din punct de vedere materialist, lucru despre care am mai vorbit în lucrarea „Cu privire la practică”. Prin unilateralitate se înțelege nepriceperea de a examina problemele sub toate aspectele . . . sau a vedea problemele numai în parte și nu în ansamblu, a vedea numai copacii și nu pădurea. Procedând în acest fel, nu se poate găsi o metodă de rezolvare a contradicțiilor, nu este posibil să se realizeze sarcinile revoluționare, nu se poate îndeplini cu bine munca încredințată, nu se poate desfășura în mod just lupta ideologică în partid. Sun Țzi, analizând problemele războiului, a spus: „Cunoaște pe

inamic și cunoaște-te pe tine însuși, și vei putea purta o sută de bătălii fără risc de înfrângere“. El vorbea despre cele două părți beligerante. Vei Djăng, care a trăit în vremea dinastiei Tang, a spus: „De vei asculta ambele părți, vei fi luminat la minte; de vei da crezare uneia, vei rămîne în obscuritate“, și el înțelegea greșeala unilateralității. Dar tovarășii noștri adevseori abordează problemele în mod unilateral, și din această cauză de multe ori întîmpină greutăți neașteptate ... Lenin spune: „Pentru a cunoaște într-adevăr un obiect trebuie să cuprindem, să studiem toate laturile sale, toate legăturile și «mijloци-urile». Noi nu vom realiza niciodată pe deplin acest lucru, dar cerința multilateralității ne ferește de greșeli și anchilozare“. Noi trebuie să ținem minte cuvintele lui. Superficialitatea

constă în aceea că oamenii nu țin seama nici de particularitățile contradicției în ansamblul ei; nici de particularitățile diferitelor laturi ale ei, neagă necesitatea unei pătrunderi adânci în esența lucrurilor în vederea studierii minuțioase a particularităților contradicției, observă lucrurile numai de undeva de departe și după ce înregistrează foarte aproximativ trăsăturile generale ale contradicției, încearcă îndată să o rezolve (răspund la întrebări, tranșează controverse, duc o muncă oarecare, conduc operații militare). Acest mod de a proceda atrage întotdeauna după sine consecințe triste ... Unilateralitatea și superficialitatea sînt tot subiectivism. Întrucît toate lucrurile care există în mod obiectiv sînt în realitate legate între ele și au legi interne, iar oamenii,

în loc să oglindească aceste lucruri așa cum sînt ele în realitate, le examinează într-un mod unilateral sau superficial, fără să cunoască legătura reciprocă dintre ele și legile lor interne, — modul în care oamenii aceștia abordează lucrurile este subiectivist.

Cu privire la contradicție
(august 1937), „Opere Alese“,
vol. I.

Unilateralitate înseamnă a gândi în termeni absoluți, adică a aborda problemele în mod metafizic. În aprecierea muncii noastre, a considera că totul e pozitiv sau că totul e negativ este o manifestare de unilateralitate . . . A considera că totul e pozitiv înseamnă a vedea numai partea bună a lucrurilor și nu și pe cea proastă, a admite numai laudele și nu și criticile.

A pretinde că în munca noastră toate merg bine nu corespunde realității. Nu-i adevărat că toate merg bine; există încă lipsuri și greșeli. Dar nici a afirma că toate merg prost nu corespunde realității. Este deci necesară o analiză. A nega totul înseamnă a considera în mod neanalitic că totul este rău făcut, că nimic nu merită lăudat într-o operă atît de grandioasă cum este construirea socialismului, în această măreață luptă dusă de mai multe sute de milioane de oameni, și că totul se află într-o completă încurcătură. Deși există o deosebire între acei oameni, nu puțini la număr, care împărtășesc asemenea vederi și elementele ostile orînduirii socialiste, aceste vederi sînt cu totul greșite și extrem de dăunătoare, ele neputînd decît să semene descurajare. Este la fel de greșit să judecăm munca noastră

prin prisma aprobării totale, ca și prin prisma negării totale.

Cuvîntare rostită la Conferința națională a Partidului Comunist Chinez cu privire la munca de propagandă (12 martie 1957).

Cînd examinează o problemă, marxiștii trebuie să vadă nu numai părțile; ci și întregul. Broasca, stînd în fîntînă, spunea că „cerul e cît gura fîntînii“. Aceasta nu este adevărat, deoarece cerul nu este mare doar cît gura fîntînii. Dacă ar fi zis însă că „o parte din cer e cît gura fîntînii“, ea ar fi avut dreptate, deoarece aceasta corespunde realității.

Despre tactica luptei împotriva imperialismului japonez (27 decembrie 1935), „Opere Alese“, vol. I.

Trebuie să învățăm să examinăm problemele sub toate aspectele, să vedem nu numai fața lucrurilor și fenomenelor, ci și reversul lor. În anumite condiții, un lucru rău poate duce la rezultate bune, iar un lucru bun, la rîndul său, poate duce la rezultate rele.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sinul poporului (27 februarie 1957).

Noi recunoaștem că în mersul general al dezvoltării istorice, materia determină conștiința, existența socială determină conștiința socială, dar în același timp, noi recunoaștem, și trebuie să recunoaștem, că la rîndul lor conștiința acționează asupra materiei, conștiința socială acționează asupra existenței sociale, suprastructura acționează asupra bazei economice. Prin aceasta noi nu contrazicem materia-

lismul, ci, evitînd de a cădea în materialismul mecanic, susținem ferm materialismul dialectic.

Cu privire la contradicție
(august 1937), „Opere Alese“,
vol. I.

Cei care conduc războiul nu pot să se aștepte să cucerească victoria depășind cadrul fixat de condițiile obiective, dar ei pot și trebuie să acționeze energic pentru a repurta victoria în cadrul acestor condiții. Arena activității comandanților în război trebuie să fie construită pe ceea ce permit condițiile obiective, dar pe această arenă ei pot să regizeze multe spectacole pline de acțiuni răsunătoare, frumoase, puternice și grandioase.

Despre războiul de lungă durată (mai 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Ideile oamenilor trebuie să se adapteze condițiilor schimbate. Bineînțeles, nimeni nu poate să dea curs liber ideilor fără temei, să elaboreze planuri de acțiune care depășesc condițiile obiective și să încerce a întreprinde, în ciuda tuturor, ceea ce de fapt este cu neputință. Problema care se pune astăzi rămîne însă aceea a acțiunii nefaste a ideilor conservatoare de dreapta, care, în numeroase domenii, împiedică adaptarea muncii la dezvoltarea condițiilor obiective. În prezent se pune problema că mulți oameni consideră imposibil de îndeplinit ceea ce de fapt poate fi îndeplinit cu prețul anumitor eforturi.

Prefață la „Avîntul socialist în satele chineze“ (27 decembrie 1955), vol. I.

Pentru fiecare treabă trebuie să-ți silești creierul să lucreze. Un proverb spune: „O încruntare de sprâncene și stratagema îți vine în minte“. Cu alte cuvinte, cugetarea dă naștere înțelepciunii. Pentru a scăpa de obișnuința de a acționa orbește, obișnuință răspîndită în partidul nostru, trebuie să-i încurajăm pe tovarășii noștri să gîndească, să-și însușească metoda de analiză a fenomenelor, să-și cultive obișnuința de a analiza.

Studiul nostru și situația actuală (12 aprilie 1944), „Opere Alese“, vol. III.

În orice proces, dacă acesta conține multe contradicții, există întotdeauna o contradicție principală, care joacă rolul conducător și hotărîtor, în timp ce celelalte contradicții ocupă o poziție secundară și subordonată. Prin

urmare, în studierea oricărui proces, dacă acesta este un proces complex, care conține mai mult de două contradicții, trebuie să ne străduim să descoperim contradicția principală. După ce stabilim această contradicție principală, este ușor să rezolvăm toate problemele.

Cu privire la contradicție
(august 1937), „Opere Alese“,
vol. I.

Dintre cele două laturi ale contradicției, una este neapărat principală, iar cealaltă secundară. Latura principală este aceea care joacă în contradicție rolul conducător. Caracterul lucrurilor și fenomenelor este determinat mai ales de latura principală a contradicției, care ocupă o poziție dominantă.

Dar această situație nu este statică; latura principală și latura neprincipală a contradicției se transformă una în cealaltă și corespunzător se schimbă și caracterul lucrurilor și fenomenelor.

Cu privire la contradicție
(august 1937), „Opere Alese“,
vol. I.

Noi trebuie nu numai să trasăm sarcini, dar și să rezolvăm problema metodelor de îndeplinire a acestor sarcini. În fața noastră, să zicem, stă sarcina de a trece un râu, dar dacă nu avem pod sau barcă, nu putem face acest lucru. Dacă nu vom rezolva problema podului sau a bărcii, toate discuțiile despre trecerea pe malul celălalt vor rămîne vorbe goale. Dacă nu vom rezolva problema metodei,

toate discuțiile despre sarcini se vor reduce la o flecăreală inutilă.

Mai multă grijă pentru traiul maselor populare, mai multă atenție față de metodele de muncă (27 ianuarie 1934), „Opere Alese“, vol. I.

Fără să lansăm chemări generale, care să se adreseze tuturor, nu putem mobiliza masele largi pentru îndeplinirea unei sarcini, oricare ar fi ea. Dacă ne vom mărgini însă numai la chemări generale, dacă conducătorii nu se vor ocupa în mod concret, nemijlocit și aprofundat, în câteva organizații, de munca pentru efectuarea căreia fac apel — pentru ca, făcând o primă breșă într-un loc și dobândind experiență acolo, să folosească apoi această experiență pentru îndrumarea muncii celorlalte unități —, ei nu vor

putea verifica dacă sînt juste chemările generale pe care le lansează, nu le vor putea umple cu un conținut concret, și atunci se va naște pericolul ca aceste chemări să rămînă suspendate în aer.

Cîteva probleme cu privire la metodele de conducere (1 iunie 1943), „Opere Alese“, vol. III.

Nici o persoană cu muncă de răspundere nu poate realiza conducerea generală a tuturor unităților conduse de el dacă nu dobîndește o experiență concretă în muncă în cîteva unități care-i sînt subordonate, cu cîteva persoane, în cîteva probleme. Această metodă trebuie popularizată pe scară largă, pentru ca să și-o poată însuși cadrele conducătoare din diferite verigi.

Cîteva probleme cu privire la metodele de conducere (1 iunie 1943), „Opere Alese“, vol. III.

Într-o singură regiune nu pot exista în același timp mai multe sarcini centrale; într-un anumit interval de timp poate să existe numai o singură sarcină centrală, completată cu altele, de a doua sau a treia importanță. De aceea, conducătorul principal al unei regiuni ținând seama de istoria luptei din regiunea respectivă și de condițiile actuale ale acestei lupte, trebuie să determine locul corespunzător fiecărui fel de muncă și să nu lucreze fără plan, trecînd de la o sarcină la alta, pe măsură ce ele vin de sus, deoarece aceasta duce la ivirea unui mare număr de „sarcini centrale“, la confuzie și la dezordine. Instituțiile superioare, la rîndul lor, nu trebuie nici ele să dea instituțiilor inferioare o serie întreagă de munci în același timp fără să le delimiteze după gradul lor de importanță și de urgență

și fără să specifice care este sarcina centrală, pentru că aceasta dezorganizează munca instituțiilor inferioare și nu le dă posibilitate să obțină rezultatele scontate. Un conducător trebuie—în conformitate cu condițiile istorice și cu condițiile de conjunctură dintr-o regiune dată și ținând seama și de situația în întregul ei—să determine just munca cea mai importantă și ordinea în care ea urmează să fie făcută în fiecare interval de timp, după aceea să traducă cu perseverență în viață hotărîrea adoptată, urmărind să obțină cu orice preț rezultatele scontate; în aceasta constă una din manifestările artei de a conduce.

Cîteva probleme cu privire la metodele de conducere (1 iunie 1943), „Opere Alese“, vol. III.

Trebuie să existe în mod constant un control asupra mersului muncii, să se facă schimburi de experiență și să fie îndreptate greșelile, nu trebuie să se aștepte mai multe luni, un semestru, sau un an, pentru a se face, în ședințe recapitulative, totalul greșelilor și a se proceda la o îndreptare generală. Așteptarea aduce prejudicii grave, pe cînd dacă greșelile vor fi îndreptate de îndată ce apar, vom avea mai puțin de suferit.

Despre politica privitoare la industrie și comerț (27 februarie 1948), „Opere Alese“, vol. IV.

Nu așteptați ca problemele să se adune și să dea loc la tot felul de complicații pentru a le rezolva. Con-

ducătorii trebuie să înainteze în fruntea mișcării și nu să rămână în urma ei.

Notă introductivă la articolul *Contracte de muncă sezonieră* (1955), „Avântul socialist în satele chineze“, vol. III.

Ceea ce ne trebuie nouă este o stare de spirit entuziastă, dar calmă, și o muncă încordată dar bine ordonată.

Problemele strategice ale războiului revoluționar din China (decembrie 1936), „Opere Alese“, vol. I.

23. ANCHETE ȘI CERCETĂRI

Toți cei care fac o muncă practică trebuie să întreprindă anchete asupra situației de jos. Asemenea anchete sînt cu atît mai necesare pentru cei care cunosc numai teoria, dar nu au cunoștință de situație reală; altfel ei nu pot lega teoria cu practica. „Cine n-a făcut anchete, n-are dreptul la cuvînt!“ Deși unii au ridiculizat această frază ca manifestare a unui „empirism îngust“, eu nu regret nici acum pentru cuvintele mele; și nu numai că nu regret, dar insist, ca și înainte, că cine n-a făcut anchete nu poate pretinde

dreptul la cuvînt. Mulți oameni încep din capul locului, „îndată ce coboară din căruță“, să judece totul în gura mare, să-și spună părerea, să critice una și să condamne alta; de fapt, zece din zece asemenea oameni vor suferi eșec. Căci judecățile sau critica de acest fel, neîntemeiate pe nici o anchetă minuțioasă, nu sînt decît o flecăreală de ignorant. Răul pe care asemenea „trimiși imperiali“ l-au pricinuit partidului nostru este imens, iar asemenea „trimiși imperiali“, prezenți aproape pretutindeni, avem cu duiumul. Stalin are dreptate cînd spune că „teoria rămîne fără obiect dacă nu este legată de practica revoluționară“, și, firește, sînt juste și cuvintele lui că „practica devine oarbă dacă nu-și luminează calea cu teoria revoluționară“. În afară de asemenea practicieni orbi, fără perspectivă și fără

previziune, nimeni nu poate fi acuzat de „empirism îngust“.

Prefață și postfață la „anchete la țară“ (martie-aprilie 1941), „Opere Alese“, vol. III.

O asemenea atitudine constă în a căuta adevărul în faptele reale. „Faptele reale“ sînt toate lucrurile și fenomenele care există în mod obiectiv; „adevărul“ este legătura lăuntrică a acestor lucruri și fenomene existente în mod obiectiv, adică legea care le guvernează; „a căuta“ înseamnă a studia. Noi trebuie să pornim de la situația reală din țară și din afara ei, din provincie și din afara ei, din județ și din afara lui, din raion și din afara lui, să deducem din situația reală legile proprii ei, nu legi plăsmuite, adică să descoperim legătura lăuntrică a evenimentelor care se produc în jurul

nostru și să ne călăuzim după ea în acțiunile noastre. Dar pentru aceasta nu trebuie să ne bazăm pe imaginația noastră subiectivă, nici pe un entuziasm de moment, nici pe litera moartă a cărții, ci pe fapte care există în mod obiectiv, trebuie să adunăm cu minuțiozitate materialele și, călăuzindu-ne după principiile generale ale marxism-leninismului, să tragem concluziile juste pe baza acestor materiale.

Să reorganizăm studiul nostru
(mai 1941), „Opere Alese“,
vol. III.

În rîndul multor tovarăși din partidul nostru mai persistă încă un stil de muncă extrem de deficient, care contrazice întru totul spiritul fundamental al marxism-leninismului, stilul, după cum se spune, de „a încerca să prindă vrabia cu ochii închiși“, de „a pescui

ca orbii, pe dibuite“, de a trata lucrurile superficial, fără a intra în amănunte, de a perora cu lăudăroșenie și de a se mulțumi cu frânturi de cunoștințe prost însușite. Marx, Engels, Lenin și Stalin ne învață să studiem cu seriozitate situația, să pornim de la realitatea obiectivă, și nu de la dorințe subiective. Cu toate acestea mulți dintre tovarășii noștri acționează direct împotriva acestui adevăr.

Să reorganizăm studiul nostru
(mai 1941), „Opere Alese“,
vol. III.

Nu puteți rezolva o problemă? Mergeți, în acest caz, să cercetați starea actuală și istoria problemei! Când ancheta vă va permite ca totul să fie elucidat, veți ști cum s-o rezolvați. Concluziile se desprind la sfârșitul anchetei și nu la începutul ei. Numai

proștii, de unii singuri sau în grup, fără a face nici o anchetă, își muncesc mințile pentru „a găsi o soluție“ și „a descoperi o idee“. Trebuie să fie înțeles că aceasta nu poate duce la nici o soluție bună, la nici o idee bună.

Impotriva cultului cărții (mai 1930).

Ancheta se aseamănă cu „nouă luni de sarcină“, iar rezolvarea unei probleme cu „ziua de naștere“. A face anchetă cu privire la o problemă înseamnă a o rezolva.

Impotriva cultului cărții (mai 1930).

Aplicînd teoria și metoda marxist-leninistă, să facem anchete și cercetări sistematice și minuțioase asupra realității înconjurătoare. În munca noastră, să nu ne bizuim numai pe entuziasmul nostru, ci să acționăm, după

cum spune Stalin, îmbinînd elanul revoluționar cu spiritul practic.

Să reorganizăm studiul nostru
(mai 1941), „Opere Alese“,
vol. III.

Singura metodă care permite cunoașterea situației este de a întreprinde anchete asupra societății, asupra realității vii a tuturor claselor societății. Pentru cei însărcinați cu munci de conducere, metoda fundamentală de a cunoaște situația este să se concentreze, potrivit unui anumit plan, asupra cîtorva orașe și sate și, aplicînd punctul de vedere fundamental al marxismului, adică folosind metoda analizei de clasă, să întreprindă anchete minuțioase.

Prefață și postfață la „Anchete la țară“ (martie-aprilie 1941),
„Opere Alese“, vol. III.

La o ședință de anchetă nu este nevoie să inviți multă lume, e de ajuns să inviți vreo trei-patru sau vreo șapte-opt oameni. Pentru fiecare asemenea ședință trebuie să acorzi timp, să pregătești un chestionar, să pui tu însuși întrebările și să notezi răspunsurile, să intri în discuție cu cei adunați. De aceea, dacă nu ești pătruns de un mare entuziasm, de hotărîrea de a-ți îndrepta privirile în jos, de setea de a cunoaște, dacă nu ai curajul de a lăsa la o parte înfumurarea deșartă și de a deveni sincer tu însuși elev, atunci, în mod sigur, nu poți face anchete sau le vei face prost.

Prefață și postfață la „Anchete la țară“ (martie-aprilie 1941), „Opere Alese“, vol. III.

Un plan just de acțiune întocmit de un comandant rezultă dintr-o hotărîre

justă; hotărîrea justă rezultă din aprecierea justă a situației, iar aprecierea justă a situației se bazează pe o recunoaștere minuțioasă și necesară și pe judecarea sistematică a tuturor datelor obținute prin recunoaștere. Comandantul folosește toate mijloacele de recunoaștere posibile și necesare, judecă toate informațiile asupra inamicului obținute prin recunoaștere, alegînd neghina din grîu, înlăturînd ceea ce e fals și păstrînd ceea ce e adevărat, trecînd de la un lucru la altul, de la exterior la interior, apoi, ținînd seama de propriile sale condiții, studiază raportul de forțe existent între cele două părți și legătura reciprocă dintre ele și, astfel, apreciază situația, ia o hotărîre și elaborează planul. Acesta este un întreg proces de cunoaștere a situației, pe care trebuie să-l desfășoare un comandant.

militar înainte de a trece la elaborarea unui plan strategic, a unui plan operativ sau de luptă.

Problemele strategice ale războiului revoluționar din China (decembrie 1936), „Opere Alese“, vol. I.

24. ÎNDREPTAREA IDEILOR GREȘITE

Chiar dacă munca noastră a fost încununată de succese extrem de mari, nu există nici un motiv de îngîmfare și de autoelogiere. Modestia ne face să progresăm, în timp ce îngîmfarea ne face să rămînem în urmă. Acesta este un adevăr pe care trebuie să-l păstrăm întotdeauna în minte.

Cuvîntare de deschidere la
Congresul al VIII-lea al Par-
tidului Comunist Chinez (15
septembrie 1956).

O dată cu victoria, în partid pot să apară anumite stări de spirit: îngîmfare, pretenții pe baza afirmării meritelor proprii, inerție și lipsa dorinței de progres, goana după plăceri și refuzul de a mai duce o viață grea. O dată cu victoria, poporul ne va fi recunoscător și burghezia va veni să ne măgulească. Dușmanul nu ne poate supune prin forța armelor, acesta este un fapt deja dovedit. Cu toate acestea, măgulirile burgheziei îi pot supune pe cei din rîndurile noastre cu voința slabă. Pot exista comuniști pe care dușmanii înarmați nu i-au putut învinge, care în fața acestor dușmani au fost demni de titlul de eroi, dar care, incapabili de a rezista gloanțelor poleite cu zahăr, vor fi înfrinți de

aceste gloanțe. Noi trebuie să prevenim o asemenea situație.

Raport prezentat la cea de-a doua plenară a celui de-al VII-lea Comitet Central al Partidului Comunist Chinez (5 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Există multe lucruri care ne pot deveni un balast, o povară, dacă le tratăm în mod inconștient, orbește. De pildă: cineva a comis o greșeală și socotește că, în orice caz, acum este un om care a greșit, iar din această pricină este deprimat; altul nu a comis greșeli și de aceea se crede fără greș și devine înfumurat. Unul nu are succes în muncă, și de aceea poate deveni pesimist și descurajat; altul are succese în muncă, și de aceea poate deveni orgolios și arogant. Un tovarăș cu un scurt trecut de luptă poate, din

această cauză, să se eschiveze de răspundere; altul însă, în virtutea bogatului său trecut de luptă, poate să se creadă infailibil. Elementele provenite din rîndul muncitorilor sau țărănilor, mîndrindu-se cu origina lor de clasă, pot privi de sus elementele provenite din rîndul intelectualilor; iar acestea din urmă, mîndrindu-se cu unele cunoștințe ale lor, le pot privi de sus pe cele dintîi. Orice calificare profesională se poate transforma într-un capital personal, care duce la aroganță și la o atitudine de desconsiderare față de alții. Pînă și vîrsta poate fi folosită ca un pretext de îngîmfare: un tînăr, considerîndu-se inteligent și capabil, poate avea o atitudine de desconsiderare față de bătrîni; iar un bătrîn, fălindu-se cu bogata sa experiență, poate avea o atitudine de desconsiderare față de tineri. Dacă nu am

privi în mod conștient toate aceste lucruri, ele ar putea să devină o povară, un balast.

Studiul nostru și situația actuală (12 aprilie 1944), „Opere Alese“, vol. III.

Unii tovarăși care lucrează în armată s-au molipsit de înfumurare, se poartă arbitrar cu ostașii, cu populația, cu organele guvernamentale și de partid. Ei aduc tot felul de învinuiri tovarășilor care lucrează pe plan local, iar lor înșiși nu-și aduc nici o învinuire, la ei înșiși ei observă numai succesele, dar nu-și văd lipsurile; le plac numai măgulirile și nu suportă nici o critică ... Armata trebuie să se ocupe serios de îndreptarea acestor lipsuri.

Organizați-vă! (29 noiembrie 1943), „Opere Alese“, vol. III.

O muncă grea este ca o povară pusă înaintea noastră, care ne provoacă să o săltăm pe umerii noștri. Unele poveri sînt mai ușoare, altele sînt grele. Există oameni care preferă poverile ușoare, ferindu-se de cele grele, și care trec poverile grele asupra altora, luîndu-le pentru ei pe cele ușoare. Aceasta nu este o atitudine bună. Alți tovarăși nu se comportă astfel; ei lasă altora avantajele și iau pentru ei înșiși sarcinile cele mai grele; ei sînt primii în a suporta încercări grele și ultimii în a se bucura de bunăstare. Aceștia sînt tovarășii buni. Noi trebuie cu toții să ne însușim spiritul lor comunist.

Despre tratativele de la Ciung-ting (17 octombrie 1945),
„Opere Alese“, vol. IV.

Există mulți oameni cărora le lipsește simțul răspunderii față de muncă;

ei preferă poverile ușoare, ferindu-se de cele grele, trec poverile grele asupra altora, luându-le pentru ei pe cele ușoare. Cu orice s-ar ocupa, ei se gîndesc mai întîi la ei înșiși, și pe urmă la ceilalți. Aduc o contribuție mărunță și se cred formidabili, se umflă în pene de orgoliu și se laudă, temîndu-se ca ceilalți să nu fi băgat de seamă. În sufletul acestor oameni nu există dragoste fierbinte față de tovarăși și popor, ci răceală, nepăsare și apatie. De fapt, acești oameni nu sînt comuniști sau, în orice caz, nu pot fi considerați ca adevărați comuniști.

*În memoria lui Norman Bethune (21 decembrie 1939),
„Opere Alese“, vol. II.*

Cei care pretind o așa-zisă „independență“ sînt întotdeauna înclinați să-și

pună „eul“ lor propriu pe primul plan. În general, asemenea oameni abordează greșit problema relațiilor dintre individ și partid. În vorbe respectă și ei partidul, dar în realitate ei pun persoana lor pe primul plan, iar partidul pe planul al doilea. Pentru ce scop se fac acești oameni luntre și punte? Ei umblă după glorie, după situație, și vor să fie puși la vedere. Primind în sarcina lor un anumit sector de muncă, ei încep imediat să facă pe independenții. În acest scop, ei atrag pe unii, înlătură pe alții, recurg la lingușire și la ademenire printre tovarăși, transplantează în Partidul Comunist stilul vulgar al partidelor burgheze. Pe acești oameni îi pierde necinstea lor. Eu socot că trebuie să muncim cu cinste, căci fără o atitudine cinstită este absolut cu neputință să

îndeplinim vreo sarcină pe lumea asta.

*Rectificarea stilului de gândire
și de muncă al partidului*
(1 februarie 1942), „Opere
Alese“, vol. III.

Comuniștii trebuie să înțeleagă adevărul, că nevoile unei părți trebuie să fie subordonate nevoilor întregului. Dacă un considerent oarecare este acceptabil din punctul de vedere al unei situații parțiale, dar nu este acceptabil din punctul de vedere al situației de ansamblu, partea trebuie să se supună întregului. Și dacă, invers, un considerent oarecare nu este acceptabil din punctul de vedere al situației parțiale, dar în schimb este acceptabil din punctul de vedere al situației de ansamblu, și în acest caz partea trebuie să se supună întregului. Tocmai aceasta

înseamnă a ține seama de situația de ansamblu.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Goana după plăceri. În Armata Roșie există nu puțini oameni la care individualismul se manifestă prin goana după plăceri. Ei vor întotdeauna ca trupele să meargă în orașele mari. Ei vor să ajungă acolo nu de dragul muncii, ci de dragul plăcerilor. Dar, mai ales, acestor oameni nu le place să lucreze în regiunile roșii, unde condițiile de viață sînt grele.

Despre îndreptarea ideilor greșite din partid (decembrie 1929), „Opere Alese“, vol. I.

Trebuie să luptăm împotriva tendințelor de departamentalism egoist,

care se exprimă prin pornirea de a ține seama numai de interesele proprii și de a nu ține seama de interesele altora. Cei care rămân indiferenți față de greutatea altora, care refuză să-și transfere cadrele proprii atunci când alții o cer sau care transferă altora cadre slabe, „folosind cîmpul vecinului ca pe canalul lor de scurgere“, care nesocotesc complet interesele altei unități, ale altei regiuni, ale altor oameni, sînt molipsiți de departamentalism egoist. Aceasta înseamnă o pierdere totală a spiritului comunist. Nedorința de a ține seama de interesele întregului, nepăsarea față de alte unități, față de alte regiuni, față de alți oameni — acestea sînt trăsături caracteristice unui om molipsit de departamentalism egoist. În rîndurile unor asemenea oameni trebuie să se ducă o intensă muncă educativă, pentru ca

ei să înțeleagă că aceasta este o tendință sectaristă, care, dacă o lași să se dezvolte, devine foarte periculoasă.

*Rectificarea stilului de gândire
și de muncă al partidului*
(1 februarie 1942), „Opere
Alese“, vol. III.

Liberalismul se manifestă sub diferite forme:

Știi foarte bine că cineva procedea-
ză greșit, dar numai pentru că acel ci-
neva este un cunoscut, un consătean,
un coleg de școală, un prieten intim,
un om drag, un vechi tovarăș de
muncă sau un vechi subaltern, nu ai
cu el o confruntare principială de pă-
reri, ci lași lucrurile să-și urmeze cur-
sul de dragul menținerii păcii și a
prieteniei; sau îl dojenești puținel, dar
nu rezolvi problema pînă la capăt,
pentru a rămîne în termeni buni cu el.

Rezultatul este că se aduc prejudicii atît întregului colectiv cît și persoanei respective. Aceasta este prima formă a liberalismului.

Îți îngădui să faci o critică lipsită de răspundere în spate, dar nu faci propuneri în mod activ în fața organizației; nu vorbești în față, ci spui cîte și mai cîte în spate; la adunări taci, iar după adunări te apuci să pălăvrăgești. În conștiința ta, în locul principiilor vieții colective, domnește numai dez-mățul liberal. Aceasta este a doua formă a liberalismului.

Lași lucrurile în voia lor dacă ele nu te privesc personal; știind foarte bine că oamenii n-au dreptate, consideri că e mai bine să vorbești cît mai puțin; rămîi în mod înțelept la adăpost, numai ca tu însuși să nu păcătuiești. Aceasta este a treia formă a liberalismului.

Nu te supui ordinelor și pui părerea ta personală mai presus de toate; vrei numai ca organizația să se îngrijească de tine, dar nu vrei să recunoști disciplina de organizație. Aceasta este a patra formă a liberalismului.

Nu lupți împotriva părerilor greșite, nu le combați în interesul unirii, în interesul progresului, în interesul buneîndepliniri a muncii, ci te ocupi de atacuri personale, de ceartă, de răfuieli personale, cauți să te răzbuni. Aceasta este a cincea formă a liberalismului.

Auzi părerî greșite, dar nu intervii în discuții; mai mult, nu aduci la cunoștință nici chiar opiniile contrarevoluționarilor, ci le asculți cu indiferență, ca și cum nimic nu s-a întîmplat. Aceasta este a șasea formă a liberalismului.

Nu duci muncă de propagandă și agitație în mase, nu ieî cuvîntul, nu

cauți să cunoști situația, nu te interesezi, nu pui la inimă interesele vitale ale populației, ești indiferent față de toate. Uیți că ești membru al Partidului Comunist și te porți ca un om de rînd oarecare. Aceasta este a șaptea formă a liberalismului.

Cînd vezi că se comit acte care aduc prejudicii intereselor maselor, tu nu te revolți, nu convingi, nu le curmi, nu duci muncă de lămurire, ci le tolerezi, închizi ochii asupra lor. Aceasta este a opta formă a liberalismului.

Ai o atitudine neserioasă față de muncă, muncești fără un plan precis, fără o orientare precisă, faci lucru de mîntuială, fie cum o fi, a trecut ziua — și gata. Aceasta este a noua formă a liberalismului.

Considerîndu-te revoluționar cu merite, te fălești cu stagiul, dar de sarcinile mari nu te achiți, iar de la cele

mărunte te eschivezi, lucrezi neglijent, cu învățătura nu te omori. Aceasta este a zecea formă a liberalismului.

Atunci cînd comiți o greșeală, deși ai înțeles acest lucru, totuși nu vrei s-o îndrepti, și prin aceasta dai dovadă de liberalism față de tine însuși. Aceasta este a unsprezecea formă a liberalismului.

Impotriva liberalismului (7 septembrie 1937), „Opere Alese“, vol. II.

Într-un colectiv de revoluționari, liberalismul este extrem de dăunător. El reprezintă un fel de agent corosiv, care provoacă destrămarea unității, slăbirea coeziunii, pasivitate în muncă și divergențe de păreri. Liberalismul face ca în rîndurile revoluționarilor să dispară organizarea și disciplina

riguroasă, împiedică aplicarea consecventă și pînă la capăt a liniei politice, îndepărtează organizația de partid de masele pe care le conduce. Aceasta este o tendință profund dăunătoare.

Împotriva liberalismului (7 septembrie 1937), „Opere Alese“, vol. II.

Liberalii privesc principiile marxismului ca pe niște dogme abstracte. Ei sînt pentru marxism, dar nu intenționează să-l transpună în viață sau nu intenționează să transpună în întregime în viață; ei nu intenționează să înlocuiască liberalismul lor prin marxism. Acești oameni dețin și marxismul și liberalismul; ei vorbesc de marxism, dar practică liberalismul; ei aplică pentru alții marxismul, iar pentru ei înșiși liberalismul. În bagajul lor se găsește și unul și altul, fiecare cu

rostul lui. Aceasta este metoda de gîndire a anumitor oameni.

Împotriva liberalismului (7 septembrie 1937), „Opere Alese“, vol. II.

Statul popular protejează poporul. Numai atunci cînd poporul dispune de un astfel de stat, el poate ca prin metode democratice să se educe și să se reeduce el însuși pe scara națională și cu participarea tuturor, să se debaraseze de influența reacționarilor din țară și de peste hotare (influență foarte mare încă la ora actuală, care va dăinui vreme îndelungată și nu va putea fi lichidată rapid), să se descorosească de obișnuințele și ideile nefaste moștenite de la vechea societate, să evite a se lăsa antrenat de reacționari pe un drum greșit, și să

continue să înainteze spre o societate socialistă, spre o societate comunistă.

Despre dictatura democrat-populară (30 iunie 1949),
„Opere Alese“, vol. IV.

Nu este greu ca un om să facă câteva lucruri bune, greu este să facă toată viața lucruri bune, fără să facă vreodată ceva rău, să acționeze consecvent în interesul maselor largi, în interesul tinerilor și în interesul revoluției, să ducă o luptă perseverentă și plină de abnegație timp de mai multe decenii, ca și cum n-ar fi decît o zi. Aceasta este într-adevăr lucrul cel mai greu!

Mesaj de felicitare cu ocazia celei de-a 60-a aniversări a nașterii tovarășului Ŭ lu-djang (15 ianuarie 1940).

25. UNITATEA

Unificarea țării noastre, unitatea poporului nostru și unitatea tuturor naționalităților din țară — iată chezașia fundamentală a unei victorii sigure a cauzei noastre.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul poporului (27 februarie 1957).

Numai prin unitatea Partidului Comunist poate fi obținută unitatea întregii clase și a întregii națiuni; numai prin unitatea întregii clase și a întregii națiuni, poate fi învins dușmanul

și pot fi îndeplinite sarcinile revoluției naționale și democratice.

Să luptăm pentru atragerea maselor de multe milioane în frontul unit național anti-japonez (7 mai 1937), „Opere Alese“, vol. I.

Trebuie să unim trainic toate forțele partidului nostru pe baza principiilor de organizare și de disciplină ale centralismului democratic. Trebuie să urmărim unirea cu toți tovarășii, oricine ar fi ei, dacă sînt gata să respecte programul, statutul și hotărîrile partidului.

Despre un guvern de coaliție (24 aprilie 1945), „Opere Alese“, vol. III.

Această metodă democratică de rezolvare a contradicțiilor din sînul

poporului, noi am concretizat-o în 1942 în formula: „Unitate — critică — unitate“. Mai explicit, aceasta înseamnă: pornind de la dorința de unitate, să căutăm prin critică sau luptă să rezolvăm contradicțiile și să ajungem la o nouă unitate, pe o bază nouă. Potrivit cu experiența noastră, aceasta constituie o metodă justă de rezolvare a contradicțiilor din sînul poporului.

*Cu privire la rezolvarea justă
a contradicțiilor din sînul po-
porului (27. februarie 1957).*

Acastă armată posedă o admirabilă unitate în sînul ei și în relațiile sale exterioare. În sînul armatei există unitate între ofițeri și ostași, între superiori și subordonați, între munca militară, munca politică și serviciile din spatele frontului; în exterior există

unitate între armată și popor, între armată și organele puterii, între trupele noastre și trupele prietene. Tot ceea ce dăunează acestei unități trebuie înlăturat.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

26. DISCIPLINA

În sînul poporului, democrația este corelativă cu centralismul, libertatea cu disciplina. Acestea sînt două aspecte contradictorii ale unui singur tot; ele sînt în contradicție, dar totodată unite, și de aceea nu trebuie să subliniem unilateral unul din aceste aspecte și să-l negăm pe celălalt. În sînul poporului nu ne putem lipsi de libertate, dar nici nu ne putem lipsi de disciplină, nu ne putem lipsi de democrație, dar nici nu ne putem lipsi de centralism. Centralismul nostru democratic constituie tocmai o asemenea unitate dintre democrație și

centralism, dintre libertate și disciplină. Într-un asemenea sistem, poporul se bucură de o largă democrație și libertate, dar în același timp, el trebuie să se mențină în limitele disciplinei socialiste.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul poporului (27 februarie 1957).

Trebuie reafirmată disciplina de partid și anume:

- 1) supunerea individului față de organizație;
- 2) supunerea minorității față de majoritate;
- 3) supunerea nivelului inferior față de cel superior;
- 4) supunerea întregului partid față de Comitetul Central.

Oricine încalcă aceste reguli de disciplină subminează unitatea partidului.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Una dintre regulile disciplinei de partid este supunerea minorității față de majoritate. Minoritatea, dacă punctul ei de vedere a fost respins, este obligată să sprijine hotărîrea adoptată de majoritate. La nevoie, problema poate fi pusă din nou la o adunare următoare, dar nu este admisibilă nici o acțiune contrară hotărîrii adoptate.

Despre îndreptarea ideilor greșite din partid (decembrie 1929), „Opere Alese“, vol. I.

Cele trei reguli fundamentale ale disciplinei sînt următoarele:

- 1) supuneți-vă ordinelor în toate acțiunile voastre;
- 2) nu luați de la mase nici un singur ac, nici un capăt de ață;
- 3) predați autorităților orice obiect capturat.

Cele opt recomandări sînt următoarele:

- 1) vorbiți politicos;
- 2) plătiți cinstit ceea ce cumpărați;
- 3) înapoiati tot ceea ce împrumutați;
- 4) plătiți tot ceea ce stricați;
- 5) nu loviți și nu înjurați oamenii;

6) nu provocați pagube recolte-
lor;

7) nu vă permiteți libertăți cu
femeile;

8) nu maltratați prizonierii.

*Instrucțiunile Înaltului Coman-
dament al Armatei Populare
Chineze de Eliberare cu pri-
vire la o nouă proclamare a
celor trei reguli fundamentale
ale disciplinei și a celor opt
recomandări (10 octombrie
1947), „Opere Alese“, vol. IV.*

Trebuie întărită disciplina, trebuie
să se execute cu hotărîre ordinele, să
fie aplicată linia politică, să se res-
pecte cele trei reguli fundamentale ale
disciplinei și cele opt recomandări, să
se realizeze unitatea dintre armată și
popor, unitatea dintre armată și gu-
vern, unitatea dintre ofițeri și soldați

și unitatea întregii armate, să nu se permită nici o încălcare a disciplinei.

*Manifestul Armatei Populare
Chineze de Eliberare* (octom-
brie 1947), „Opere Alese“,
vol. IV.

27. CRITICA ȘI AUTOCRITICA

Partidul Comunist nu se teme de critică, deoarece noi sîntem marxiști, adevărul este de partea noastră și masele de bază — muncitorii și țărani — sînt de partea noastră.

Cuvîntare rostită la Conferința națională a Partidului Comunist Chinez cu privire la munca de propagandă (12 martie 1957).

Materialiștii consecvenți sînt oameni neînfricați. Noi sperăm că toți cei

care luptă împreună cu noi își vor asuma în mod curajos răspunderile ce le revin, vor birui greutățile, nu se vor teme nici de insuccese, nici de bîrfeli sau batjocuri și nu se vor teme să ne critice pe noi, comuniștii, și să ne propună sugestiile lor. „Cel ce nu se teme de schingiuirile călăului, îndrăznește să-l doboare și pe împărat de pe cal“ — de un asemenea spirit de cutezanță avem nevoie în lupta noastră pentru socialism și comunism.

Cuvîntare rostită la Conferința națională a Partidului Comunist Chinez cu privire la munca de propagandă (12 martie 1957).

Noi avem arma marxist-leninistă a criticii și autocriticii. Noi putem să ne debarasăm de stilul nesănătos de

gîndire și de muncă și să-l păstrăm pe cel bun.

Raport prezentat la cea de-a doua plenară a celui de-al VII-lea Comitet Central al Partidului Comunist Chinez (5 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Încă o izbitoare particularitate care ne deosebește de celelalte partide politice este practicarea serioasă a auto-criticii. Am mai spus că în casă trebuie să măturăm mereu, pentru că altfel în ea se strînge praf; trebuie să ne spălăm regulat, pentru că altfel fața ni se murdărește de praf. În capetele tovarășilor noștri și în munca partidului nostru se poate de asemenea aduna praf, și de aceea ele trebuie curățate și spălate. Proverbul „apa

curgătoare nu ajunge clocită și în balamaua ușii nu se fac viermi“ înseamnă că mișcarea continuă împiedică pătrunderea și acțiunea de infectare a diferiților microbi și paraziți. A verifica mereu munca noastră, a introduce pe scară largă în procesul acestei verificări stilul democratic de muncă; a nu ne teme de critică și autocritică, ci a urma maximele povățuitoare ale poporului chinez, cum ar fi: „A spune tot ceea ce știi, a nu trece sub tăcere nimic din ceea ce știi“; „Nimeni nu este vinovat pentru a fi vorbit, critica trebuie privită de cei care o ascultă ca o învățătură“; „Dacă ai greși, îndreaptă-le; dacă n-ai greși, supraviețuiește-te“, — acesta este singurul mijloc eficace pentru a preveni împuierea capetelor tovarășilor noștri și a organismului partidului nostru cu

tot felul de gunoaie politice și de microbi politici.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

Opoziția și lupta diferitelor concepții în partid apar în permanență, și aceasta constituie reflectarea în partid a contradicțiilor de clasă existente în societate și a contradicțiilor dintre nou și vechi. Dacă în partid n-ar exista contradicții și luptă ideologică în vederea rezolvării acestor contradicții, viața partidului ar lua sfârșit.

Cu privire la contradicție
(august 1937), „Opere Alese“,
vol. I.

Noi sîntem pentru lupta ideologică activă, deoarece ea este arma care

asigură unitatea în sînul partidului și al organizațiilor revoluționare, în interesul luptei noastre. Fiecare comunist, fiecare revoluționar trebuie să ia această armă în mînă.

Liberalismul, însă, respinge lupta ideologică și se situează pe pozițiile unei păci neprincipiale. Acest lucru dă naștere unui stil decadent și filistin și duce la degenerarea politică a unor unități și a unor membri ai partidului și ai organizațiilor revoluționare.

Împotriva liberalismului (7 septembrie 1937), „Opere Alese“, vol. II.

În lupta noastră împotriva subiectivismului, sectarismului și stilului stereotip în sînul partidului, trebuie să ținem seama de două precepte: în primul rînd, „a trage învățăminte din greșelile trecutului pentru a le evita

în viitor“ și, în al doilea rînd, „a trata bolnavul pentru a-l salva“. Trebuie să demascăm neapărat greșelile trecutului, fără a ține seama de persoane, să analizăm și să criticăm, pe baza unei atitudini științifice, tot ce a fost negativ în trecut, pentru a acționa pe viitor cu mai multă prudență, pentru a munci mai bine — iată în ce constă sensul preceptului „a trage învățăminte din greșelile trecutului pentru a le evita în viitor“. Dar, demascînd greșelile și criticînd lipsurile, noi urmărim același țel pe care-l urmărește un medic cînd vindecă un bolnav, și anume, a-i salva viața, și nu a-l face să moară în urma tratamentului. Dacă un om se îmbolnăvește de apendicită, medicul îi scoate apendicele, salvîndu-i astfel viața. Un om care, săvîrșind o greșeală, nu-și va ascunde boala și nu se va eschiva

de la lecuire și care nu va persevera în greșeala sa într-atît, încît să ajungă în cele din urmă într-o stare de nevindecat, ci, dimpotrivă, își va manifesta cinstit și sincer dorința de a se lecuși și de a se îndrepta, pe un astfel de om îl vom saluta și îl vom vindeca, pentru ca să devină un bun tovarăș. Noi nu vom ști să îndeplinim cu succes această sarcină dacă, lăsîndu-ne duși de o pornire de moment, vom lovi fără cruțare. În lecuirea bolilor ideologice și politice nu trebuie în nici un caz să se manifeste nesăbuiță; singura metodă de lecuire justă și eficientă este „tratarea bolnavului pentru a-l salva“.

Rectificarea stilului de gîndire și de muncă al partidului
(1 februarie 1942), „Opere Alese“, vol. III.

În ceea ce privește problema criticii interne de partid, trebuie să menționăm încă un punct, și anume că, în critica lor, unii tovarăși își fixează atenția nu asupra a ceea ce este principal, ci asupra unor lucruri mărunte. Ei nu înțeleg că sarcina principală a criticii este de a arăta greșelile politice și organizatorice. Cît privește lipsurile personale, dacă ele nu sînt legate de greșeli politice și organizatorice, nu trebuie să fie criticate prea aspru, pentru ca tovarășii să nu fie cu totul descumpăniți. Totodată, de îndată ce o asemenea critică va căpăta amploare, atenția organizației de partid se va concentra exclusiv asupra lipsurilor mărunte și oamenii se vor transforma în pedanți preocupați de lucruri de nimica, dînd uitării

sarcinile politice ale partidului; aceasta reprezintă o mare primejdie.

Despre îndreptarea ideilor greșite din partid (decembrie 1929), „Opere Alese“, vol. I.

În critica în sînul partidului, trebuie să ne punem în gardă împotriva judecăților subiectiviste arbitrare și împotriva vulgarizării criticii; orice afirmație trebuie să fie întemeiată, iar critica trebuie să țină seama de politică.

Despre îndreptarea ideilor greșite din partid (decembrie 1929), „Opere Alese“, vol. I.

Critica internă de partid este o armă care ajută la întărirea organizației de partid și la sporirea capacității de luptă a partidului. Dar critica în organizațiile de partid din Armata

Roșie capătă în unele cazuri un alt caracter, adică se transformă în atacuri personale. Aceasta dăunează nu numai anumitor persoane, dar și organizațiilor de partid. Aceasta este o manifestare a individualismului mic-burghez. Metoda de îndreptare constă în a-i face pe membrii de partid să înțeleagă că scopul criticii este de a întări capacitatea de luptă a partidului în vederea cuceririi victoriei în lupta de clasă și că critica nu trebuie folosită ca un instrument pentru atacuri personale.

Despre îndreptarea ideilor greșite din partid (decembrie 1929), „Opere Alese“, vol. I.

Noi slujim poporul, și de aceea nu ne este teamă, dacă avem lipsuri, ca alții să ni le arate și să ne critice. Oricine poate să ni le arate. Dacă are dreptate, sîntem gata să le îndreptăm.

Dacă ceea ce ni se propune este în folosul poporului, noi vom acționa în consecință.

Să slujim poporul (8 septembrie 1944), „Opere Alese“, vol. III.

Noi, comuniștii chinezi, luînd ca punct de plecare interesele supreme ale celor mai largi mase ale poporului chinez, sîntem convinși de dreptatea deplină a cauzei noastre și nu vom ezita să aducem jertfă acestei cauze tot ceea ce ne aparține personal, fiind întotdeauna gata să ne dăm viața pentru ea. Există oare, în acest caz, idei, concepții, păreri sau metode de care noi, comuniștii, să nu ne putem lepăda, dacă ele nu corespund cerințelor poporului? Oare putem permite ca vreun gunoi politic sau niște microbi politici să ne murdărească fața

curată și să ne infecteze organismul sănătos? Amintirea nenumăraților martiri ai revoluției care și-au jertfit viața pentru interesele poporului umple de durere inimile celor rămași în viață. Există oare, în acest caz, interese personale pe care să nu le putem sacrifica și greșeli de care să nu ne putem lepăda?

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere Alese“, vol. III.

Nu trebuie în nici un caz să ne mulțumim cu primul succes. Trebuie să ne stăpânim mulțumirea de sine, trebuie să ne criticăm mereu lipsurile, după cum zilnic ne spălăm și măturăm pe jos pentru a păstra curățenia și a îndepărta murdăria.

Organizați-vă! (29 noiembrie 1943), „Opere Alese“, vol. III.

Critica trebuie să fie făcută la timp; nu trebuie să ne obișnuim cu critica făcută după consumarea faptelor.

Despre problema cooperativizării agriculturii (31 iulie 1955).

Greșelile și insuccesele ne-au fost de învățătură, ne-au făcut să fim mai înțelepți și, în consecință, munca noastră a mers ceva mai bine. Pentru oricare partid politic, pentru oricare individ este greu să evite greșelile. Noi cerem însă să se facă cât mai puține. Când se comite o greșală trebuie s-o îndreptăm, și cu cât o vom îndrepta mai repede și mai complet, cu atât va fi mai bine.

Despre dictatura democratic-populară (30 iunie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

28. COMUNIȘTII

Un comunist trebuie să fie sincer și deschis, devotat și activ, să pună interesele revoluției mai presus ca propria sa viață și să-și subordoneze interesele personale intereselor revoluției; el trebuie întotdeauna și peste tot să susțină cu fermitate principiile juste, să ducă o luptă neobosită împotriva oricăror idei și acțiuni greșite, și astfel să consolideze viața colectivă a partidului și să întărească legăturile partidului cu masele; el trebuie să se îngrijească de partid și de mase mai mult decît de orice individ, să se îngrijească de ceilalți mai mult decît de

sine însuși. Numai astfel poate fi el considerat comunist.

Împotriva liberalismului (7 septembrie 1937), „Opere Alese“, vol. II.

Fiecare tovarăș trebuie să înțeleagă că toate cuvintele și toate acțiunile unui comunist trebuie să aibă drept criteriu suprem măsura în care ele corespund intereselor supreme ale celor mai largi mase populare și măsura în care ele sînt sprijinite de cele mai largi mase populare.

Despre un guvern de coaliție (24 aprilie 1945), „Opere Alese“, vol. III.

Un comunist nu trebuie să pună nicăieri și niciodată interesele perso-

nale pe primul plan, ci trebuie să le subordoneze intereselor națiunii, intereselor maselor populare. De aceea egoismul, pasivitatea, eschivarea de la muncă, delapidarea, corupția, vedetismul etc. merită cel mai profund dispreț, pe cînd dezinteresarea, ardoarea și rîvna în muncă, îndeplinirea dezinteresată a îndatoririlor și munca perseverentă și plină de abnegație sînt demne de respect.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Comunistul trebuie să fie întotdeauna gata să susțină cu fermitate adevărul, pentru că orice adevăr corespunde intereselor poporului; comunistul trebuie să fie întotdeauna gata

să-și îndrepte greșelile, pentru că orice greșeală este contrară intereselor poporului.

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

Față de orice chestiune, un comunist trebuie să-și pună întrebarea „de ce?“, să judece în mod independent și cu minuțiozitate, să chibzuiască dacă ea corespunde realității și dacă este într-adevăr bine întemeiată; în nici un caz, comunistul nu trebuie să urmeze orbește pe alții, nu trebuie să propovăduiască ploconirea servilă în fața unei păreri străine.

*Rectificarea stilului de gândire
și de muncă al partidului*
(1 februarie 1942), „Opere
Alese“, vol. III.

Trebuie să încurajăm tovarășii să țină seama de interesele întregului. Fiecare membru de partid, munca în fiecare sector, fiecare cuvânt sau acțiune, toate trebuie să aibă ca punct de plecare interesele întregului partid; în nici un caz nu trebuie să admitem încălcarea acestui principiu.

Rectificarea stilului de gândire și de muncă al partidului
(1 februarie 1942), „Opere Alese“, vol. III.

Comuniștii trebuie să fie exemplu de căutare a adevărului în faptele reale și exemplu de clarviziune, deoarece numai prin căutarea adevărului în faptele reale putem asigura îndeplinirea sarcinii trasate și numai

clarviziunea ne ajută să nu ne pierdem direcția în drumul nostru înainte.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Comuniștii trebuie să dea dovadă de cea mai mare clarviziune, de cel mai profund spirit de sacrificiu, de cea mai mare fermitate și de priceperea de a analiza fără nici o prejudecată situația, trebuie să se sprijine pe majoritatea maselor și să câștige sprijinul maselor.

Sarcinile Partidului Comunist Chinez în perioada războiului anti-japonez (3 mai 1937), „Opere Alese“, vol. I.

Comuniștii trebuie să fie exemplu și în studiu; ei trebuie zi de zi să fie

învățători ai maselor și, totodată, trebuie zi de zi să fie elevi ai maselor.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Muncind într-o mișcare de masă, un comunist trebuie să se comporte ca un prieten al maselor, și nu ca un șef al lor; trebuie să fie un învățător neobosit al maselor, și nu un politician birocrat.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Comuniștii nu trebuie să se rupă niciodată de majoritatea maselor și, neținând seama de starea majorității, să se aventureze înainte în mod izolat în fruntea numai a unei minorități

înaintate; este necesar să se îngrijească de stabilirea unor legături strânse între elementele înaintate și masele largi populare. Tocmai aceasta înseamnă a ține seama de majoritate.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Noi, comuniștii, sîntem ca semințele și poporul este ca solul. Oriunde ne vom duce, trebuie să ne unim cu poporul, să prindem rădăcini și să înflorim în mijlocul poporului.

Despre tratativele de la Ciungting (17 octombrie 1945), „Opere Alese“, vol. IV.

În orice problemă, noi, comuniștii, trebuie să știm să ne unim cu masele. Vor putea oare membrii partidului

nostru, dacă își vor petrece toată viața între patru pereți, ferindu-se de furtuni și neieșind în lume, să aducă vreun folos poporului chinez? Nu, de loc. Noi nu avem nevoie de asemenea membri de partid. Noi, comuniștii, trebuie să înfruntăm furtunile, trebuie să pășim în lume. Aceste furtuni sînt mărețele furtuni ale luptei maselor, această lume este măreața lume a luptei maselor.

Organizați-vă! (29 noiembrie 1943), „Opere Alese“, vol. III.

Rolul de avangardă și exemplul comuniștilor au o însemnătate excepțională. În Armata a 8-a și în Noua armată a 4-a comuniștii trebuie să fie exemplu de vitejie în luptă, de executare întocmai a ordinelor, de respectare a disciplinei, de îndeplinire a

muncii politice și de întărire a coeziunii și unității interne.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Comuniștii nu trebuie niciodată să se considere infailibili, să se poarte cu aroganță, să creadă că la ei totul e bine, iar la alții totul e rău, nu trebuie niciodată să se închidă în chilia lor, să se laude singuri și să se poarte ca despoți.

Cuvîntare rostită la ședința Consiliului politic popular al Regiunii de graniță Șensi-Gansu-Ningsia (21 noiembrie 1941), „Opere Alese“, vol. III.

Comuniștii trebuie să-și plece urechea la părerea necomuniștilor și să

dea celorlalți posibilitatea de a-și spune părerea. Dacă oamenii au dreptate, trebuie să salutăm aceasta, trebuie să ne însușim de la ei tot ce este pozitiv; dacă oamenii nu au dreptate, trebuie să le dăm totuși posibilitatea de a-și spune părerea pînă la capăt, iar după aceea să-i lămurim cu răbdare.

*Cuvîntare rostită la ședința
Consiliului politic popular al
Regiunii de graniță Șensi-
Gansu-Ningsia (21 noiembrie
1941), „Opere Alese“, vol. III.*

Față de oamenii care au comis greșeli în muncă, cu excepția celor incorrigibili, comuniștii nu trebuie să adopte o atitudine de înlăturare a acestora, ci de convingere a lor, pentru ca acești oameni să se poată

îndrepta în mod radical și să se transforme.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Comuniștii nu trebuie să-i desconsidere, să-i disprețuiască pe oamenii înapoiați, ci trebuie să se apropie în mod cordial de ei, să se unească cu ei, să-i convingă și să-i însuflețească să meargă înainte.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

29. CADRELE

Pentru a asigura ca partidul și țara noastră să nu-și schimbe culoarea, noi trebuie să avem nu numai o linie justă și o politică justă, ci trebuie să educăm și să formăm milioanele de continuatori ai cauzei revoluționare a proletariatului.

În ultimă analiză, problema formării schimbului de mîine al cauzei revoluționare a proletariatului este problema dacă va exista sau nu o tînăra generație capabilă să continue cauza revoluționară marxist-leninistă începută de vechea generație de revoluționari proletari, dacă, în viitor,

conducerea partidului și statului nostru va rămîne sau nu în mîinile revoluționarilor proletari, dacă urmașii noștri vor continua sau nu să pășească pe calea justă trasată de marxism-leninism, adică, dacă vom putea sau nu să prevenim cu succes apariția în China a revizionismului lui Hrușcirov. Pe scurt, aceasta este o problemă de o extremă importanță, o problemă de viață și de moarte pentru soarta partidului și a statului nostru. Este o chestiune de o importanță fundamentală pentru cauza revoluționară a proletariatului pentru o perioadă de o sută, de o mie sau de zece mii de ani. Bizuindu-se pe schimbările petrecute în Uniunea Sovietică, profeții imperialismului își pun speranțele lor cu privire la o „evoluție pașnică“ pe a treia sau a patra generație a Partidu-

lui Chinez. Noi trebuie să facem ca această profetie imperialistă să dea un complet faliment. Trebuie să acordăm pretutindeni, în organizațiile noastre de toate gradele, de la cele superioare la cele inferioare, o permanentă atenție muncii de educare și de formare a celor care vor continua cauza revoluționară.

Care sînt condițiile pentru a deveni demni continuatori ai cauzei revoluționare a proletariatului?

Ei trebuie să fie adevărați marxist-leniniști, și nu, ca Hrușciov, revizionști sub firma marxism-leninismului.

Ei trebuie să fie revoluționari care să se pună cu trup și suflet în slujba majorității covîrșitoare a populației Chinei și a lumii întregi și nu ca Hrușciov care servește, pe plan național, interesele unui pumn de oameni, pătura

burgheziei privilegiate, iar pe plan internațional, interesele imperialiștilor și reacționarilor.

Ei trebuie să fie oameni politici ai proletariatului, capabili să se unească cu majoritatea covârșitoare a oamenilor și să muncească împreună cu ea. Ei trebuie nu numai să se unească cu cei care le împărtășesc vederile, ci trebuie să știe să se unească cu cei care au vederi diferite de ale lor și chiar și cu cei care li s-au opus și care în practică s-au dovedit a fi comis greșeli. Dar ei trebuie să fie deosebit de vigilenți în fața ariviștilor și conspiratorilor de genul lui Hrușciiov și să prevină uzurparea conducerii la orice nivel a partidului și statului de către asemenea elemente rele.

Ei trebuie să dea exemplu în aplicarea centralismului democratic al partidului, trebuie să stăpânească metoda

de conducere bazată pe principiul „a porni de la mase, a reveni la mase“, și să cultive un stil de muncă democratic, caracterizat prin priceperea de a-și pleca urechea la părerile maselor. Ei nu trebuie, ca Hrușciiov, să submineze centralismul democratic al partidului, să acționeze în mod despotic și samavolnic, să-și atace tovarășii prin surprindere, să se poarte arbitrar și să exercite o dictatură personală.

Ei trebuie să fie modești și prudenți, să se ferească de orice îngîmfare și de orice pripeală; ei trebuie să fie pătrunși de spirit autocritic și să aibă curajul de a-și îndrepta lipsurile și greșelile din munca lor. Ei nu trebuie în nici un caz, ca Hrușciiov, să-și acopere greșelile, să-și atribuie lor toate meritele și să arunce toate greșelile pe seama altora.

Schimbul de mâine al cauzei revoluționare a proletariatului apare în cursul luptelor de masă și se călește în mijlocul marilor furtuni revoluționare. Trebuie să punem la încercare și să apreciem valoarea cadrelor noastre, să alegem și să formăm schimbul nostru de mâine în cursul unor îndelungate lupte de masă.

Citat apărut în articolul *Despre pseudo-comunismul lui Hrușciov și învățămintele sale istorice pentru lume* (14 iulie 1964).

Organizațiile partidului nostru trebuie extinse în întreaga țară, trebuie să ne propunem în mod conștient să formăm zeci de mii de cadre, trebuie să avem sute de conducători de mase dintre cei mai buni. Aceste cadre și

acești conducători trebuie să-și însușească marxism-leninismul, să fie clarvăzători din punct de vedere politic, capabili de muncă, plini de spirit de sacrificiu, capabili să rezolve de sine stătător problemele, să nu șovăie în împrejurări grele și să muncească cu un devotament total în slujba națiunii, a clasei și a partidului lor. Sprijinindu-se pe astfel de oameni, partidul întreține legătura cu membrii de partid și cu masele; bizuindu-se pe ferma conducere de către ei a maselor, partidul își va atinge țelul înfrîngerii dușmanului. Acestor oameni trebuie să le fie străine egoismul, eroismul individual și vedetismul, lenea și pasivitatea, sectarismul înfumurat. Ei trebuie să fie eroi dezinteresați ai națiunii și ai clasei lor. Acestea sînt calitățile și stilul de muncă necesare

comuniștilor, cadrelor de partid și conducătorilor de partid.

Să luptăm pentru atragerea maselor de multe milioane în frontul unit național anti-japonez (7 mai 1937), „Opere Alese“, vol. I.

După ce linia politică a fost trasată, factorul hotărâtor devin cadrele. De aceea, formarea planificată a unui mare număr de cadre noi este una din sarcinile noastre de luptă.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Pentru Partidul Comunist, criteriul în politica de cadre trebuie să fie capacitatea de a aplica cu fermitate linia partidului, supunerea față de discipli-

na de partid, legătura strînsă cu masele, capacitatea de a munci în mod independent, abnegația și dragostea pentru muncă, precum și dezinteresarea. Tocmai aceasta este linia „numirii cadrelor numai potrivit cu calitățile lor personale“.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Trebuie să persistăm în aplicarea sistemului participării cadrelor la munca colectivă de producție. Cadrele partidului și ale statului nostru sînt lucrători de rînd, și nu seniori cocoțați pe spatele poporului. Luînd parte la munca colectivă de producție, cadrele mențin legăturile cele mai largi, mai permanente și mai strînse cu poporul muncitor. Aceasta este o măsură

majoră de importanță fundamentală în orînduirea socialistă, care ajută la înfrîngerea birocratismului și la preîntîmpinarea revizionismului și a dogmatismului.

Citat apărut în articolul *Despre pseudo-comunismul lui Hrușciov și învățămintele sale istorice pentru lume* (14 iulie 1964).

Trebuie să știm să apreciem cadrele. Trebuie să apreciem cadrele nu numai după o singură perioadă oarecare a activității lor, după fapte izolate, dar și după întregul lor trecut, după întreaga lor muncă. Aceasta este principala metodă de apreciere a cadrelor.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Trebuie să știm să folosim cadrele. În ultimă analiză, îndatoririle unui conducător se rezumă la două sarcini: să dea idei și să folosească cadrele. Toate planurile, rezoluțiile, ordinele, directivele etc. intră în noțiunea de „a da idei“. Dar pentru a transpune în fapt toate aceste idei, trebuie să unim cadrele și să le punem în mișcare, iar aceasta intră în noțiunea de „a folosi cadrele“.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Trebuie să știm să avem grijă de cadre. Pentru aceasta există următoarele mijloace: În primul rând, să le îndrumăm activitatea lor, cu alte cuvinte, să le dăm posibilitatea să manifeste inițiativă în muncă, să aibă

curajul să-și asume răspunderea și, paralel cu aceasta, să le dăm la timpul oportun indicații, pentru ca ele să-și desfășoare capacitățile lor creatoare călăuzindu-se după linia politică a partidului. În al doilea rînd, să le ridicăm nivelul, cu alte cuvinte, să le dăm posibilitatea să învețe și să le educăm, astfel încît ele să-și ridice pregătirea lor teoretică și priceperea de a munci. În al treilea rînd, să le controlăm munca, să le ajutăm să-și sintetizeze experiența dobîndită, să-și sporească succesele și să-și îndrepte greșelile. Dacă trasăm sarcini fără a controla îndeplinirea acestora și le dăm atenție numai după ce au fost comise greșeli serioase, acesta nu este un mijloc de a avea grijă de cadre. În al patrulea rînd, față de cadrele care au săvîrșit greșeli trebuie, în general,

să aplicăm metoda convingerii, ajutându-le să îndrepte aceste greșeli. Trebuie să recurgem la metoda luptei numai față de cei care au săvârșit greșeli grave și care nu acceptă indicațiile cu privire la îndreptarea lor. Și în această direcție este necesar să dăm dovadă de răbdare; ar fi nejust să lipim cu ușurință eticheta de „oportunist” și să aplicăm cu ușurință metoda „pornirii la luptă”. În al cincilea rând, trebuie să avem grijă de greutatea lor. Atunci când cadrele se îmbolnăvesc sau au alte greutăți de ordin material sau familiar, trebuie să le acordăm cu devotament tot ajutorul posibil. Acesta este modul de a avea grijă de cadre.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese”, vol. II.

Un grup de conducere cu adevărat unit și legat de mase nu se poate forma decît treptat, în cursul luptei maseilor; el nu se poate forma în afara acestei lupte. În majoritatea cazurilor, în cursul unei lupte mărețe, în etapele ei inițială, mijlocie și finală, componența grupului de conducere nu trebuie și nu poate să rămînă complet neschimbată. Trebuie să promovăm neîncetat pe activiștii creați în cursul luptei și să înlocuim cu ei pe acei membri ai grupului de conducere care sînt comparativ mai puțin calificați sau care au degenerat.

Cîteva probleme cu privire la metodele de conducere (1 iunie 1943), „Opere Alese“, vol. III.

Dacă partidul nostru nu va dispune de un mare număr de cadre noi care să lucreze în deplină colaborare cu

vechile cadre, cauza noastră ar putea să se năruie la jumătatea drumului. De aceea, toate cadrele vechi trebuie să salute cu cea mai mare căldură cadrele noi și să aibă grijă de ele. E adevărat că noile cadre au lipsurile lor; ele iau parte numai de scurtă vreme la revoluție, le lipsește experiența, unele din ele mai au inevitabil rămășițe ale vicioasei ideologii a vechii societăți, adică rămășițele individualiste mic-burgheze. Totuși, în procesul muncii educative și al călirii revoluționare, aceste lipsuri pot fi treptat lichidate. Ceea ce au pozitiv tinerele cadre este, după cum a spus Stalin, aceea că ele posedă un ascuțit simț pentru ceea ce este nou, și de aceea sînt foarte entuziaste și foarte active. Și tocmai aceasta le lipsește unora dintre cadrele vechi. Cadrele noi și cele vechi trebuie să se respecte reciproc, să învețe unele

de la altele, să-și îndrepte defectele, preluînd unele de la altele însușirile pozitive, pentru a se uni strîns în numele cauzei comune și pentru a preîntîmpina ivirea unor tendințe sectariste.

*Rectificarea stilului de gîndire
și de muncă al partidului*
(1 februarie 1942), „Opere
Alese“, vol. III.

Trebuie să ne îngrijim nu numai de cadrele care fac parte din partid, ci și de cadrele fără partid. Și în afara partidului există mulți oameni capabili, pe care Partidul Comunist nu trebuie să-i ignoreze. Comuniștii trebuie să lase la o parte orice atitudine de rezervă și de îngîmfare și să știe să lucreze împreună cu cei fără de partid, să-i ajute cu sinceritate, să aibă o atitudine plină de căldură, tovărășească față de ei, să îndrumeze spiritul lor

activ spre cauza măreață de rezistență împotriva Japoniei și de construire a statului. Aceasta este datoria fiecărui comunist.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

30. TINERII

Lumea este a voastră, ca și a noastră, dar în ultimă analiză este a voastră. Voi, tinerii, plini de vigoare și vitalitate, sînteți în floarea vieții, ca soarele la ora opt sau nouă dimineața. În voi stă speranța.

.....

Lumea vă aparține vouă. Viitorul Chinei vă aparține vouă.

Convorbire cu studenții și
practicanții chinezi la Moscova
(17 noiembrie 1957).

Trebuie să facem ca întregul tineret să înțeleagă că în prezent țara noastră

tră este încă foarte săracă, că această situație nu poate fi schimbată în mod radical într-un timp scurt și că numai prin eforturile lor unite, tinerețul și întregul popor vor putea să făurească cu propriile lor mâini, în decurs de cîteva decenii, un stat prosper și puternic. Instaurarea orînduirii socialiste ne-a deschis calea spre o lume ideală, iar pentru ca aceasta să devină o realitate trebuie să muncim cu dîrzenie și cu hărnicie.

*Cu privire la rezolvarea justă
a contradicțiilor din sînul po-
porului (27 februarie 1957).*

Nu puțini tineri, datorită lipsei de experiență politică și de experiență a vieții sociale, nu știu să facă o comparație între China veche și cea nouă, le este greu să înțeleagă profund prin

ce luptă nespūs de grea și de anevoieasă a reușit poporul nostru să se elibereze de sub asuprirea imperialismului și a reacțiunii gomindaniste și ce muncă încordată trebuie depusă în decursul unei perioade îndelungate pentru a construi o minunată societate socialistă. De aceea este necesar să se desfășoare permanent o muncă de educație politică vie și eficace în rîndurile maselor, să li se explice permanent adevărul despre greutățile care apar și să se examineze împreună cu masele măsurile de biruire a acestor greutăți.

*Cu privire la rezolvarea justă
a contradicțiilor din sînul po-
porului (27 februarie 1957).*

Tinerii constituie forța cea mai activă, cea mai dinamică a întregii societăți. Ei sînt cei mai dornici de

învățătură, cei mai puțin molipsiți de ideii conservatoare; ei sînt astfel mai cu seamă în epoca socialismului. Sperăm că toate organizațiile de partid, în colaborare cu organizațiile Ligii Tineretului, vor studia cu grijă cum să se pună cît mai deplin în valoare forța tinerilor, fără a-i trata în mod șablonard și a ignora caracteristicile lor specifice. Desigur, tinerii trebuie să învețe de la bătrîni și de la adulți și trebuie să se străduiască pe cît e posibil să obțină acordul lor înainte de a întreprinde diferite activități folositoare.

Notă introductivă la articolul *Brigada de șoc a tinerilor din Cooperativa agricolă de producție nr. 9 din comuna Sînping, județul Djungșan* (1955), „Avîntul socialist în satele chineze“, vol. III.

Ce poate servi drept criteriu pentru a determina dacă un tânăr este revoluționar sau nu? Cum se face distincția? Există numai un singur criteriu: trebuie văzut dacă el vrea să se unească cu masele largi de muncitori și de țărani și dacă el se unește efectiv cu ele. Dacă vrea să se unească cu muncitorii și țăranii și înfăptuiește efectiv aceasta, înseamnă că e revoluționar; în caz contrar, el este nerevoluționar sau contrarevoluționar. Dacă astăzi se unește cu masele de muncitori și țărani, astăzi e revoluționar. Dacă însă mâine nu se va mai uni cu ele sau, și mai rău, va asupri poporul de rînd, el va fi nerevoluționar sau contrarevoluționar.

*Direcția dezvoltării mișcării
tineretului* (4 mai 1939),
„Opere Alese“, vol. II.

Atîta timp cît intelectualitatea nu se încadrează în mod organic în lupta revoluționară a maselor, atîta timp cît ea nu este hotărîtă să se consacre slujirii intereselor maselor și să se contopească cu masele, ea înclină adesea spre subiectivism și individualism, ideile ei rămîn adesea sterile, ea este adesea șovăitoare în acțiunile ei. De aceea, deși păturile largi ale intelectualității revoluționare din China joacă un rol de deschizători de drum și servesc drept punte, totuși nu toți acești intelectuali sînt capabili să ia parte la revoluție pînă la capăt. În momentele critice ale revoluției, o parte dintre ei părăsesc rîndurile revoluției, devin pasivi, iar o mică parte dintre ei se transformă chiar în dușmani ai revoluției. Lipsurile de mai sus ale

intelectualității pot fi înlăturate numai în cursul îndelungatelor lupte de masă.

Revoluția chineză și Partidul Comunist Chinez (decembrie 1939), „Opere Alese“, vol. II.

Continuînd să coordoneze activitățile sale cu sarcina centrală a partidului, Liga Tineretului trebuie, totodată, să ducă o muncă independentă, în conformitate cu caracteristicile specifice ale tineretului. China nouă trebuie să vegheze la interesele tineretului său, să se îngrijească de formarea tinerei generații. Tinerii trebuie să învețe, trebuie să muncească, dar tinerețea este perioada de creștere fizică.

De aceea, trebuie să se acorde o atenție deplină atât muncii și învățaturii tinerilor, cât și distracțiilor, activităților sportive și odihnei lor.

Instrucțiuni cu prilejul primirii
Prezidiului Congresului al II-lea al Ligii Tineretului (30 iunie 1953).

31. FEMEILE

Bărbații din China se află de obicei sub stăpânirea a trei sisteme de putere [puterea politică, puterea gentilică și puterea religioasă — N.R.] ... Femeile însă, pe lângă toate acestea, se mai află și sub stăpânirea puterii bărbatului (puterea soțului). Aceste patru feluri de puteri — politică, gentilică, puterea religiei și puterea soțului — reflectă ideile și rînduielile feudalo-patriarhale și constituie cele mai groase frînghii care încătușează poporul chinez, în special țărănimea. S-a arătat mai sus cum țăranii răstoar-

nă la sate puterea moșierilor. Puterea moșierilor constituie pivotul pe care se sprijină toate puterile enumerate. O dată cu răsturnarea puterii moșierilor este zdruncinată și puterea ginții, și puterea religiei, și puterea soțului . . . Cît despre puterea soțului, în familiile de țărani săraci ea a fost totdeauna mai slabă, întrucît în aceste familii femeile sînt nevoite, în virtutea situației economice a țărănimii sărace, să participe într-o mai mare măsură la muncă decît femeile din clasele avute, și de aceea, în familiile țăranilor săraci, numărul femeilor cu drept la cuvînt și chiar la hotărîre în problemele gospodărești este relativ mai mare. În ultimii ani, datorită ruinării crescînde a economiei rurale, a fost subminată însăși baza puterii bărbatului asupra femeii. În ultimul timp, o dată cu apariția mișcării țărănești, femeile au

creat în multe localități uniuni ale țăranelor; a venit și pentru ele vremea să ridice capul, puterea soțului clătîndu-se din zi în zi. Într-un cuvînt, o dată cu creșterea puterii țăranilor sînt zdruncinate toate ideile și rînduielile feudalo-patriarhale.

Raport asupra anchetei cu privire la mișcarea țărănească din provincia Hunan (martie 1927), „Opere Alese“, vol. I.

Uniți-vă, participați la producție și la activitățile politice, pentru a îmbunătăți situația economică și politică a femeilor.

Autograf pentru revista «Femeile Chinei Noi» nr. 1 (20 iulie 1949).

Apărarea intereselor tineretului, ale femeilor și copiilor; acordarea de ajutor pentru studii tinerilor lipsiți de posibilitatea de a învăța; sprijinirea organizării tineretului și a femeilor și a participării lor cu drepturi egale la diferitele activități folositoare războiului de rezistență împotriva Japoniei și progresului social; înfăptuirea principiului libertății căsătoriei și al egalității în drepturi a bărbaților și femeilor; organizarea unui învățământ util pentru tineret și copii...

Despre un guvern de coaliție
(24 aprilie 1945), „Opere
Alese“, vol. III.

Sarcina noastră fundamentală în domeniul producției agricole o constituie reglementarea organizată a folosirii brațelor de muncă și antrenarea

femeilor în vederea participării lor la producție.

Politica noastră economică (23 ianuarie 1934), „Opere Alese“, vol. I.

În construirea măreței societăți socialiste, mobilizarea maselor largi de femei în vederea participării la activitatea productivă are o extrem de mare însemnătate. În producție trebuie aplicat principiul „la muncă egală, plată egală“. O adevărată egalitate între bărbat și femeie nu se poate realiza decît în procesul de transformare socialistă a întregii societăți.

Notă introductivă la articolul *Femeile au pășit pe frontul muncii* (1955), „Avîntul socialist în satele chineze“, vol. I.

După cooperativizare, în multe cooperative se resimte o lipsă de brațe de muncă și este necesară mobilizarea maselor largi de femei, care în trecut nu participau la muncile câmpului, să-și ocupe locul pe frontul muncii ... Femeile din China constituie o mare resursă umană. Această resursă trebuie valorificată în lupta pentru construirea unei mărețe țări socialiste.

Notă introductivă la articolul *Mobilizarea femeilor în vederea participării la producție a rezolvat lipsa de brațe de muncă* (1955), „Avântul socialist în satele chineze“, vol. II.

Să facem ca toate brațele de muncă feminine să-și ocupe locul pe frontul muncii, în condițiile principiului „la muncă egală, plată egală“. Această

cerință trebuie realizată în cel mai scurt timp posibil.

Notă introductivă la articolul *Programul Federației Democrate a Femeilor din județul Singtai cu privire la dezvoltarea muncii printre femei în cursul mișcării de cooperativizare a agriculturii* (1955), „Avântul socialist în satele chineze“, vol. I.

32. CULTURA ȘI ARTA

În lumea actuală, orice cultură, orice literatură și artă aparține unei clase determinate și urmează o linie politică definită. Nu există în realitate o artă pentru artă, o artă deasupra claselor, o artă care să se dezvolte în afara politicii sau independent de ea. Literatura și arta proletară sînt o parte a întregii cauze revoluționare a proletariatului sau, după cum a spus Lenin, sînt „o rotiță și un șurub“ al mecanismului general al revoluției.

Cuvîntări rostite la Consfătuirea din Ienani asupra problemelor literaturii și artei (mai 1942), „Opere Alese“, vol. III.

Pentru masele largi populare, cultura revoluționară este o armă puternică a revoluției. În perioada prerevoluționară ea reprezintă o formă de pregătire ideologică pentru revoluție; în cursul revoluției ea reprezintă un front de luptă important și necesar pe frontul general al revoluției.

Despre noua democrație (ianuarie 1940), „Opere Alese“, vol. II.

Literatura și arta noastră slujesc masele largi populare, în primul rînd, pe muncitori, pe țărani și pe ostași; ele sînt create pentru muncitori, țărani și ostași, de ele se folosesc muncitorii, țăranii și ostașii.

Cuvîntări rostite la Consfătuirea din Ienan asupra problemelor literaturii și artei (mai 1942), „Opere Alese“, vol. III.

Lucrătorii noștri din domeniul literaturii și artei trebuie să îndeplinească această sarcină, trebuie să-și schimbe pozițiile, trebuie ca, în procesul pătrunderii lor profunde în rîndul maselor de muncitori, țărani și soldați și în lupta practică, în procesul studierii marxismului și al studierii societății, să treacă treptat de partea muncitorilor, țăranilor și soldaților, de partea proletariatului. Numai pe această cale vom putea avea o literatură și o artă care să slujească cu adevărat muncitorii, țăranii și soldații, o literatură și o artă cu adevărat proletară.

Cuvîntări rostite la Consfătuirea din Ien-an asupra problemelor literaturii și artei (mai 1942), „Opere Alese“, vol. III.

Trebuie să facem ca literatura și arta să devină pe deplin o parte

integrantă a mecanismului general al revoluției, o armă puternică de unire și de educare a poporului, o armă puternică pentru atacarea și nimicirea dușmanului, un mijloc care să ajute poporul să lupte într-o unitate de neclintit împotriva dușmanului.

Cuvîntări rostite la Consfătuirea din Ien-an asupra problemelor literaturii și artei (mai 1942), „Opere Alese“, vol. III.

Critica literară și de artă are două criterii: politic și artistic ...

Așadar există două criterii: politic și artistic. Care este însă raportul dintre ele? Între politică și artă nu se poate pune semnul egalității, după cum nu se poate pune acest semn între concepția generală despre lume, pe de o parte, și metodele de creație artistică și de critică de artă, pe de

altă parte. Noi negăm nu numai criteriul politic abstract, absolut neschimbat, dar și criteriul artistic abstract, absolut neschimbat; fiecare clasă, în fiecare societate împărțită în clase, își are propriul ei criteriu, atît politic cît și artistic. Dar orice clasă, în orice societate împărțită în clase, pune întotdeauna criteriul politic pe primul plan și criteriul artistic pe planul al doilea ... Noi cerem însă unitate între politică și artă, unitate între conținut și formă, unitate între conținutul politic revoluționar și forma artistică cît mai perfectă cu putință. Operele de artă cărora le lipsește valoarea artistică, oricît ar fi ele de progresiste din punct de vedere politic, nu au totuși forță. De aceea, luptînd împotriva operelor de artă care conțin concepții politice greșite, luptăm în același timp și împotriva tendinței de

a scrie lucrări în „stilul afişelor şi lozincilor“, care conţin numai concepţii politice juste, dar care nu au forţă artistică. În problemele de literatură şi artă trebuie să ducem lupta pe două fronturi.

Cuvîntări rostite la Consfătuirea din Ienân asupra problemelor literaturii şi artei (mai 1942), „Opere Alese“, vol. III.

„Să înflorească o sută de flori şi să se întreacă o sută de şcoli“, aceasta este politica pentru stimularea dezvoltării artelor şi a progresului ştiinţei, pentru stimularea înfloririi culturii socialiste în ţara noastră. În artă se pot dezvolta liber diferite forme şi stiluri, în ştiinţă se pot întrece liber diferite şcoli. Noi considerăm că a recurge la măsuri administrative pentru a impune un anumit stil sau o anumită şcoală, ori

pentru a interzice un alt stil sau o altă școală, ar dăuna dezvoltării artei și științei. Problema adevărului sau neadevărului în artă și știință trebuie să fie rezolvată prin discuții libere în cercurile artistice și științifice, prin practica artei și științei, și nu prin metode simpliste.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul poporului (27 februarie 1957).

O armată fără cultură este o armată ignorantă, iar o armată ignorantă nu poate să învingă dușmanul.

Frontul unit în munca culturală (30 octombrie 1944), „Opere Alese“, vol. III.

33. STUDIUL

În transformarea unei Chine¹ agricole înapoiate într-o țară industrială înaintată, ne aflăm în fața unei munci foarte grele, iar experiența noastră este departe de a fi suficientă. De aceea, trebuie să știm să învățăm.

Cuvîntare de deschidere la
Congresul al VIII-lea al Par-
tidului Comunist Chinez (15
septembrie 1956).

Condițiile sînt într-o neîncetată schimbare, iar pentru ca ideile noastre să se adapteze noilor condiții trebuie să învățăm. Chiar cei care cunosc re-

lativ mai bine marxismul și a căror poziție proletară este relativ fermă trebuie să continue să învețe, să-și însușească ceea ce este nou și să studieze noile probleme.

Cuvîntare rostită la Conferința națională a Partidului Comunist Chinez cu privire la munca de propagandă (12 martie 1957).

Putem să învățăm tot ceea ce nu am cunoscut mai înainte. Sîntem în stare nu numai să distrugem lumea veche, dar vom fi în stare și să construim o lume nouă.

Raport prezentat la cea de-a doua plenară a celui de-al VII-lea Comitet Central al Partidului Comunist Chinez (5 martie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Există două atitudini față de învățătură. Una, dogmatică, constă în a împrumuta tot, indiferent dacă se potrivește sau nu cu condițiile țării noastre. Această atitudine nu este bună. Cealaltă atitudine constă în a ne pune mintea la contribuție și a învăța ceea ce corespunde condițiilor țării noastre, adică a asimila experiența care ne este de folos. Aceasta este atitudinea pe care trebuie să o adoptăm.

Cu privire la rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul poporului (27 februarie 1957).

Teoria lui Marx—Engels—Lenin—Stalin este universal valabilă. Teoria lor nu trebuie privită ca o dogmă, ci ca o călăuză în acțiune. Nu trebuie să reducem studiul marxism-leninism-

mului doar la învățarea unor termeni și fraze, ci trebuie să studiem marxism-leninismul ca o știință a revoluției. Trebuie nu numai să înțelegem concluziile privitoare la legile generale formulate de Marx, Engels, Lenin și Stalin pe baza studierii vieții reale atotcuprinzătoare și a experienței revoluționare, ci trebuie de asemenea să studiem poziția și metoda lor de examinare și de rezolvare a problemelor.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Dacă, avînd o teorie justă, ne limităm numai la discuții goale în jurul ei, o ținem sub oboroc și nu o punem în practică, această teorie, oricît de

bună ar fi ea, este lipsită de orice însemnătate.

Cu privire la practică (iulie 1937), „Opere Alese“, vol. I.

Trebuie să ne însușim teoria marxistă și s-o aplicăm; trebuie să ne-o însușim cu singurul scop de a o aplica. Dacă, aplicînd punctul de vedere marxist-leninist, veți putea explica una sau două probleme practice, veți merita laude și se va putea considera că ați obținut unele succese. Cu cît veți explica mai multe probleme, cu cît explicațiile voastre vor fi mai cuprinzătoare și mai profunde, cu atît mai mari vor fi succesele voastre.

Rectificarea stilului de gîndire și de muncă al partidului (1 februarie 1942), „Opere Alese“, vol. III.

Cum să legăm teoria marxist-leninistă de practica revoluției chineze? Aceasta se poate lămuri printr-o expresie îndeobște cunoscută: „Să aruncăm săgeata avînd o țintă în fața ochilor“. Legătura dintre marxism-leninism și revoluția chineză este asemenea legăturii dintre săgeată și țintă. Dar unii tovarăși „dau drumul săgeții fără să aibă o țintă“, trag la nimereală. Asemenea oameni pot cu ușurință dăuna cauzei revoluției.

*Rectificarea stilului de gîndire
și de muncă al partidului*
(1 februarie 1942), „Opere
Alese“, vol. III.

Oamenii care au experiența muncii practice trebuie să studieze teoria și să citească cu seriozitate; abia atunci vor putea să-și sistematizeze experiența, s-o sintetizeze și s-o ridice la

nivelul teoriei; abia atunci nu vor mai socoti în mod greșit experiența lor limitată drept un adevăr universal și vor putea evita greșelile empiriste.

*Rectificarea stilului de gândire
și de muncă al partidului*
(1 februarie 1942), „Opere
Alese“, vol. III.

A citi înseamnă a studia; a aplica în practică înseamnă tot a studia, și încă o formă mult mai importantă de a studia. Principala noastră metodă constă în a învăța să faci războiul în cursul războiului. Chiar și cei care nu au posibilitatea să intre într-o școală pot să învețe să facă războiul, pot să învețe în război. Războiul revoluționar este o cauză a maselor populare; în acest război adesea nu se pune problema mai întâi să înveți și apoi să faci, ci mai întâi să faci și

apoi să înveți, căci a face înseamnă a învăța.

Problemele strategice ale războiului revoluționar din China
(decembrie 1936), „Opere
Alese“, vol. I.

Între „omul de rînd“ și militar există o oarecare distanță, dar nu există un zid chinezesc, și această distanță poate fi repede lichidată. A face revoluția, a face războiul — iată metoda prin care ea este lichidată. Când spunem că nu e ușor să înveți și să aplici în practică cele învățate, avem în vedere faptul că nu e ușor să-ți însușești ceva în mod aprofundat și să aplici cu pricepere cele învățate. Când spunem că „omul de rînd“ poate să se transforme repede într-un militar, avem în vedere că acest prag nu este

de loc greu de trecut. Pentru a sintetiza aceste două afirmații am putea cita un vechi proverb chinezesc: „Nu există în lume lucru greu pentru un om cu sîrguință“. De vreme ce acest prag nu este greu de trecut, există și posibilitatea de perfecționare; trebuie numai sîrguință și pricepere de a învăța.

Problemele strategice ale războiului revoluționar din China
(decembrie 1936), „Opere Alese“, vol. I.

Trebuie să învățăm să muncim în domeniul economic de la toți cei care cunosc munca în acest domeniu (oricine ar fi ei). Trebuie să-i stimăm ca pe învățătorii noștri, să învățăm cu respect și cu conștiinciozitate de la ei.

Ceea ce nu știm, să recunoaștem că nu știm și să nu pretindem că știm.

Despre dictatura democrat-populară (30 iunie 1949), „Opere Alese“, vol. IV.

Cunoștințele aparțin de domeniul științei, și aici nu încapă nici cea mai mică fățarnicie sau înfumurare, aici se cere categoric tocmai contrariul: o atitudine cinstită și modestă.

Cu privire la practică (iulie 1937), „Opere Alese“, vol. I.

Dușmanul nostru în studiu este mulțumirea de sine. Pentru a studia ceva cum trebuie e necesar mai întâi de toate să ne dezbărăm de mulțumirea de sine. Atitudinea noastră față de sine trebuie să fie aceea de „a învăța fără ca vreodată să ne săturăm“,

iar față de ceilalți trebuie să fie aceea de „a învăța pe alții fără să știm vreodată ce-i oboseala“.

Locul Partidului Comunist Chinez în războiul național (octombrie 1938), „Opere Alese“, vol. II.

Unii au citit cîteva cărți marxiste și se cred învățați, dar lecturile lor nu au pătruns, nu au prins rădăcini în mintea lor; ei nu știu să le folosească, iar sentimentele lor de clasă rămîn tot cele vechi. Alții sînt plini de trufie; au citit cîteva fraze din cărți, și se cred grozavi, se umflă în pene. De îndată însă ce se ivește o furtună, poziția lor se arată foarte diferită de cea a muncitorilor și a majorității țăranilor muncitori. Poziția celor dinții este șovăitoare, pe cînd a celor din urmă este fermă; poziția celor dintîi

este echivocă, pe cînd a celor din urmă este clară și netă.

Cuvîntare rostită la Conferința națională a Partidului Comunist Chinez cu privire la munca de propagandă (12 martie 1957).

Pentru a învăța marxismul, trebuie să-l studiem nu numai din cărți, ci în principal prin lupta de clasă, prin munca practică și prin contactele strînse cu masele de muncitori și țărani; numai astfel vom putea să ni-l însușim cu adevărat. Atunci cînd intelectualii noștri, după ce vor fi citit o serie de lucrări marxiste, vor căpăta și o anumită înțelegere a marxismului printr-un contact strîns cu masele de muncitori și țărani și prin propria lor muncă practică, vom vorbi cu toții același limbaj, nu numai limbajul comun al patriotismului și al

socialismului, dar probabil chiar și limbajul comun al concepției comuniste despre lume. Atunci, munca noastră, a tuturor, va fi cu siguranță îndeplinită mult mai bine.

Cuvîntare rostită la Conferința națională a Partidului Comunist Chinez cu privire la munca de propagandă (12 martie 1957).

CUPRINS

1. Partidul Comunist	I
2. Clasele și lupta de clasă	II
3. Socialismul și comunismul	31
4. Rezolvarea justă a contradicțiilor din sînul poporului	62
5. Războiul și pacea	82
6. Imperialismul și toți reacționarii sînt tigri de hîrtie	102
7. Îndrăzniți să luptați, îndrăzniți să învingeți	116
8. Războiul popular	124
9. Armata populară	141
10. Conducerea comitetelor de partid	147
	437

11.	Linia maselor	167
12.	Munca politică	189
13.	Relațiile dintre ofițeri și soldați	208
14.	Relațiile dintre armată și popor	215
15.	Democrația în cele trei domenii principale	221
16.	Educația și instrucția	231
17.	Să slujim poporul	237
18.	Patriotism și internaționalism	243
19.	Eroismul revoluționar	252
20.	Construirea țării cu hărnicie și în spirit de economie	258
21.	Să ne bizuim pe propriile noastre forțe și să luptăm cu dârzenie	270
22.	Metodele de gândire și metodele de muncă	282
23.	Anchete și cercetări	320
24.	Îndreptarea ideilor greșite	330

25.	Unitatea	349
26.	Disciplina	353
27.	Critica și autocritica	359
28.	Comuniștii	373
29.	Cadrele	385
30.	Tinerii	402
31.	Femeile	410
32.	Cultura și arta	417
33.	Studiul	424